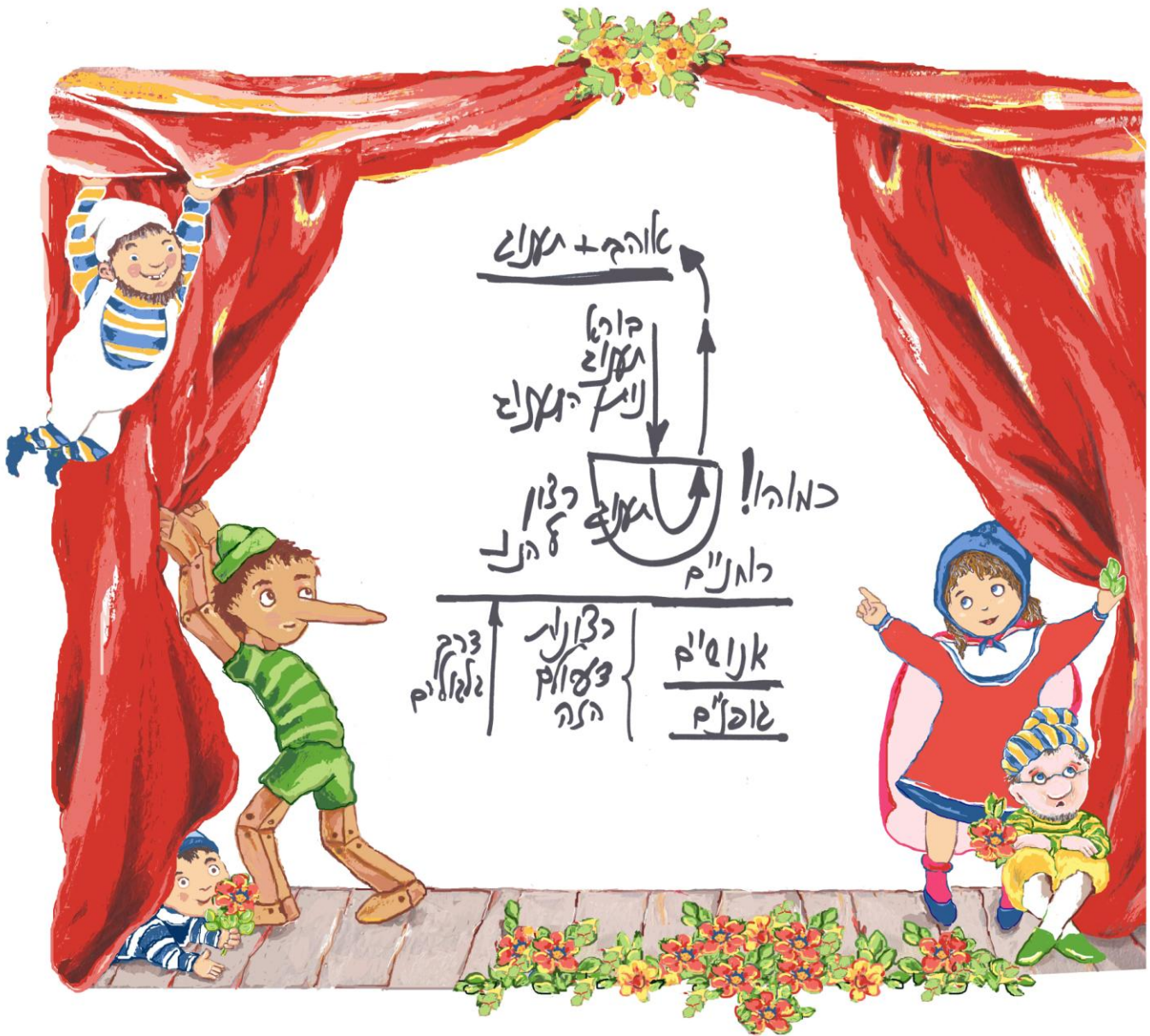

מדע הלב

הלב הוא הבית שבו האדם גר

מתוך כתיבי רב"ש כרד ג', חלק "דרגות הסולם", עמ' 1646

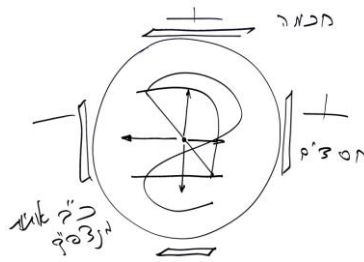
נספח מיוחד

נקודת הלב

אותיות א' ב' תפיסת המציאות / משחק קלפים משלי מקובלים /
משחק לוטו התחקות אחר הטבע / שרטוט מאויר מבנה המציאות /

קבלה לעם

Mada HaLev

מתוך שיעור "זוהר לעם" (28.12.09)

אתר האינטרנט

www.kab.co.il

מו"ל ומפיץ

הוצאת "קבלה לעם"

רחוב ז'בוטינסקי 112 פתח תקוה

Copyright © 2010 M.Laitman

כל הזכויות שמורות

תוֹכַן עֲנִינִים

- חוט שֵׁנִי / מתוך הכנה לשיעור היומי (03.11.09) / עמ' 7
- חֹכְמַת הַלֵּב / לפי הקדמה של בעל הסולם לספר "פנים מאירות ומסבירות" (אות י') / עמ' 8
- חֻקְמֵי הַלֵּב / לפי הקדמה של בעל הסולם לספר "פנים מאירות ומסבירות" (אות י') / עמ' 9
- אַהֲבָה חֲשׂוּבָה מְהִמְתָּנָה / מתוך ספר "כתבי בעל הסולם", מאמר "מהות חכמת הקבלה", עמ' 34 / עמ' 10
- קֶשֶׁר אַהֲבָה / מתוך ספר "כתבי בעל הסולם", חלק "שמעתי", מאמר נ"ד: "מטרת העבודה", עמ' 571 / עמ' 12
- הִתְחַבְּרוּת / מתוך ספר "שמעתי", מאמר: "מהו, במסתרים תבכה נפשי, בעבודה" / עמ' 13
- אַהֲבָה וְיִרְאָה / מתוך ספר "שמעתי" מאמר: "ענין גילה ברעדה, בעבודה" / עמ' 14
- אֵשׁ דּוֹעֵקֶת / מתוך ספר "כתבי בעל הסולם", חלק "אגרות", אגרת ב', עמ' 668 / עמ' 15
- רוֹפֵא לֵב / מתוך ספר "כתבי בעל הסולם", מאמר: "תכונתה של חוכמת הנסתר בכללה", עמ' 39 / עמ' 16
- הוֹכָחָה חוֹתֶקֶת / מתוך ספר "כתבי רב"ט" כרך ג', חלק "דרגות הסולם", מאמר (879): "כתיבה וחתמה טובה", עמ' 2049 / עמ' 17
- אַהֲבָה טְבֵעִית / ספר "שמעתי", מאמר ר"ג: "ענין גילוי החסרון" / עמ' 18
- יְלָד טוֹב / מתוך שיחת רב (19.10.04) על הדרכים להנחלת משנת בעל הסולם / עמ' 19
- אַהֲבַת אָב וְבֵן / מתוך ספר "כתבי בעל הסולם", חלק "אגרות", אגרת ב', עמ' 668 / עמ' 20
- אַהֲבַת בֵּן יְחִיד / מתוך ספר "כתבי בעל הסולם", חלק "אגרות", אגרת ב', עמ' 668 / עמ' 22
- דְּלַת הַבַּיִת / מתוך ספר "כתבי רב"ט" כרך ב', חלק "אגרות", אגרת נ"ו, עמ' 1517 / עמ' 23
- הַבַּת שֶׁל הַשָּׁכֵן / מתוך דברי רב"ש שהושמעו כהכנה לשיעור היומי (6.9.09) / עמ' 24
- פֶּת לְחָם / מתוך ספר "שמעתי", מאמר קס"ו: "ב' בחינות בהשגה" / עמ' 26
- אִישׁ בּוֹכָה / מתוך ספר "כתבי רב"ט" כרך ב', מאמר ג': "מהו השינוי שבשער הדמעות משאר שערים", עמוד 795 / עמ' 28
- דוֹדֵי לִי וְאֲנִי לוֹ / מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת נוח, מאמר: "אותו היהודי", אות ק"י / עמ' 30
- דְּגִים בַּיָּם / מתוך "כתבי בעל הסולם", מאמר: "תכונתה של חכמת הנסתר בכללה" / עמ' 32
- פִּיל / מתוך ספר "כתבי בעל הסולם", אגרת מ"ה, עמוד 741 (744) / עמ' 33
- זָאב וְתֵישׁ / מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת בוא, מאמר: "ויהי היום - ויבא גם השטן בתוכם", אות י' / עמ' 34
- שׁוֹעֵל מֶלֶךְ הַחַיּוֹת / מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת וישלח, מאמר: "וַיִּשְׁתַּחוּ אֶרְצָה", אות ק"ז / עמ' 35
- לֹא צִיפּוֹר / מתוך "כתבי בעל הסולם", מאמר "חכמת הקבלה והפילוסופיה" / עמ' 36
- אָדָם - אֲדָמָה לְעֵלְיוֹן / מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת וישב, מאמר: "חסאו מִשְׁקָה מֶלֶךְ מִצְרַיִם וְהָאוֹפֶה", אות רמ"ז / עמ' 37
- נָחַשׁ בְּדֶרֶךְ / מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת וישלח, מאמר: "עם לבן גרתי", אות כ"ו - כ"ז / עמ' 38
- טוֹב וּמִטֵּיב / מתוך ספר "כתבי רב"ט" כרך ג', חלק "דרגות הסולם", מאמר (554): "כוח המחשבה", עמ' 1890 / עמ' 40
- כְּמוֹ אַחֲרַיִם / מתוך ספר "כתבי רב"ט" כרך א', חלק "שלבי הסולם", מאמר: "מעוז צור ישועתי", עמ' 101 / עמ' 42
- אֲנָשִׁים אַחֲרַיִם / מתוך ספר "כתבי רב"ט" כרך ג', חלק "דרגות הסולם", מאמר קל"ח: "לשמשני" / עמ' 44
- מֵעַל הָעֵיגוּל / מתוך ספר "שמעתי", מאמר רכ"ה: "להגביה את עצמו" / עמ' 45
- הַכְּלֵי הַרוּחָנִי / מתוך הכנה לשיעור היומי (26.6.08) / עמ' 46
- עֲרֵבוּת / מתוך שיעור (3.3.09) על מאמרי "דרגות הסולם" מתוך ספר "כתבי רב"ט" חלק ג' / עמ' 47
- גִּלְגַל קֶטָן / מתוך ספר "כתבי בעל הסולם", מאמר: "השלום בעולם" / עמ' 48
- עוֹלָם אֶחָד / מתוך ספר "כתבי בעל הסולם", מאמר: "השלום בעולם" / עמ' 49
- שְׁלוֹם הָעוֹלָם / מתוך ספר "כתבי בעל הסולם", מאמר: "השלום בעולם" / עמ' 50
- כָּאֵב קֶטָן / מתוך ספר "שמעתי", מאמר א': "אין עוד מלבדו" / עמ' 52
- הַעִיָּקָר הַכְּפוּנָה / מתוך ספר "כתבי בעל הסולם", מאמר: "הקדמת פי חכם" / עמ' 53
- מִפֶּה שֶׁל עִיר / משל מתוך ספר "כתבי רב"ט" כרך ג', חלק "דרגות הסולם", מאמר 570: "השגה כללית ופרטית", עמוד 1901 / עמ' 54
- לוֹנְדוֹן הָעִיר / מתוך ספר "שמעתי", מאמר צ"ח: "רוחניות נקרא, מה שלא יתבטל לעולם" / עמ' 56

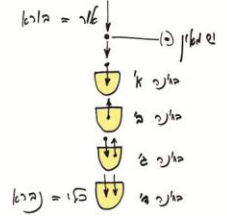
הנקודה שבלב

בין האדם לרוחניות נמצאת מערכת עולמות
סדר מדרגות של שמירה על חוק האהבה

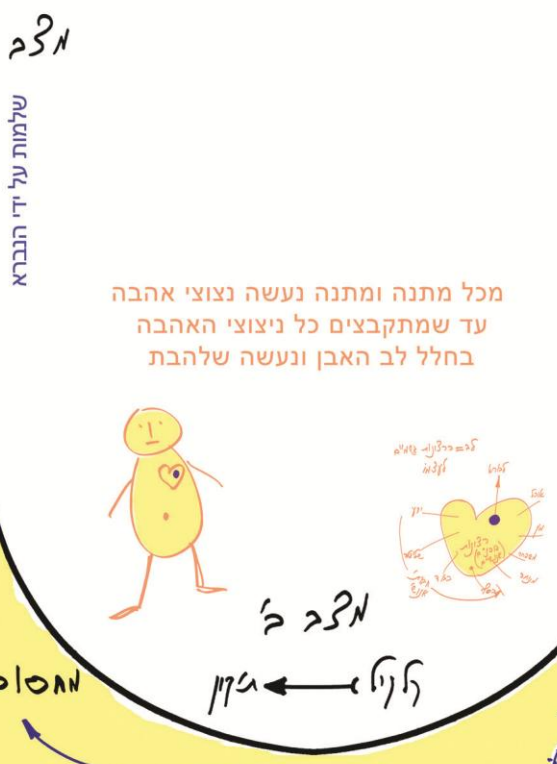
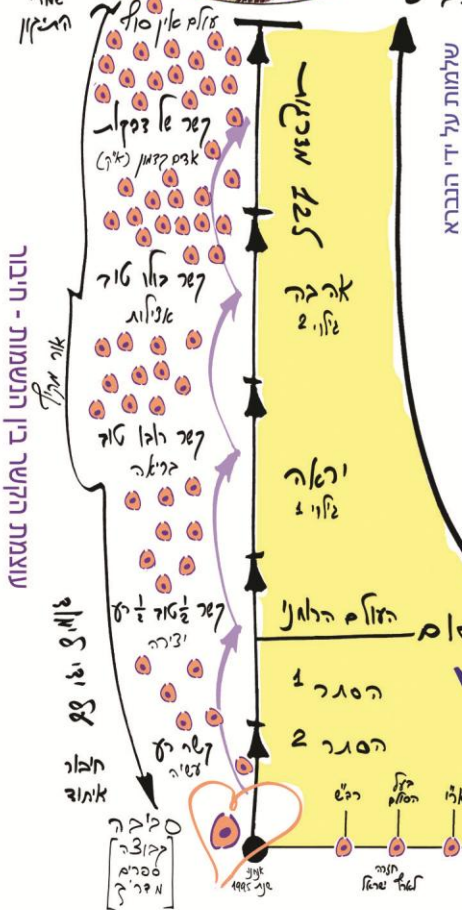
חוק האהבה = כשימואל הנשמה
חוק אלוהי ממנה

החוק הזה שנקרא "טוב ומיטיב"
פועל על האדם לגלות אותו כמקור החיים
על ידי מנגנון סביבתי הנקרא אהבת הזולת

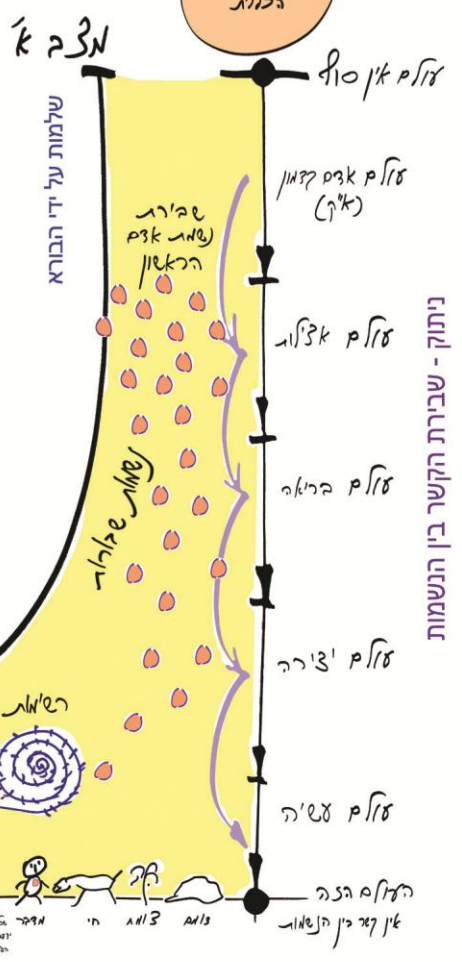
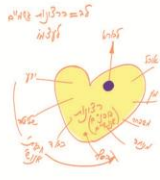
מספר הברכה

מכאן נבין את

מכל מתנה ומתנה נעשה נצוצי אהבה
עד שמתקבצים כל ניצוצי האהבה
בחלל לב האבן ונעשה שלהבת

ניתוק - שברירת הקשר בין הנשמות

משך עשרות אלפי שנים האדם עובר את התפתחותו בעולם הזה, עד שפתאום מתעוררת בו הנקודה שבלב, אותו רשימו הנקרא "חלק אלוה ממעל" ואז הוא מתחיל לשאול "מהו הטעם בחיי?" ולהשתוקק למשהו מעל העולם הזה.

מבנה המציאות

שרטוט מאויר המבוסס על שרטוטים של הרב ד"ר מיכאל לייטמן מהשיעור היומי בנושא:
ירידת העולמות וירידת הנשמות, ציר הזמן בעולם הזה, עליית הנשמות והעלייה בעולמות

מקום במציאות / מתוך ספר "שמעתי", מאמר צ"ח: "רוחניות נקרא, מה שלא יתבטל לעולם" / עמ' 57
אין העדר ברוחני / מתוך ספר "כתבי בעל הסולם", מאמר "פתיחה לחכמת הקבלה", אות צ"ו, עמ' 184 / עמ' 58
זמן ומקום / מתוך מאמרו של בעל הסולם: "פתיחה לפירוש הסולם" (אות ס"א) / עמ' 59

אבן נחצבת מהר / משל של בעל הסולם מתוך ספר "תלמוד עשר הספירות", "הסתכלות פנימית" חלק א' (אות ד) / עמ' 61

רחוק וקרוב / מתוך ספר "כתבי בעל הסולם", מאמר: "פתיחה לחכמת הקבלה" (אות י"ג) / עמ' 62

ראש השנה / מתוך ספר "כתבי רב"ש" כרך ב', חלק "אגרות", אגרת ל"ט, עמ' 1472 / עמ' 64

חוק חכמי הטבע / מתוך ספר "כתבי בעל הסולם", מאמר: "אהבת ה' ואהבת הבריות" / עמ' 65

למעלה ולמטה / מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת וישלח, מאמר "ויחבקו ויפול על הארץ", אות קכ"ו / עמ' 66

חותם ונחתם / מתוך הקדמה של בעל הסולם לספר "תלמוד עשר הספירות" (אות קמ"ד) / עמ' 67

אין חדש / מתוך הקדמה של בעל הסולם לספר "תלמוד עשר הספירות" (אות קמ"ד) / עמ' 68

אוצר בפיס / מתוך כתבי "הדור האחרון" חלק ב', פרק: "קונטקט עימו יתברך", עמ' 840 / עמ' 69

אור בורא את הפלי / מתוך מאמרו של בעל הסולם: "פתיחה לחכמת הקבלה", אות ד' / עמ' 70

מר ומתוק / מתוך שיעור (17.7.08) על מאמרים של "מתן תורה" / עמ' 72

מהו אוצר / מתוך ספר "שמעתי", מאמר ל"ח "יראת ה' הוא אוצר" / עמ' 73

פלי מנוקב / מתוך ספר "כתבי בעל הסולם", חלק "אגרות", אגרת נ"ז, עמ' 763 / עמ' 74

מסביב לעיגול / מתוך ספר "כתבי בעל הסולם", מאמר: "גוף ונפש", עמ' 47 / עמ' 75

איש מכוער / מתוך ספר "שמעתי", מאמר נ"ו: "תורה נקרא יורה" / עמ' 76

בחינת חיסרון / מתוך ספר "שמעתי", מאמר קכ"ד: "שבת בראשית - ודשיתא אלפי שני" / עמ' 78

מי הגנב? / משל של בעל הסולם מתוך ספר "שמעתי" / עמ' 80

מחילות מבוצרות / מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת נוח, מאמר: "ויבא נח התבה", אות קצ"ה / עמ' 81

מפתחות העולם / מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת נוח, מאמר: "סתרי תורה", אות שנג"ג / עמ' 82

שכר רוחני / מתוך ספר "שמעתי", מאמר ר"א: "רוחניות וגשמיות" / עמ' 84

שכל / מתוך מאמרו של בעל הסולם: "הקדמה לספר הזוהר" (אות כ"א) / עמ' 85

פרצוף מלוכלך / ספר "שמעתי", מאמר י"ט: "מהו, שהקב"ה שונא את הגופים, בעבודה" / עמ' 86

מהו השכל / ספר "שמעתי", מאמר י"ט: "מהו, שהקב"ה שונא את הגופים, בעבודה" / עמ' 87

בין חיים למות / ספר "שמעתי", מאמר י"ט: "מהו, שהקב"ה שונא את הגופים, בעבודה" / עמ' 88

לבושי כבוד / מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת בא, מאמר: "שאור ומחמצת", אות קס"ח / עמ' 89

משל המגן והחרב / מתוך "כתבי בעל הסולם", חלק "אגרות", אגרת ו', עמ' 687 / עמ' 90

המחשבה היא תולדה מהרצון / מתוך מאמרו של בעל הסולם: "הקדמה לספר הזוהר" (אות כ"א) / עמ' 95

מי ומה / מתוך ספר "כתבי רב"ש" כרך ג', חלק "דרגות הסולם", מאמר (554): "כוח המחשבה", עמ' 1890 / עמ' 97

כוח הרצון / ספר "שמעתי", מאמר י"ט: "מהו, שהקב"ה שונא את הגופים, בעבודה" / עמ' 98

רצון חזק / ספר "שמעתי", מאמר י"ט: "מהו, שהקב"ה שונא את הגופים, בעבודה" / עמ' 100

משחק עם לווייתן / מתוך ספר "שמעתי", מאמר: "מהו יום ה' וליל ה', בעבודה" / עמ' 101

מיעוט כוחות / מתוך ספר "כתבי בעל הסולם", חלק "אגרות", אגרת נ"ז, עמ' 763 / עמ' 102

מצב מאושר / מתוך ספר "כתבי בעל הסולם", חלק "אגרות", אגרת נ"ז, עמ' 763 / עמ' 103

לאט לאט ולא בפעם אחת / מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת וישלח, מאמר: "שלחני כי עלה השחר", אות צ"א - צ"ב / עמ' 104

חשיכה פאורה יאיר / מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת וישלח, מאמר: "שלחני כי עלה השחר", אות צ"ג - צ"ח / עמ' 105

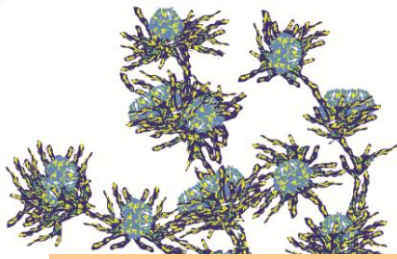
דבקות העבד / משל מתוך ספר "כתבי בעל הסולם", חלק "אגרות", אגרת י"ח, עמ' 706 / עמ' 107

מה הטעם בחיי? / מתוך שיעור בספר "שמעתי" (06.04.08) על מאמר ר"ג: "ענין גילוי החסרון" / עמ' 108

חבל הצלה / מתוך "מאמר לסיום הזוהר" בספר "כתבי בעל הסולם" / עמ' 109

- הַכְּשָׁרָה לְגִידוּל הַנֶּשֶׁמָה / מתוך ספר "כתבי בעל הסולם", מאמר "מבשרי אחזה אלוֹקִי" / עמ' 110
- סְפִירוֹת וּפְרָצוּפִים / מתוך ספר "כתבי בעל הסולם", מאמר: "מהותה של חכמת הקבלה" / עמ' 111
- אַמַּת הַמִּידָה לְבַעְלֵי הַחֹכְמָה / מתוך ספר "כתבי בעל הסולם", מאמר: "תכונתה של חכמת הנסתר בכללה", עמ' 39 / עמ' 112
- קוֹמַת הַמֶּלֶךְ / משל מתוך ספר "כתבי רב"ש" כרך א', חלק "שלבי הסולם", מאמר: "בא אל פרעה" - ב" / עמ' 113
- גְּמַל נוֹשֵׂא מָשִׂי / לפי הקדמה של בעל הסולם לספר "פנים מאירות ומסבירות" (אות י') / עמ' 114
- חֹכְמַת הַנִּיגוֹן / משל מתוך ספר "כתבי בעל הסולם", מאמר: "ב' נקודות", עמ' 54 / עמ' 116
- תֵּיק קָטָן / משל מתוך ספר "שמעת", מאמר ה': "לשמה זהו אתערותא דלעילא, ולמה צריכים אתערותא דלתתא" / עמ' 118
- הַהֲשָׁגָה הַרוּחָנִית / מתוך ספר "שמעת", מאמר: "ענין ההשגה הרוחנית" / עמ' 120
- תּוֹלַעַת יַעֲקֹב / מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת וישלח, מאמר: "אל תיראי תולעת יעקב" אותיות ר"נ - רנ"ד / עמ' 123
- שְׁלוּחֵי הַמֶּלֶךְ / מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת שמיני, מאמר: "וכמה שליחים יש לו לקב"ה", אות כ"ג / עמ' 126
- בְּרַפְת הַצַּדִּיק / מתוך ספר "כתבי בעל הסולם", מאמר: "אחור וקדם צרתני" / עמ' 127
- רוּעָה צֶאֱן / מתוך ספר "כתבי בעל הסולם", מאמר: "הקדמה לספר הזוהר", אות נ"ז / עמ' 128
- אוֹמָן גְּדוֹל / מתוך ספר "כתבי בעל הסולם", חלק "אגרות", אגרת נ', עמ' 504 / עמ' 129
- זְקָן חָכָם / מתוך שיעור "זוהר לעם" (21.12.09) פרשת וישלח, מאמר: "תפלותיהם של צדיקים", אות נ"ב - ע"ד / עמ' 130
- אוֹר פְּשוֹט / מתוך ספר "כתבי בעל הסולם", מאמר: "תורת הקבלה ומהותה", פרק: "ביטויים רוחניים" / עמ' 131

- סֵפֶר הוּא גִילוּי / מתוך תוכנית הטלוויזיה "מקובלים כותבים" מתאריך 20.05.09 / עמ' 132
- שְׁפַת הַשָּׁמַיִם / מתוך "מבוא לספר הזוהר" (אות ב'), ספר "כתבי בעל הסולם" / עמ' 133
- סֵפֶר הַשָּׁמַיִם / מתוך "מבוא לספר הזוהר" (אות י'), ספר "כתבי בעל הסולם" / עמ' 134
- הָאוֹתִיּוֹת / מתוך "מבוא לספר הזוהר" (אות ח') מתוך "כתבי בעל הסולם" / עמ' 135

נספח מיוחד:

נְקוּדַת הַלֵּב

אותיות א' ב'

מושגים והגדרות על תפיסת המציאות

עמ' 138

*

משחק קלפים
משלי מקובלים

עמ' 145

*

משחק לוטו
התחקות אחר הטבע

עמ' 159

*

שרטוט מאוייר על מבנה המציאות

הנקודה שבלב

עמ' 4

חוט שני

מתוך הכנה לשיעור היומי (03.11.09)

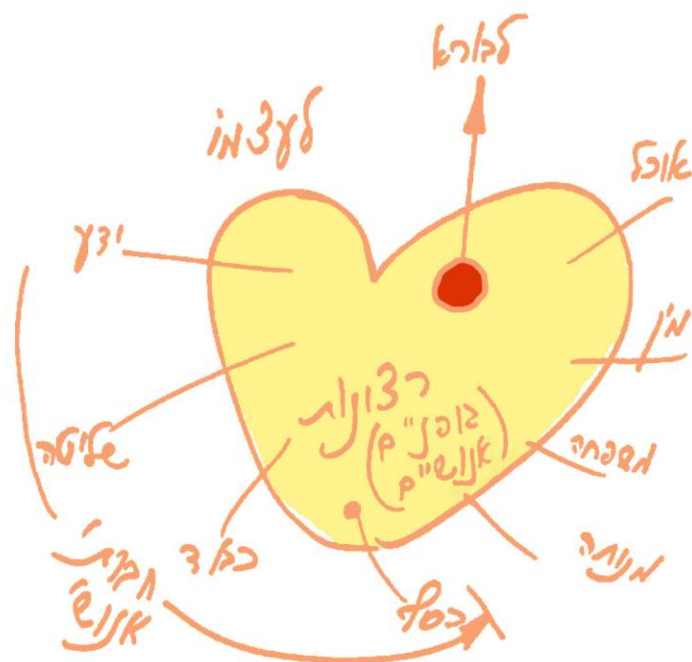
כָּאֵילוּ גִשְׁמִיּוֹת,
אוּ אֶפִּילוּ מִשְׁפַּחְתִּיּוֹת,
הוּא חוֹשֵׁב
שֶׁהַסִּיבוֹת הָאֵלֶּה יַעֲבְרוּ
וְהַפֶּל יִירָגַע
וְאִזּוּ יִהְיֶה בְּסֹדֶר.

הוּא לֹא מֵבִין
שֶׁכֶּךָ מְעוֹרְרִים בּוֹ
נְקוּדָה שְׂבִיבָה
תְּחִילַת הַנְּשֻׁמָּה,
קִצָּה הַחוּט
לְגִילּוֹי הָאֲהָבָה.

לְכֹל אָדָם
מִתְעוֹרְרֵת פְּעַם בַּחַיִּים,
כִּמָּה פְּעָמִים בַּחַיִּים,
פֶּה וְשֵׁם
נְקוּדָה שְׂבִיבָה.

לְפְעָמִים הוּא חוֹשֵׁב
שֶׁזֶה סֵתֵם רִיק לוֹ,
לְפְעָמִים
שֶׁסֵתֵם רֵעַ לוֹ.

לְפְעָמִים
מִכֹּל מִינֵי סִיבוֹת

חֹכְמַת הַלֵּב

לפי הקדמה של בעל הסולם לספר "פנים מאירות ומסבירות" (אות י')

הָאָדָם לֹא נִבְרָא
לְקִנּוּת הוֹן וְלִבְנוֹת בְּנִינִים.
אֶלָּא לְבִקֵּשׁ כָּל דָּבָר,
שִׁיבִיָּאָהוּ לְלִמּוּד אֶת הַחֹכְמָה
אִיךְ לְאַהֹב.
וְאִזּוּ יִפְקְחוּ עֵינֵי לִבּוֹ,
וְתִתְחַדֵּשׁ בְּקִרְבּוֹ רוּחַ אַחֲרֵת.

חֲכָמֵי הַלֵּב

לפי הקדמה של בעל הסולם לספר "פנים מאירות ומסבירות" (אות י')

הַחֹכְמָה הַזֹּאת
לֹא נִתְּנָה
אֶלָּא לְאִנְשֵׁי לֵב.

כְּלוּמָר,
שֶׁהַשִּׁיגוֹ לֵב לְאֶהוֹב
וַיִּחְמְדוּהָ,

שֶׁהֵם נִקְרְאִים
בְּלִשׁוֹן חֲכָמִים
"חֲכָמֵי לֵב",

לְהִיּוֹת שְׂאִין שָׁם עוֹד
רוּחַ יוֹרֵד לְמַטָּה
בְּלֵב פְּנוּי מִחֹכְמָה.

אַהֲבָה חֲשׂוֹבָה מֵהַמְתָּנָה

מתוך ספר "כתבי בעל הסולם", מאמר: "מהות חכמת הקבלה", עמ' 34

אַהֲבָה אֶף עַל פִּי שְׁהִיא
רַק תּוֹלְדָה יוֹצֵאת מִן הַמְתָּנָה,
מִכֹּל מְקוֹם הִיא חֲשׂוֹבָה
שְׂאִין עֶרֶךְ עַל הַמְתָּנָה בְּעֶצְמָה.

בְּדוּמָה לְמֶלֶךְ גָּדוֹל
שְׁנוֹתָן חֲפֵץ קָטָן לְאָדָם,
אֶף-עַל-פִּי שְׁהַמְתָּנָה בְּעֶצְמָה,
אֵין לָהּ כָּל עֶרֶךְ,
עִם כָּל זֶה הָאֲהָבָה
וְהַתְּשׁוּמַת לֵב שֶׁל הַמֶּלֶךְ,
אֵין קוֹץ לְעֶרְכָּהּ וְיוֹקְרָהּ.

וּלְפִיכֶד,
הִיא מוֹפְשֵׁטֶת לְגַמְרֵי מִן הַחוּמָר,
שֶׁהוּא הָאוֹר וְהַמְתָּנָה,
בְּאוֹפֶן, שְׁפֵל הָעֵסֶק וְהַהֲבָחוֹ
נִשְׁאָר חֲקוּק בְּהַשְׁגָּה
רַק בְּאַהֲבָה לְבָדָה.
וְהַמְתָּנָה כְּמוֹ נִמְחָקֶת
וְנִשְׁפָּחֶת מֵהַלֵּב.

קֶשֶׁר אֶהְבָּה

מתוך ספר "כתבי בעל הסולם", חלק "שמעתי", מאמר נ"ד: "מטרת העבודה", עמ' 571

אם אֶחָד נוֹתֵן
וְהַשְׁנִי לֹא נוֹתֵן שׁוּם דְּבַר חֲזָרָה,
אֵין מְצִיאוֹת שֶׁל שׁוֹתֵפוֹת.

רק בְּזִמְן שְׁשֻׁנֵיהֶם
מְגַלִּים אֶהְבָּה זֶה לְזֶה
אֲזַיִשׁ קֶשֶׁר וִידִידוֹת
בֵּין שְׁנֵיהֶם.

אָבֵל אם אֶחָד מְגַלֶּה אֶהְבָּה,
וְהַשְׁנִי לֹא מְרָאֶה שׁוּם תְּגוּבָה,
אֵין לְאֶהְבָּה כְּזֹאת
שׁוּם מְצִיאוֹת וְזִכוֹת קִיּוּם.

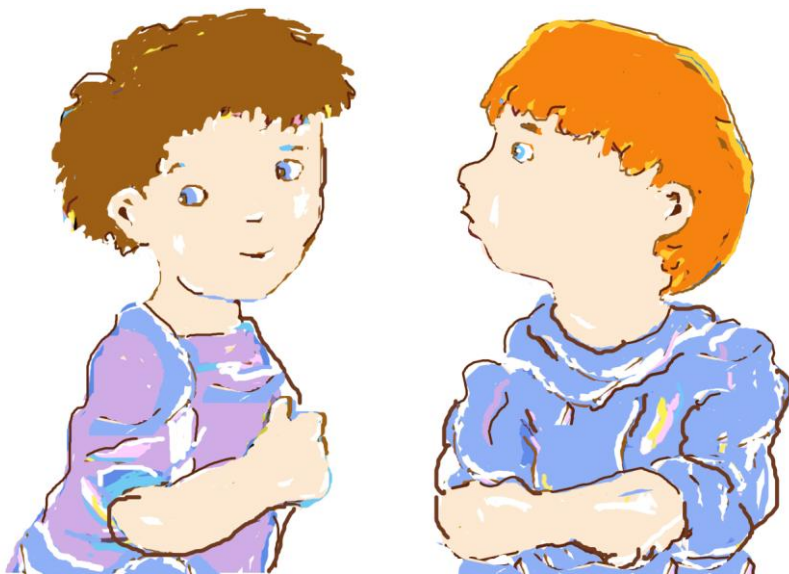
התחברות

מתוך ספר "שמעתי", מאמר: "מהו, במסתרים תבכה נפשי, בעבודה"

אם שני אנשים
באים לידי הכרה,

שכל אחד מהם שונא
מה שחברו שונא,
ואוהב את מה ומי
שחברו אוהב,

אז הם באים לידי
התחברות תמידית,
בחינת יתד
שלא תימוט לעולם.

אַהֶבָה וַיִּרְאָה

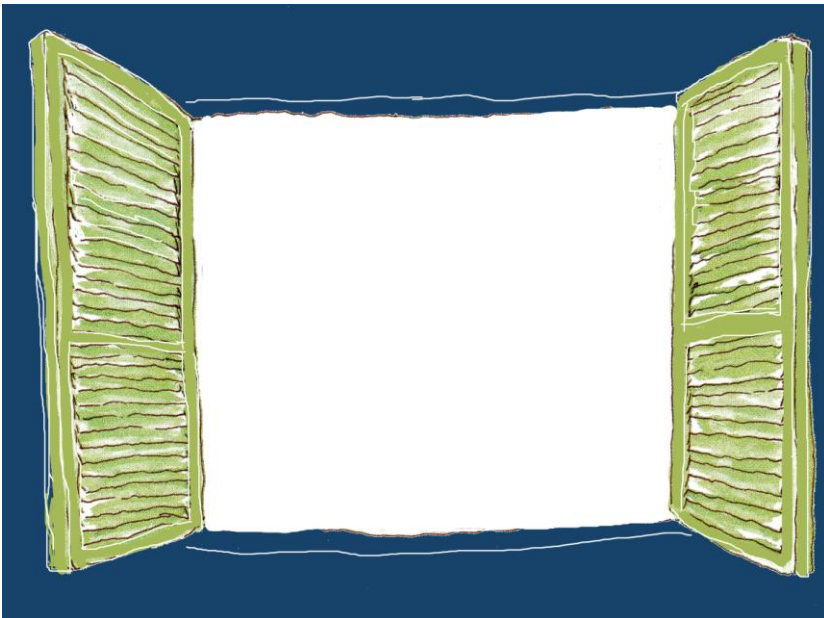
מתוך ספר "שמעתי" מאמר: "ענין גילה ברעדה, בעבודה"

וּבְמָקוֹם שֵׁישׁ אַהֶבָה,
צְרִיכִים לַעֲסוֹק בְּיִרְאָה גַם כֵּן.
כִּי יִרְאָה
הִיא הַחֲלָל וְהַחִסְרוֹן.

בְּדוֹמָה לְמִי שֶׁבוֹנֶה לוֹ בַּיִת
וְלֹא עוֹשֶׂה בְּקִירוֹת הַבַּיִת
שׁוֹם חִסְרוֹן.
וְאִז אֵין לוֹ שׁוֹם אֶפְשָׁרוֹת
לְהִיכַנֵּס לַבַּיִת,

כִּי אֵין מְקוֹם חֲלָל
בְּקִירוֹת הַבַּיִת,
שֶׁיְהִי לוֹ מְקוֹם
לְהִיכַנֵּס לְהַבַּיִת.

וְלָכֵן צְרִיכִים לַעֲשׂוֹת
מְקוֹם חֲלָל,
שֶׁעַל יְדֵי הַחֲלָל הַזֶּה
הוּא יִכַּנֵּס לַבַּיִת.

אֵשׁ דּוֹעֶכֶת

מתוך ספר "כתבי בעל הסולם", חלק "אגרות", אגרת ב', עמ' 668

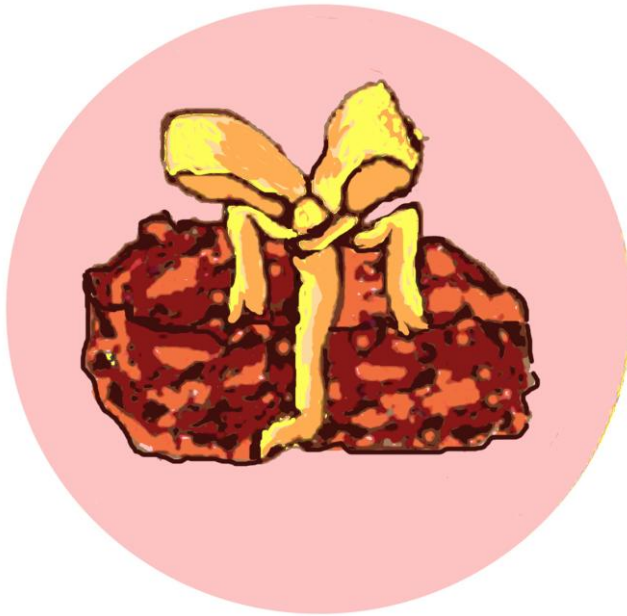
אֵישׁ הַנוֹתֵן
מִתְּנָה גְדוֹלָה לְרַעְהוּ,

הָאֱהָבָה הַמִּתְגַּלָּה בְּלִבּוֹ
בְּשַׁעַת הַמַּעֲשֵׂה,
אֵינָה דוֹמָה
לְאֱהָבָה הַנִּשְׁאָרֶת בְּלִבּוֹ,
לְאַחַר הַמַּעֲשֵׂה,

אֵלָּא הִיא הוֹלֶכֶת
וּמִתְקַרְרֶת יוֹם יוֹם,
עַד שֶׁאֶפְשָׁר לָבוֹא
לְכָל־שִׁכְחָה
בְּבִרְכַּת הָאֱהָבָה,

וּמְחוּיָב מִקְּבֵל הַמִּתְּנָה
לְהַמְצִיא תְּחִבּוּלָה
בְּכָל יוֹם
לְהִיּוֹת בְּעֵינָיו כְּחֻדְשׁוֹת.

וְזֶהוּ כָּל עֲבוֹדַתְנוּ,
לְגִלוֹת אֱהָבַתְנוּ בְּקִרְבָּנוּ,
בְּכָל יוֹם וְיוֹם מִמָּשׁ,
שְׂוֵה בְּשׂוֹה
כְּמוֹ בְּשַׁעַת הַקְּבֵלָה.

רוֹפֵא לֵב

מתוך ספר "כתבי בעל הסולם", מאמר: "תכונתה של חוכמת הנסתר בכללה", עמ' 39

חֹלָה הֵבֵא לְרוֹפֵא
שְׂיוּצִיא לוֹ קוֹץ,
הַרוֹפֵא שְׂמוּצִיא אֶת הַקוֹץ
וּמְכַאֵיב לַחֹלָה,
אֵינוֹ נִבְחַן שְׁנִשְׁתַּנָּה עִתָּה
וּפּוֹעֵל רַע,

אֵלֶּא הַרוֹפֵא וְהַחֹלָה
שְׁהִיתָה בִּינֵיהֶם
אֶהְבֶּה לְפָנַי כֵּן,
הֵם אוֹתָם הָאוֹהֲבִים
גַּם בְּשַׁעַת הַמַּעֲשֶׂה
שֶׁל הַחִיתוּךְ הַמְכַאֵיב.

הוכחה חותכת

מתוך ספר "כתבי רב"ש" כרך ג', חלק "דרגות הסולם", מאמר (879): "כתיבה וחתימה טובה", עמ' 2049

אָנוּ רוֹאִים,

שְׂאִין הָאָדָם בְּעֵצְמוֹ

צָרִיךְ לְכַתּוֹב

אֶת הַמְּכַתֵּב,

מַה שֶׁהוּא רוֹצֶה

לְכַתּוֹב לְחֻבֵּירוֹ,

בֵּין לְהוֹדִיעַ לוֹ מִשֶּׁהוּ

אוּ לְבַקֵּשׁ מִמֶּנּוּ מִשֶּׁהוּ.

הוּא אֵמֶת

וְשֶׁהוּא שׁוֹלְחוֹ.

וְכִמוֹ כֵּן לְהִפְךָ,

אִם הָאָדָם כָּתֵב בְּעֵצְמוֹ

אֶת הַמְּכַתֵּב

אָבֵל אִישׁ אַחֵר

חֲתֵם עַל מְכַתְּבוֹ,

הַמְּכַתֵּב הַזֶּה אֵינוֹ רֹאֶה

שֶׁיְהִי הַמְּכַתֵּב אֵמֶת,

הַגֵּם שֶׁהוּא מְכִיר

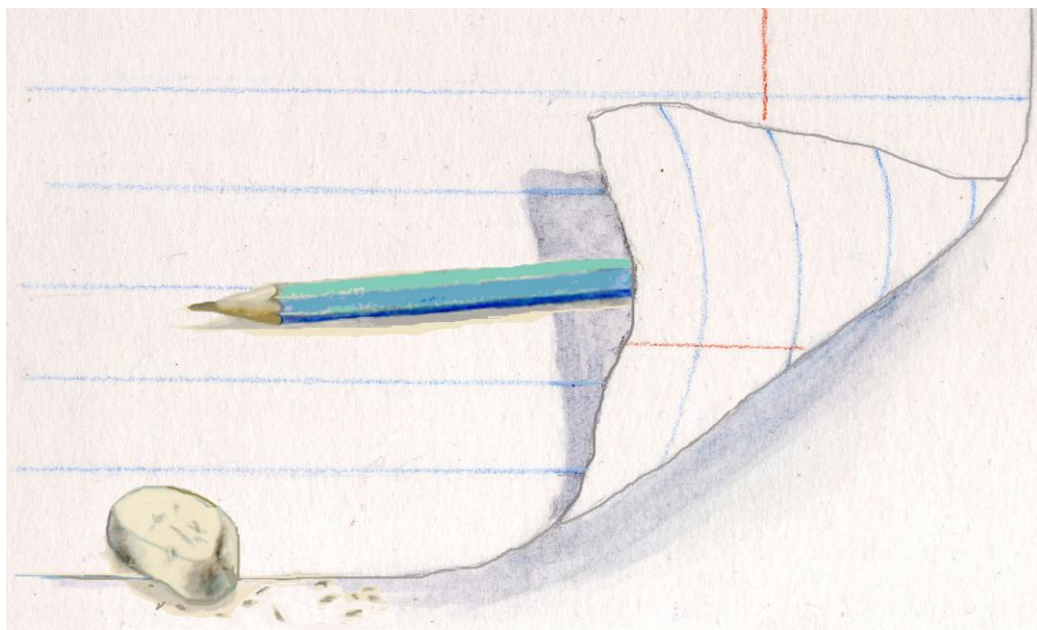
שֶׁזֶהוּ כָּתֵב יָדוֹ שֶׁל חֻבֵּירוֹ.

שְׂאֵם הָאָדָם

חוֹתֵם עַל הַמְּכַתֵּב,

זֶהוּ מִסְפִּיק כָּבֵד

שֶׁהַמְּכַתֵּב שׁוֹנֵכֵת,

אַהֶבָה טְבֵעִית

ספר "שמעתי", מאמר ר"ג: "ענין גילוי החסרון"

מי שאוהב לחברו אהבה אמיתית,
אזי הוא משתוקק וחושב
רק בטובת חברו,
ומונע את עצמו במה
שאינו נצמח טובה לחברו.

והכל נעשה בלי שום חשבונות.
ואינם צריכים מוח גדול לזה,
מפני שזה טבעי.
כמו אהבת האם לבנה,
שכל מגמתה לטובת בנה,
ואינה צריכה שום הכנות
ומוחין לאהוב בנה.

יען שדבר טבעי אינו צריך לשכל,
שיחייב את הדבר,
אלא שנעשה מצד החושים בעצמם,
שהחושים בעצמם עובדים
במסירות נפש ממש.

עד שמגיעים להמטרה.
וכל זמן שאינם משיגים,
חייהם אינם חיים.

שכן הוא בטבע,
שמחמת אהבה לאיזה דבר,
מוסרים את נפשם,

יְלֵד טוֹב

מתוך שיחת רב (19.10.04) על הדרכים להנחלת משנת בעל הסולם

יש אִיזָה כּוֹחַ,
אִיזוֹ מַחְשָׁבָה,
שְׂשׂוֹלַחַת לְנוּ כּל טוֹב
כְּמוֹ אִמָּא.

אָבֵל אֲנַחְנוּ
לֹא יְכוּלִים לְקַבֵּל,
לֹא יְכוּלִים לְהַרְגִישׁ,
אֶת הַטוֹב הַזֶּה.

אֲלֹא רַק בְּמִידָה
שְׁנֵהֲיָה מוֹכְנִים
כְּמוֹ יְלֵד טוֹב -
לַעֲשׂוֹת רַק כְּדֵי לְגָרוֹם
שְׂמִחָה לְאִמָּא.

אַהֲבַת אָב וּבֵן

מתוך ספר "כתבי בעל הסולם", חלק "אגרות", אגרת ב', עמ' 668

אַהֲבַת אָב לְבָנוּ
הִיא שׁוֹרְשִׁית טְבֻעִית,
וְכִמוּ שֶׁהָאָב
חוֹשֵׁק שֶׁבָנוּ יֵאָהֵב אוֹתוֹ,
כְּמוֹ כֵן הַבֵּן
חוֹשֵׁק שֶׁאָבִיו יֵאָהֵב אוֹתוֹ.

וְהַחֲשֵׁק הַזֶּה הַמְצוּי בְּלִבָּבָם,
גוֹרֵם לָהֶם תְּמִיד בְּלִי הֶרֶף
בְּחִינַת יְרָאָה.

דְּהֵינּוּ, שֶׁהָאָב מְתַיֵירָא מְאוֹד
שֶׁבָנוּ לֹא יִשְׁנָא אוֹתוֹ בְּאִיזָה שִׁיעוֹר,
וְאֶפִּילוּ דַק מִן הַדַּק,
וְכִמוּ כֵן הַבֵּן מְתַיֵירָא
שֶׁאָבִיו לֹא יִשְׁנָא אוֹתוֹ בְּאִיזָה שִׁיעוֹר,
דַּק מִן הַדַּק, בְּאִין נִבְדָּק.

"וְיֵרָאָה תְּמִידִית" זוֹ
גוֹרֶמֶת לָהֶם לְגִלוֹת מַעֲשִׂים טוֹבִים
בֵּין אִישׁ לְרֵעֵהוּ,
שֶׁהָאָב מְתַאֲמֵץ לְגִלוֹת אֶהְבָּתוֹ בְּפוֹעֵל
בְּתַמִּידוֹת לְעֵינֵי בָנוּ,
וְגַם הַבֵּן מְתַאֲמֵץ לְגִלוֹת אֶהְבָּתוֹ בְּפוֹעֵל

בְּתַמִּידוֹת וּבְכֹל יְכוּלָתוֹ
לְעֵינַי אָבִיו.

וּבְדֶרֶךְ זֶה
רְגִשֵׁי הָאֲהָבָה פְּרִין וְרֵבִין,
בְּלֵב שְׁנֵיהֶם תָּמִיד,
עַד שֶׁהָאָחַד מִתְגַּבֵּר בְּמַעֲשֵׂים טוֹבִים
עַל חֲבֵרוֹ,
בְּשִׁיעוֹר גָּדוֹל וְשָׁלֵם.

דְּהֵינּוּ, שְׂאֵהֶבֶת לֵב מֵהָאֵב,
מִתְגַּלִּית אֶל הַבֵּן בְּשִׁיעוֹר שָׁלֵם,
שְׁעָלָיו אֵין לְהוֹסִיף
וְאֵין לְגְרוֹעַ.

אַהֶבֶת בֶּן יַחִיד

מתוך ספר "כתבי בעל הסולם", חלק "אגרות", אגרת ב', עמ' 668

בוא וראָה

בְּאַהֶבֶת אָב וּבְנו
מְנַהֵג הַפֶּלֶא וּפְלֵא,

שְׁלִכְאוֹרָה, אִם הֵבֵן
יַחִיד הוּא לְאָבִיו וְאִמּוֹ,
מְחוּיָב הֵבֵן לְאַהוּב יוֹתֵר
אֶת אָבִיו וְאִמּוֹ,

כִּי מְגַלִּין אֵלָיו יוֹתֵר אַהֶבָה
מֵהוֹרִים שֵׁישׁ לָהֶם הֲרֵבָה בְּנִים.

אָבֵל בְּמַצִּיאוֹת אֵינוֹ כֵּן,

וְנִהְפֹךְ הוּא,

שְׂאֵם הוֹרִים

נִקְשָׁרִים מְאֹד לְבְנֵיהֶם

בְּחִבְלֵי אַהֶבְתָּם,

אִז עֵרֵךְ אַהֶבֶת הַבְּנִים

מוֹצָעֵר וּמוֹקֵטֵן מְאֹד,

עַד שְׁלִפְעָמִים נִרְאֶה בְּחוּשׁ

אֶצֶל הַבְּנִים מְסוּג אַהֶבָה כִּזֹּו,

שְׁנִכְבָּה בְּלִבָּם כֹּל רֶגֶשׁ הָאַהֶבָה.

כִּי זֶהוּ מְנַהֵג מְחוּקֵי הַטֶּבַע

הַטְּבוּעַ בְּעוֹלָם.

דלת הבית

מתוך ספר "כתבי רב"ש" כרך ב', חלק "אגרות", אגרת נ"ו, עמ' 1517

מי שחושב
לבנות לו בית,

הוא יכול
לסדר לו דלת
לצורך הבית
שיהיה לו אחר כך.

אבל אם הוא
לא חושב
לבנות לו בית,

לאיזה צורך
הוא יעשה לעצמו
דלת.

הַבַּת שֶׁל הַשָּׁכֵן

מתוך דברי רב"ש שהושמעו כהכנה לשיעור היומי (6.9.09)

יש לפעמים,
ששכן אחד צריך
להשיא את בתו,
ואין לו כסף.

הוא מבקש את השכן שלו,
שילך איתו ביחד לאסוף כסף,
שיהיה להשיא את הבת שלו.

ואז ששניהם הולכים,
הרבה פעמים,
יום שלם -
והוא לא אוסף פרוטה אחת.

בלילה,
זה שהלך לחפש כסף בשביל בתו,
שאשתו נותנת לו לאכול,
הוא אומר:

"אין לי עצבים לאכול,
אני כבר צריך לישון,
אין לי עצבים לדבר עם אף אחד.
בגלל שאין לי כסף,
אני בדיכאון".

אָבֵל שֶׁהוֹלֶכֶת עַל אֵיזָה דָּבָר,
אֶצֶל הַשְּׂכֵנָה שָׁלָה,
שִׁגְם בַּעֲלָה הֶלֶךְ אִיתוֹ,
רוֹאָה שְׂיוֹשֵׁב עִם הַמְּשַׁפָּחָה,
וְהֵם אוֹכְלִים וְשׂוֹתִים -
שְׂמֵחִים.

שְׁחוֹזָרֶת הִיא אוֹמְרֶת:
"בּוֹא תִרְאֶה הֶבְדֵּל -
אֵיזָה עֲצָבִים יֵשׁ לָהּ,
אֶתָּה חֵלֵשׁ,
וְהוּא - בֶּן אָדָם!"

שְׁנֵיכֶם הִלַּכְתֶּם לְאַסּוּף כֶּסֶף,
שְׁנֵיכֶם רָצִיתֶם כֶּסֶף,
מִדּוּעַ הוּא אוֹכֵל עִם הַמְּשַׁפָּחָה שְׁלוֹ
וְאֶתָּה לֹא?"

אִז הוּא עוֹנֶה לָּהּ:
"אֲנִי צָרִיךְ לְהִשְׂיֵא אֶת בֵּיתִי.
וְהוּא צָרִיךְ לְהִשְׂיֵא אֶת הַבַּת שְׁלִי,
לֹא אֶת בֵּיתוֹ!"

פֶת לֶחֶם

מתוך ספר "שמעתי", מאמר קס"ו: "ב' בחינות בהשגה"

קִטּוֹן שְׂמֵתְחִיל לְאָכּוֹל לֶחֶם
אֵין לוֹ עֲדִיין שׁוֹם מוֹשָׁג
אֶלֶּא רַק בְּהֶלֶחֶם,

וּכְשֵׁמֵתְחִיל לְהִתְבַּגֵּר
אִז הוּא מֵתְחִיל לְהִבִּין
שֵׁישׁ לְהֶלֶחֶם בְּחִינַת סִיבָה,
הַגּוֹרֵם לְצוֹרֵת הֶלֶחֶם,

שֵׁיִקְבֵּל אֶת צוֹרֵתוֹ
הַמִּתְרָאָה לְעֵינָיו,
הֵינּוּ שֵׁיִהְיֶה לְבּוֹ,
וְשֵׁיִהְיֶה רֶךְ וְטַעִים
וְכַדוּמָה.

אֲזִי הוּא מְשִׁיג
אֶת צוֹרֵת הֶלֶחֶם
לְאַחַר שֶׁהוֹצִיאוֹ
מִהַתְנוּר,

שְׁאֵז הֶלֶחֶם
הָיָה רֶךְ יוֹתֵר מְדִי
וְהָיָה חֶם בְּיוֹתֵר,
עַד שֶׁלֹּא הָיָה רָאוּי לְאָכִילָה,
וְהָיָה מְחוֹסֵר אֵיזָה מַעֲשָׂה,

דְּהֵינּוּ, שְׂתִיבֵשׁ וַיִּתְקַרֵּר
עַל יְדֵי שְׁהִיית זְמַן,
כִּי הָאֹוִיר מְכַשִּׁיר לְלֶחֶם
שְׂיִקְבֵּל צוֹרֶת הַלֶּחֶם
כְּמוֹ שְׂמֵתְרָאָה בְּעֵת
שְׂבָא לְשׁוּלְחָן.

אַבְל אַחַר כֵּךְ
שְׂמֵתְחִיל לְחֻקּוֹר עוֹד,
אַזִּי הוּא רוֹאָה עוֹד צוֹרָה,
טָרָם שְׁהַכְּנִיסוֹ לְהַתְּנוֹר.

הַגַּם שְׁהִיָּה לוֹ בְּעֶרְךְ
אוֹתוֹ צוֹרָה
אַבְל יֵשׁ שִׁינוּיִים גְּדוֹלִים.

הֵינּוּ, עַל יְדֵי חוּם הַתְּנוֹר
הַלֶּחֶם נַעֲשֶׂה יוֹתֵר גְּדוֹל,
וְנַעֲשֶׂה יוֹתֵר לְמוֹצָק,
וְהַקְּרִים אֶת פְּנֵיו,
שְׂמֵקוֹדֵם הִיָּה לְבָן
וְעַכְשָׁיו יֵשׁ לוֹ צֶבַע אַחַר.
וְכַשְׂמֵתְחִיל לְחֻקּוֹר,
אַזִּי הוּא רוֹאָה

שְׁהַצוֹרָה וְהַמְּשָׁקֵל
קִיבֵּל הַלֶּחֶם עוֹד טָרָם
שְׁהַכְּנִיסוֹ לְהַתְּנוֹר.

וְכַמוֹ כֵּן הַלְּאָה,
עַד שְׂבָא לְהַמְּצָב
שְׁלוֹקְחִים חִיטִּים
וְזוֹרְעִין אוֹתָן בְּקֶרְקַע.

איש בוכה

מתוך ספר "כתבי רב"ש" כרך ב', מאמר ג': "מהו השינוי שבשער הדמעות משאר שיערים", עמ' 795

אָנוּ רוֹאִים,
בְּזִמַּן שִׁילָדִים קִטְנִים בּוֹכִים,
בְּזִמַּן שֶׁהֵם מְשִׁתוֹקְקִים
לְאִיזָה דָּבָר,

אוּ מִי שְׂרוּאָה יְלָדִים
מְשַׁחֲקִים בְּמְשַׁחֲקִים,
וְיֶלֶד אֶחָד
חוֹטֵף מֵהַשָּׁנִי אִיזָה דָּבָר,
וְהַיֶּלֶד בּוֹכָה,

מִכָּל מְקוֹם
אֲנָשִׁים שְׂעוּבָרִים עַל יָדָם,
מִי שֶׁם לֵב לָזָה,
הָיֹת שְׂכוּלָם יוֹדְעִים,

שְׂעַכְשִׁי
הֵם מִתְקוֹטְטִים זֶה עִם זֶה,
אֲמָנָם שְׂאֲחֵר כֶּךָ
שׁוֹב יַעֲשׂוּ שְׁלוֹם בִּינֵיהֶם.

אִם כֵּן הַבְּכִיּוֹת שֶׁל הַיְלָדִים,
אֵף אֶחָד לֹא שֶׁם לֵב אֲלֵיהֶם.

מה שאין כן
אם אדם הולך ברחוב,
והוא איש מבוגר,
ורואים שהוא בוכה,

מי שעובר על ידו
מתעוררת בו תשומת לב,
לדעת מה היא הסיבה
שהוא בוכה.

שבטח אדם מבוגר
אינו בוכה על שטויות.
לכן הבכיות של אדם מבוגר
גורם התעניינות,
אולי הוא יכול לעזור לו.

דוּדֵי לִי וְאַנִי לוֹ

מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת נוח, מאמר: "אותו היהודי [ההוא יודאי]" אות ק"י

מִשָּׁל לְמֶלֶךְ,
שֶׁהִזְמִין אֶת אוֹהֵבוֹ,
לְסֵעוּדָה שֶׁהוּא עוֹשֶׂה
בְּיוֹם מְסוּיִם,
כְּדֵי שְׂאוֹהֵב הַמֶּלֶךְ
יֵדַע שֶׁהַמֶּלֶךְ רוֹצֵה בוֹ.

אָמַר הַמֶּלֶךְ:
"עֲתָה אֲנִי רוֹצֵה לְשִׁמּוּחַ
עִם אוֹהֲבֵי לְבָדוֹ,
וְאַנִי מִתִּירָא,
שֶׁאַנִי אֶהְיֶה בְּתוֹךְ הַסֵּעוּדָה
עִם אוֹהֲבֵי,
יָבוֹאוּ כָּל אֱלוֹ הַשּׁוֹטְרִים הַמְּמוֹנִים,
וַיֵּשְׁבוּ עִמָּנוּ אֶל הַשּׁוֹלְחָן,
לְסֵעוּד סֵעוּדַת הַשְּׂמִחָה
עִם אוֹהֲבֵי בְיַחַד."

מָה עֲשֶׂה הָאוֹהֵב?
הוּא הַקָּדִים תְּבַשִּׁילִים
שֶׁל יְרָקוֹת וּבֶשֶׂר שׁוֹר,
וְהַקָּרִיב לְאֵכוֹל
לְפָנֵי אוֹתָם הַשּׁוֹטְרִים הַמְּמוֹנִים,

וְאַחַר כֵּן יָשַׁב הַמֶּלֶךְ
עִם אוֹהָבוֹ,
לְאוֹתָהּ סְעוּדָה הָעֲלִיוֹנָה
מִכָּל מַעֲדָנֵי עוֹלָם.

וּבְעוֹד שֶׁהוּא עִם הַמֶּלֶךְ בְּלִבָּדוֹ,
שׂוֹאֵל מִמֶּנּוּ כָּל צָרָתוֹ,
וְהוּא נוֹתֵן לוֹ,
וְהַמֶּלֶךְ שִׂמַּח עִם אוֹהָבוֹ בְּלִבָּדוֹ,
וְזָרִים לֹא יִתְעַרְבוּ בֵּינֵיהֶם.

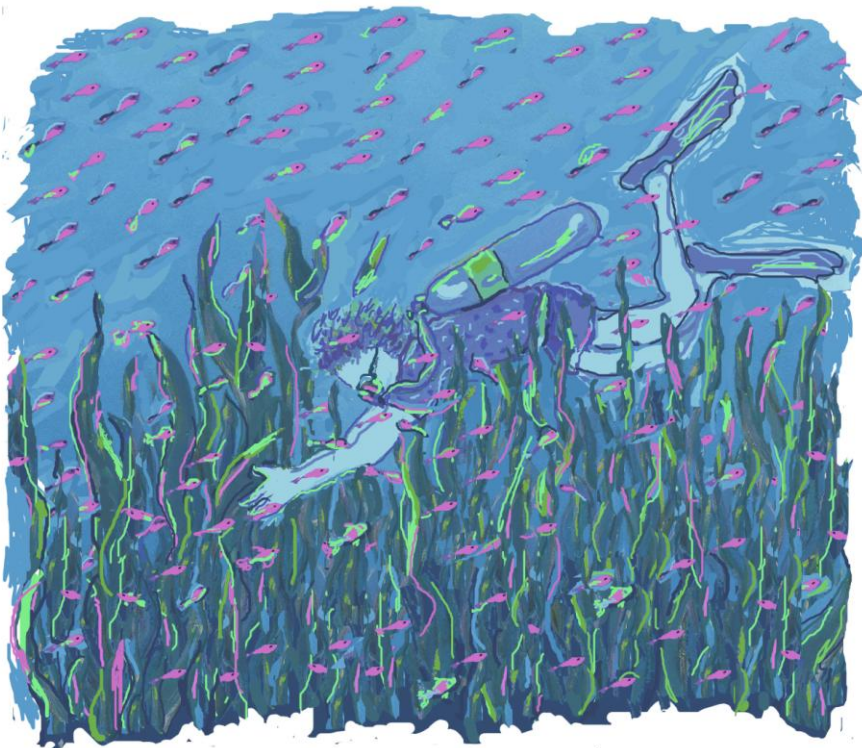
דָּגִים בַּיָּם

מתוך "כתבי בעל הסולם", מאמר: "תכונתה של חכמת הנסתר בכללה"

טַבַּע הַרוֹחָנִי,
כְּטַבַּע הַדָּגִים בַּיָּם,
אֲשֶׁר הַגְּדוֹל בּוֹלַע אֶת הַקָּטָן,
בְּשָׂעָה שֶׁהוּא חוֹשֵׁב מִמֶּנּוּ.

וּמַחְשְׁבָה לְבַד פּוֹעֵלֶת כְּאֵן,
וְיִתֵּר אֶמֶת אֵינּוּ מַחְשְׁבָה,
אֶלָּא רְצוֹן וְרוּחַ,
כִּי מַחְשְׁבָה אֵינָה מוֹעִילָה לְהַנִּיעַ
גַּם בַּעַל הַמַּחְשְׁבָה עֲצָמוֹ,
וְאֵיךְ תַּנִּיעַ אֶת חֲבֵרוֹ?

אֶלָּא שֶׁהַרְצוֹן מְקַבֵּל וּמְצַטִּייר
מִדְמוֹת מַחְשְׁבָה הַהִיא,
שֶׁל בַּעַל הַרְצוֹן הַגְּדוֹל,
וּפּוֹעֵל אֶצֶל הַקָּטָן מִמֶּנּוּ.

פִּיל

מתוך ספר "כתבי בעל הסולם", אגרת מ"ה, עמוד 741 (744)

הפִּיל

שָׁאִין לוֹ צִירִים
בְּעֶצְמוֹתָיו,

אֵינוֹ יְכוּל
לְהִטּוֹת רֵאשׁוֹ
לְאַחֲרָיו.

וּכְשֶׁרוֹצֶה
לְהִבִּיט לְאַחֲרָיו,
מְחַוֵּב לְטַלְטַל וּלְהִפָּךְ
כֹּל אוֹרֵךְ קוֹמָתוֹ
מֵרֵאשׁוֹ עַד זָנְבוֹ.

זֶאֵב וְתִישׁ

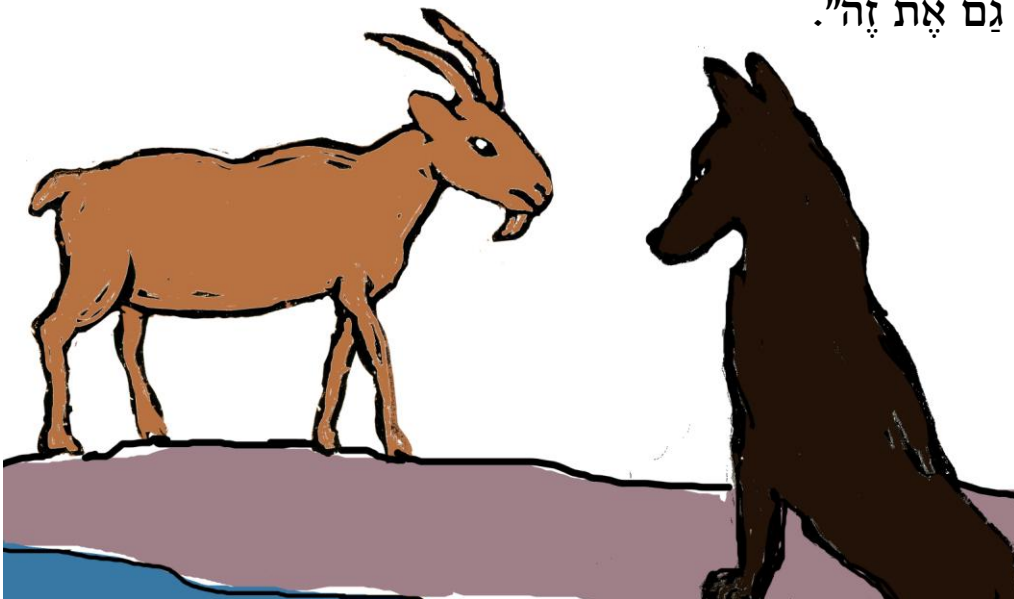
מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת בוא, מאמר: "ויהי היום - ויבא גם השטן בתוכם", אות י'

רוּעָה שְׂרָצָה
לְהַעֲבִיר צֹאנוּ
דֶרֶךְ נֶהַר אֶחָד,
וּבָא זֶאֵב
לְהַתְגַּרֹּת בְּצֹאנוּ.

רוּעָה הַמְנוּסָה,
לוֹקַח תִּישׁ גְּדוֹל
וְנוֹתְנוּ לְזֶאֵב.

אָמַר:

"יִלְחַם עִם הַתִּישׁ
עַד שְׂאֲעֲבִיר אֶת צֹאנִי
לְעֵבֶר הַנְּהָר.
וְאַחַר כֵּךְ אָשׁוּב
וְאֶקַּח גַּם אֶת זֶה".

שׁוֹעַל מֶלֶךְ הַחַיּוֹת

מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת וישלח, מאמר: "וישתחו ארצה", אות קי"ז

יֵשׁ זְמַן

שֶׁהַשׁוֹעַל מוֹלֵךְ

עַל כָּל הַחַיּוֹת,

וְאֵז

אֵף עַל פִּי שֶׁהוּא

הַקָּטָן שֶׁבַּחַיּוֹת,

כּוֹלֵם מִשְׁתַּחֲוִים לוֹ.

לא ציפור

מתוך "כתבי בעל הסולם", מאמר "חכמת הקבלה והפילוסופיה"

אם רואים מרחוק
איזה תמונה שחורה,
על כל פנים מכירים בה
שאיננה אדם,
ואיננה ציפור.

הלא זה לראיה נחשבת,
כי אם הייתה יותר רחוקה,
לא היו יכולים להחליט
שאיננה אדם.

אָדָם - אָדָמָה לְעֵלְיוֹן

מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת וישב, מאמר: "חטאו משקה מלך מצרים והאופה", אות רמ"ז

כֹּל דְבַרֵי הָעוֹלָם,
כּוֹלָם מִפְּחָדִים
מִפְּנֵי צוּרַת אָדָם,
שֶׁהוּא מוֹשֵׁל עַל כּוֹלָם,
וְהוּא מֶלֶךְ עַל כּוֹלָם.

נחש בדרך

מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת וישלח, מאמר: "עם לבן גרתי", אותיות כ"ו - כ"ז

אָדָם הָיָה הוֹלֵךְ בְּדֶרֶךְ,
וּבְעוֹד שֶׁהָיָה הוֹלֵךְ,
שָׁמַע עַל שׂוֹדֵד אֶחָד
שֶׁהָיָה אוֹרֵב בְּדֶרֶךְ.

פָּגַע בּוֹ אָדָם אַחֵר,
אָמַר לוֹ: "מָשַׁל מִי אֶתָּה",
אָמַר לוֹ: "מִגְדוֹד צָבָא פְּלוֹנִי אָנִי".
אָמַר לוֹ: "נָטָה מִמֶּנִּי,
כִּי כָל הַקָּרֵב אֵלַי,
נָחַשׁ אֶחָד אָנִי מִבִּיא וְהוֹרְגוֹ".

הֵלֵךְ אוֹתוֹ הָאָדָם לְשֵׁר הַגְּדוֹד,
וְאָמַר לוֹ: "אָדָם אֶחָד בָּא,
וְכָל מִי שֶׁקָּרֵב אֵלָיו,
מִבִּיא עָלָיו נָחַשׁ אֶחָד,
שֶׁנוֹשֵׁךְ אוֹתוֹ וּמֵת".

שָׁמַע שֵׁר הַגְּדוֹד, וּפָחַד.
אָמַר: "מוֹטֵב לֵילֵךְ לְקִרְאָתוֹ
וּלְהִתְרַצוֹת עִמּוֹ".
אָבֵל כְּשֶׁרָאָה הָאָדָם הַהוּא
אֶת הַשֵּׁר הַהוּא, פָּחַד,

אָמַר: "ווי לי, השר יִהְרָגְנִי עֵתָהּ!".
הִתְחִיל לְהַשְׁתַּחֲוֹת וּלְכַרֵּעַ לְפָנָיו.

אָמַר הַשֵּׁר: "אִם הִיָּה בְּיָדוֹ נַחֵשׁ
שְׂיִכּוֹל לְהַרְוֹג,
לֹא הִיָּה כָּל כֶּךָ מִשְׁתַּחֲוֶה לְפָנָיו".
הִתְחִיל הַשֵּׁר לְהִתְגָּאוֹת, אָמַר:
"כִּיּוֹן שֶׁהוּא כָּרַע לְפָנָיו כָּל כֶּךָ,
לֹא אֶהְרָגְנִי".

טוב ומטיב

מתוך ספר "כתבי רב"ש" כרך ג', חלק "דרגות הסולם", מאמר (554): "כוח המחשבה", עמוד 1890

הָאָדָם מוֹכֵרָח לְלֶכֶת תָּמִיד
בְּמִצַּב שֶׁל טוֹב,
הֵינּוּ, שֶׁהוּא חַי בְּעוֹלָם
שְׁכוּלוֹ טוֹב,
וְכֹל מָה שֶׁהוּא מְרַגֵּשׁ -
הַכֹּל הוּא לְטוֹבָה.

וּבְזִמָּן שֶׁבְּלִי כֹל סִיבָה,
אֲנָשִׁים עוֹשִׂים לוֹ אֵיזָה דְבָרָע,
אֵל יַחֲשׂוּב שֶׁזֶהוּ דְבַר מְקָרָה,

אָלֵא כַל הַפֶּעַס שְׁיִישׁ לוֹ עֲלֵיהֶם,
אֲסוּר לְנִקּוּם בָּהֶם,
אָלֵא לוֹמֵר שֶׁהַכֹּל הוּא מִהַשְּׂגָחָה.

וְזֶה הַנִּסְיוֹן שְׂרוּצִים לְנִסּוֹתוֹ,
אִם גַּם בְּזִמְנֵי כֵּזֶה
הוּא יָכוֹל לְהַחֲזִיק בְּתוֹמָתוֹ,
וְלִהְיוֹת אוֹהֵב ה'.

וְעַל יְדֵי זֶה
שֶׁהוּא מִתְגַּבֵּר עַל יִצְרוֹ
וְכָל הַכּוֹחוֹת שֶׁל הַפֶּעַס,
הוּא צָרִיךְ לְהַכְנִיס לְקְדוּשָׁה,
מִהַתְגַּבְּרוֹת הַזֹּאת
הָאָדָם נֶעֱשֶׂה בְּעַל כּוֹחַ.

כִּי הוּא יוֹדֵעַ שֶׁהַשׁוֹתֵף
מְלוּבָשׁ בּוֹ,
וְלֹא חוֹשֵׁב וְעוֹשֶׂה דְבָר
שֶׁלֹּא מִתְאִים לְשׁוֹתֵף.
אָלֵא חוֹשֵׁב עַל רוּמּוֹתוֹ
וּמְשִׁתּוֹקֵק שִׁיְהִי אוֹר.

כְּמוֹ אַחֲרַיִם

מתוך ספר "כתבי רב"ש" כרך א', חלק "שלבי הסולם", מאמר: "מעוז צור ישועתי", עמ' 101

אָדָם מְצַד עֲצָמוֹ,
אֲפִילוֹ שְׂאִין בְּסִבִּיבָתוֹ
אֲנָשִׁים אַחֲרַיִם,
יֵשׁ לוֹ מְצַד עֲצָמוֹ חֶסְרוֹן
לְאֲכִילָה, וְשִׁתְיָה, וְשִׁינָה,
וְכֹדוּמָה.

אָבֵל אִם יֵשׁ
אֲנָשִׁים בְּסִבִּיבָתוֹ,
אִז יֵשׁ עֲנִיִּין שֶׁל בּוֹשָׁה,
מֵה שְׂאֲחֲרַיִם
מְחִיבִים אוֹתוֹ.

הוּא מוֹכָרָח
לְאָכוֹל וְלִשְׁתּוֹת,
מֵה שְׂאֲנָשִׁים מִבְּחוּץ
מְחִיבִים אוֹתוֹ.

וְכֵן עֲנִיִּין זֶה נִיכָר
בְּעֵיקָר בְּהִלְבָּשָׁה,
שְׂאָדָם בְּבֵית
הוּא הוֹלֵךְ מְלוּבָשׁ
בְּמָה שְׁנוּחַ לוֹ.

מה שאין כן
כשהולך בין אנשים,
הוא מוכרח ללכת מלובש
כפי שהאחרים מבינים.

ואין לו בחירה,
מטעם שעניין בושה
מחייב אותו ללכת
לפי טעמים.

אֲנָשִׁים אַחֲרִים

מתוך ספר "כתבי רב"ש" כרך ג', חלק "דרגות הסולם", מאמר קל"ח: "לשמשני"

כָּל הַחֲסְרוֹנוֹת

שֶׁהָאָדָם רוֹאֶה אֶצֶל אַחֲרִים,
אִם הוּא מְאֲמִין שֶׁהֵם שְׁלוֹ,
אֲזִי יֵשׁ לוֹ מָה לְתַקֵּן.

נִמְצָא שְׁכַל הָעוֹלָם
מְשִׁמְשִׁין אוֹתוֹ
בְּזָה שִׁמְמִצִּיאִים לוֹ
אֶת הַחֲסְרוֹנוֹת שְׁלוֹ,

וְהוּא לֹא צָרִיךְ לְחַפֵּשׂ בְּעֵצְמוֹ,
אֲלֹא הֵם עוֹשִׂים לוֹ טוֹבָה גְּדוֹלָה
בְּזָה שִׁמְמִצִּיאִים לוֹ
אֶת הַחֲסְרוֹנוֹת שְׁלוֹ.

מעל העיגול

ספר "שמעת", מאמר רכ"ה: "להגביה את עצמו"

אי אפטר

להגביה את עצמו

מעל לעיגול שלו.

לכן האדם מוכרח

לינוק מתוך הסביבה שלו.

ואין לו שום עצה,

אלא דרך לימוד ויגיעה רבה.

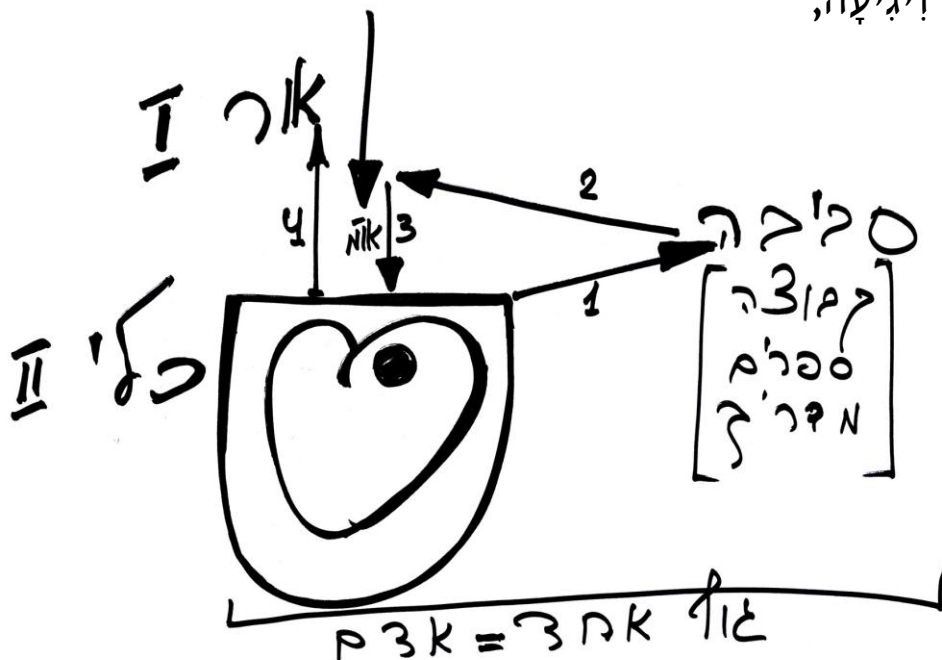
לכן, אם האדם

בוחר לעצמו סביבה טובה,

אזי הוא מרוויח זמן ויגיעה,

יעו שהוא נמשך

לפי הסביבה שלו.

הַפְּלִי הַרוֹחָנִי

מתוך הכנה לשיעור היומי (26.6.08)

רוֹחָנִיּוֹת מִתְחִילָה
מֵהִנְטִיָּה לְחִיבוֹר.
כִּי רַק מִתּוֹךְ הַחִיבוֹר
בֵּין רְצוֹנוֹת פְּאֵלָה כְּמוֹהוּ,
שְׂכוֹלִים "תּוֹעִים בְּשָׂדֶה",
הָאָדָם מְגַלֶּה אֶת הַפְּיוֹן.

עֲרָבוֹת

מתוך שיעור (3.3.09) על מאמרי "דרגות הסולם" מתוך ספר "כתבי רב"ש" חלק ג'

פְּתָאוֹם

בָּאָה מְשֹׁאֵית הַבֵּיתָה

וּפּוֹרְקֵת בְּסֵלוֹן

סֵל מְצַרְכִים.

מֵאִיפֹה הִיא בָּאָה?

מֵאִיפֹה

שְׁפֵל אֶחָד וְאֶחָד

מֵיִצָר,

וְעוֹזֵב כֹּל פְּרֵי עֲמָלוֹ

אֵי שֵׁם בַּחֲבֵרָה.

גלגל קטן

מתוך ספר "כתבי בעל הסולם", מאמר: "השלום בעולם"

היחיד משועבד
באופן מוחלט
לציבור,

כדוגמת
גלגל קטן
במכונה.

כי הוא נוטל
כל חייו ואושרו
מאותו הציבור,

ועל כן
טובת הציבור,
וטובתו הפרטית
הם היינו הק.

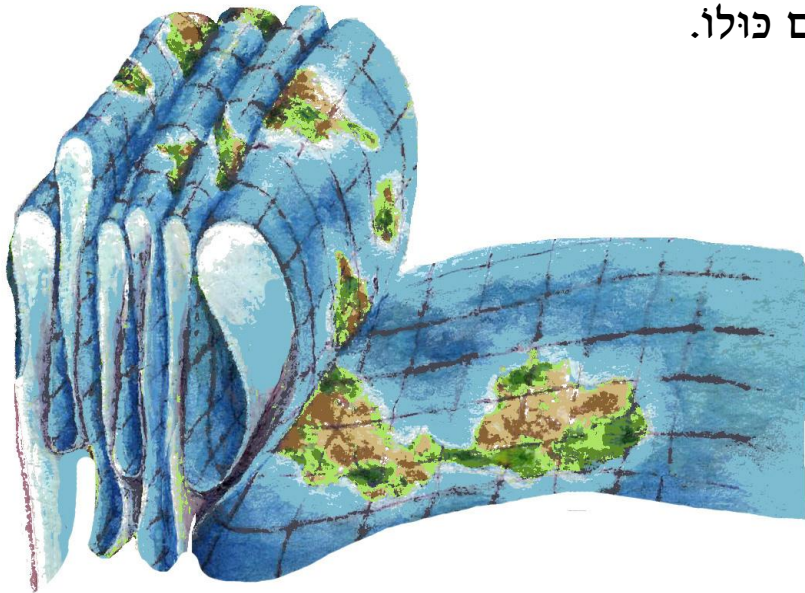
עוֹלָם אֶחָד

מתוך ספר "כתבי בעל הסולם", מאמר: "השלום בעולם"

כֹּל הָעוֹלָם נְחָשְׁבִים
לְצִיבוֹר אֶחָד,
וּלְחִבְרָה אַחַת,

כְּלוֹמֵר, כֹּל יַחִיד בְּעוֹלָם,
מֵתוֹךְ שְׂיוֹנֵק לְשֵׁד חַיִּי
וְהַסְפָּקָתוֹ
מִכֹּל בְּנֵי הָעוֹלָם כּוֹלוֹ -

נַעֲשֶׂה בְּזֶה מְשׁוּעָבָד,
לְשֵׁרֵת וְלְדָאוֹג
לְטוֹבַת הָעוֹלָם כּוֹלוֹ.

שְׁלוֹם הָעוֹלָם

מתוך ספר "כתבי בעל הסולם", מאמר: "השלום בעולם"

בְּתִקּוּפוֹת הַהִיסְטוֹרְיָה הַקְּדוּמוֹת,
הָיָה מְרַחֵק יְנִיקַת הַיְחִיד מִהַצִּיבוּר
מְשׁוֹעֵר רַק בְּהִיקָף שֶׁל מְשַׁפָּחָה אַחַת.

כְּלוּמֵר, הַיְחִיד לֹא נִצְרָךְ לְסִיוֵעַ כְּלָשָׁהוּ
אֶלָּא רַק מִבְּנֵי מְשַׁפָּחָתוֹ.
אֲשֶׁר אָז, הָיָה מוֹכֶרֶח לְהַשְׁתַּעֲבֵד
רַק לְבְּנֵי הַמְּשַׁפָּחָה שְׁלוֹ.

וּבְתִקּוּפוֹת מְאוּחָרוֹת יוֹתֵר,
נִצְטָרְפוּ הַמְּשַׁפָּחוֹת לְעֵיִרוֹת וְלִגְלִילוֹת,
וְנִעְשָׂה הַיְחִיד מְשׁוֹעֵבֵד לְעִירוֹ.

וְאַחַר כֵּן
כְּשֶׁנִּצְטָרְפוּ הָעֵיִרוֹת וְהַגְּלִילוֹת לְמַדִּינוֹת
הָיָה הַיְחִיד מְסַתֵּיֵעַ בְּאוֹשֶׁר חַיִּיו
מִכָּל בְּנֵי הַמְּדִינָה,
הֵינָה נִעְשָׂה עִם זֶה מְשׁוֹעֵבֵד
לְכָל בְּנֵי הַמְּדִינָה.

וְעַל כֵּן בְּדוֹרֵנוּ זֶה,
כְּשֶׁכָּל יְחִיד מְסַתֵּיֵעַ בְּאוֹשֶׁר הַחַיִּים שְׁלוֹ,
מִכָּל מְדִינוֹת הָעוֹלָם,
הֵינָה הַקְּרָח הוּא,

שְׁהִיחִיד נַעֲשֶׂה בְּשִׁיעוֹר הַזֶּה
מְשׁוּעָבָד לְכָל הָעוֹלָם כּוֹלוּ,
כְּמוֹ הַגִּלְגָּל בְּתוֹךְ הַמְּכֹנָה.

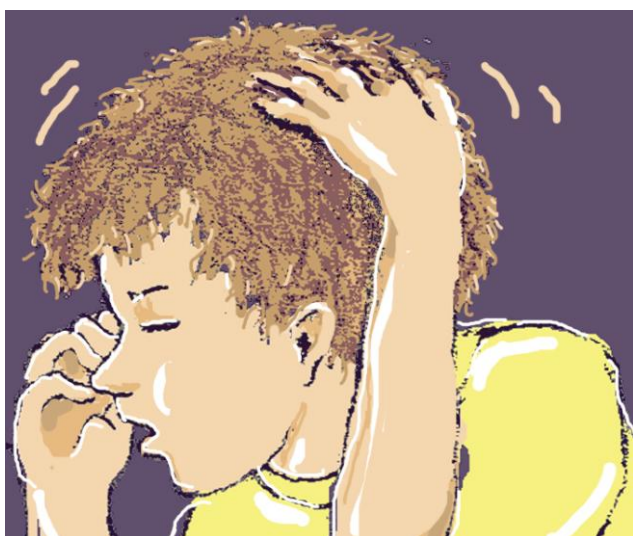
וּלְפִיכֶךָ
אֵין לְהַעֲלוֹת עַל הַדַּעַת אֶת הָאֲפָשָׁרוֹת
לַעֲשׂוֹת סְדָרִים טוֹבִים וּמְאוֹשְׁרִים
בְּדַרְכֵי שְׁלוֹם בְּמַדִּינָה אַחַת,
כְּאֲשֶׁר לֹא יִהְיֶה כֵּן בְּכָל מְדִינוֹת הָעוֹלָם,
וְכֵן לְהַפְּדוֹ.

כִּי בְּתַקוּפַתְנוּ אָנוּ,
כְּבָר מְקוֹשְׁרוֹת הַמְּדִינוֹת
בְּהַסְפָּקַת מְשָׁאֵלוֹת הַחַיִּים,
כְּמוֹ הַיְחִידִים בְּמִשְׁפַּחְתָּם
בְּתַקוּפוֹת הַקְּדָמוֹנִיּוֹת,

וּלְפִיכֶךָ אֵין לְדַבֵּר וְלַעֲסוֹק עוֹד,
מְסָדָרִים צוֹדְקִים הַמְּבַטִּיחִים
שְׁלוֹם מְדִינָה אוֹ אוֹמָה אַחַת.
אֲלֹא רַק מְשָׁלוֹם הָעוֹלָם כּוֹלוּ.

כִּי טוֹבָתוֹ וְרַעְתּוֹ
שֶׁל כָּל יְחִיד וְיְחִיד בְּעוֹלָם
תְּלוּי וּמְדוּד בְּמִידַת טוֹבַת
הַיְחִידִים שֶׁבְּכָל הָעוֹלָם כּוֹלוּ.

כָּאֵב קָטָן

מתוך ספר "שמעתי", מאמר א': "אין עוד מלבדו"

אִם יֵשׁ לְאָדָם כָּאֵב
בְּאִיזָה אֵיבָר קָטָן שֶׁהוּא,
מִכָּל מְקוֹם הַכָּאֵב מוֹרְגֵשׁ
בְּעֵיקָר בַּמוֹחַ וּבַלֵּב,
כִּי הַלֵּב וְהַמוֹחַ
הֵם כְּלָלוֹת הָאָדָם.

הַעֵיקֶר הַפְּוֹנָה

מתוך הספר "כתבי בעל הטולם", מאמר: "הקדמת פי חכם"

אָדָם הַמִּפְקִיד
אֲבָנִים טוֹבוֹת וּמְרַגְלִיּוֹת
בְּכָלִי,

וְאוֹמֵר לְאוֹהָבוֹ: "קַח לְךָ הַכָּלִי,
אִמְנָם תִּשְׁמֹר אוֹתוֹ
מִן הַגְּנָבִים וְהַלִּיסְטִים",

וְנִמְצָא
שְׁכַל הַמְדוּבָר בֵּינֵיהֶם
הוּא מֵהַכָּלִי לְבַד,

אָבֵל עֵיקֶר הַפְּוֹנָה
הִיא עַל הָאֲבָנִים הַטוֹבוֹת
הַמוֹפְקָדוֹת שָׁמָּה.

מִפָּה שֶׁל עֵיר

משל מתוך ספר "כתבי רב"ש" כרך ג', חלק "דרגות הסולם", מאמר 570: "השגה כללית ופרטית", עמוד 1901

אָדָם רוֹאֵה מְרַחֵק עֵיר גְּדוֹלָה,
וְרוֹאֵה מְרַחֵק שְׂמִסְתוּבָּבִים בְּעֵיר אֲנָשִׁים,
וְרוֹאֵה סִימָנִים שֶׁל בָּתִּים,
אָבֵל זֶה נִקְרָא רְאִיָּה כְּלָלִית,
כִּי כָל הַפְּרָטִים כְּלוּלִים בְּעֵיר.

זֹאת אוֹמְרָת, אֲפִילוֹ אַחַר כֵּן
שְׂמִתְקַרֵּב לְעֵיר, וְנִכְנָס בְּתוֹכָהּ,
וְרוֹאֵה כָּל פְּרָט וּפְרָט בְּפָנָי עֲצָמוֹ,
הַיֵּינוּ, הַיּוֹפֵי שֶׁל הָעֵיר,
צוּרַת הַבָּתִּים וְהַגְּנִים וְהַמְּגַדְלִים,

וְעוֹשְׂרָה שֶׁל הָעֵיר,
שֵׁישׁ לָהּ הַרְבֵּה בְּתֵי חֲרוּשֵׁת,
וְהַרְבֵּה חֲנוּיּוֹת, מְלֵאוֹת כָּל טוֹב,
בְּכָל מִינֵי סְחוּרוֹת שֵׁישָׁנִים בְּעוֹלָם,
הַרְבֵּה בְּנֻקִּים,

וְאוֹפֵי שֶׁל הָאֲנָשִׁים,
אֲנָשִׁים טוֹבִים וְרָעִים,
חֲכָמִים וְעַמֵּי הָאָרֶץ,
וְיּוֹפֵי שֶׁל אֲנָשִׁים
קִטְנִים אוֹ גְּדוֹלִים,
וְכִדּוּמָה.

אָבֵל מִכָּל מְקוֹם
לֹא נִתְּוֹסֵף לוֹ שׁוּם דָּבָר עַל הַכָּלָל,
הֵינּוּ, שְׁמֵרְחוּק הָיָה רוֹאֵה עִיר,
וְגַם עֲכָשְׁיוֹ.

וּכְשׁוֹאֲלִים אוֹתוֹ:
"אֵיפֹה הֵייתָ?"
הוּא מְשִׁיב לָהֶם:
"אֲנִי הֵייתִי בְּעִיר",

הֵינּוּ, הֵן מֵרְחוּק וְהֵן מִקְרֹב,
הַכָּל הִיא אוֹתָהּ עִיר.
וְרַק הַתּוֹעֵלֶת הוּא מֵהַפְּרָטִים,
שֵׁישׁ לוֹ עֲכָשְׁיוֹ הַהֲתַפְּעָלוֹת
מִמָּה שֶׁרָאָה בְּתוֹךְ הָעִיר.
מִמָּה שֶׁלֹּא הָיָה לוֹ מִקּוֹדֵם.

הֵגַם כְּשֶׁהָיָה מֵחוּץ לְעִיר,
הָיָה יוֹדֵעַ שֵׁישׁ הַרְבֵּה פְּרָטִים,
מִכָּל מְקוֹם הַהֲתַפְּעָלוֹת
לֹא הֵייתָה לוֹ,
כְּשֶׁהָיָה בְּעִיר הָיָה לוֹ הִיכּוֹלֶת
לִיהְנוֹת מִכָּל הַפְּרָטִים,
מֵה שֶׁאֵין בֵּין מֵהַכָּלָלוֹת שֶׁל הָעִיר
לֹא הָיָה יָכוֹל לִיהְנוֹת.

לונדון העיר

מתוך ספר "שמעתי", מאמר צ"ח: "רוחניות נקרא, מה שלא יתבטל לעולם"

כל מדרגה ברוחניות
הוא מציאות,
שכולם רואים המציאות.

כמו שכולם
שבאים לעיר לונדון
באנגליה,

כולם רואים
מה שיש בעיר,
ומה שמדברים בעיר.

מְקוֹם בְּמִצִּיאוֹת

מתוך ספר "שמעתי", מאמר צ"ח: "רוחניות נקרא, מה שלא יתבטל לעולם"

מִצִּיאוֹת מְקוֹם בְּרוּחָנִיּוֹת
נִקְרָא "מְקוֹם מִצִּיאוֹת",
מִטַּעַם שְׁכַל מִי שֶׁבָּא לְשֵׁם,
הַיְינוּ, לְמִקוֹם הֵהוּא,
רוֹאֶה אוֹתָהּ צוֹרֶה כְּמוֹ הַשָּׁנִי.

מֵה שֶׁאִם כֵּן דָּבַר דְּמִיּוֹנִי
אֵינוֹ נִקְרָא "מְקוֹם מִצִּיאוֹתִי",
מִשׁוּם שֶׁהוּא דְּמִיּוֹנִי,
אֲזִי כָּל אֶחָד מִדְּמָה לְעֶצְמוֹ
בְּאוֹפֵן אַחֵר.

אין העדר ברוחני

מתוך ספר "כתבי בעל הסולם", מאמר "פתיחה לחכמת הקבלה", אות צ"ו, עמ' 184

כל שינוי מקום
הנאמר ברוחניות,

אין הפירוש שנעדרה
ממקומה הקודם
ובאה למקום החדש,
כדרך העתקת מקום
בגשמיות,

אלא רק תוספת יש פאן,
כי באו למקום החדש
וגם נשארו במקומם הקודם.

זמן ומקום

מתוך מאמרו של בעל הסולם: "פתיחה לפירוש הסולם" (אות ס"א)

בְּחֹכְמַת הַקְּבָלָה,
לֹל הַבִּיטוּיִים שֶׁהֵם
בְּזִמְן וּמְקוֹם,
תִּדְעַ שְׂאִין הַמְּדוּבָר
בְּזִמְן וּמְקוֹם הַמְּדוּמִים
הַנוֹהָגִים בְּגִשְׁמִיּוֹת,

כִּי כָּאֵן הַכּוֹל הוּא
לְמַעַלָּה מִן הַזִּמְן
וּלְמַעַלָּה מִן הַמְּקוֹם.

אַלָּא "קוּדֵם" וְ"אַחַר כָּךְ"
פִּירוּשׁוֹ סִיבָה וּמְסוּבָב,
אַשֶׁר אֶת הַסִּיבָה
אָנוּ מְכַנִּים "קוּדֵם",
וְאֶת הַמְּסוּבָב
אָנוּ מְכַנִּים "אַחַר כָּךְ",
מִפְּנֵי שְׁכָל סִיבָה
הִיא קוּדְמַת לְמְסוּבָב מְמֹנָה.

* * *

וְעִנִּין "מַעַלָּה", "מְטָה",
"עֲלִיָּה", "יְרִידָה" -
הֵם שִׁיעוּרֵי עֲבִיּוֹת וְזָכוֹת.

כִּי "עֲלִיָּה" פִּירוּשָׁה
הַזְדַּכְכוּת.
וְ"יְרִידָה" פִּירוּשָׁה
הַתְּעַבּוּת.

* * *

וּכְשָׁאֵנוּ אוֹמְרִים,
שׁ"מִדְרָגָה תַּחְתּוֹנָה עֲלֵתָה לְמַעְלָה",
פִּירוּשׁוֹ שֶׁהַתַּחְתּוֹנָה נִזְדַּכְּכָה
וְנַעֲשֶׂתָה כֹּל כִּד זָכָה,
כְּמוֹ הַמְדְרָגָה הָעֲלִיוֹנָה.

וְעַל כֵּן נִבְחַן שְׁנֵתְדַבְּקָה בָּהּ,
כִּי הַשְׂוֹאֵת הַצּוֹרָה
מִדְּבִיקָה הַרוֹחֲנִיִּים זֶה בְּזֶה.

וְכֵן כְּשָׁאֵנוּ אוֹמְרִים,
שׁ"הַתַּחְתּוֹן מִלְּבִישׁ הָעֲלִיוֹן",
פִּירוּשׁוֹ שֶׁנַּעֲשֶׂתָה בּוֹ
הַשְׂוֹאֵת הַצּוֹרָה
לְחִיצוֹנִיּוֹת שְׁבַעֲלִיוֹן.

כִּי הַדְּבִקוֹת
בְּחִיצוֹנִיּוֹת שֶׁל הָעֲלִיוֹן
אֵנוּ מְכַנִּים
"הַלְּבָשָׁה לְעֲלִיוֹן".

* * *

וְכֵן כָּל שְׂאֵר הַדְּבָרִים,
הַמְדוּמִים בְּזִמְן אוֹ בַּמָּקוֹם,
תִּשְׁכַּלְם בַּדֶּרֶךְ הַזֶּה,
דְּהֵינּוּ, בְּמוֹבְנִים רוֹחֲנִים
לְפִי הָעֵנָן.

אָבֹן נְחָצֶבֶת מֵהָר

משל של בעל הסולם מתוך ספר "תלמוד עשר הספירות", "הסתכלות פנימית" חלק א' (אות ד')

כְּמוֹ שְׂדָבֵר גִּשְׁמִי,
מִתְחַלֵּק וְנִחְתָּךְ וְנִבְדָּל,
בְּגִרְזוֹ,
וּתְנוּעָה בְּהִרְחַקַת מְקוֹם
בֵּין חֶלֶק לְחֶלֶק,

כְּמוֹ כֵּן דְּבַר רוֹחֲנִי,
מִתְחַלֵּק וְנִחְתָּךְ וְנִבְדָּל,
בְּסִיבַת שִׁינוּי צוּרָה
מִחֶלֶק לְחֶלֶק,

וּלְפִי הַשִּׁיעוֹר
שֶׁל הַהִשְׁתַּנּוּת,
כֵּן יִשׁוּעַר הַמְרַחֵק
מִחֶלֶק לְחֶלֶק.

רחוק וקרוב

מתוך ספר "כתבי בעל הסולם", מאמר: "פתיחה לחכמת הקבלה" (אות י"ג)

כְּמוֹ שֶׁהַגְּשָׁמִים
נִפְרָדִים זֶה מִזֶּה
עַל יְדֵי רִיחֻק מְקוּם,

כֵּן נִפְרָדִים הָרוּחָנִיִּים זֶה מִזֶּה
עַל יְדֵי שִׁינוּי הַצּוּרָה שִׁבְהֵם,
וּמִתְדַבְּקִים זֶה בְּזֶה
לְפִי מִידַת הַשְׁוֹאֵת הַצּוּרָה.

כְּמוֹ לְמִשְׁלַב בְּעוֹלָם הַזֶּה
שְׁנֵי בְּנֵי אָדָם
הַקְּרוֹבִים בְּדַעְתָּם זֶה לְזֶה,
הֵם אוֹהֲבִים זֶה אֶת זֶה.
וְאֵין רִיחוּק מְקוֹם פּוֹעֵל עֲלֵיהֶם,
שִׁיתְּרַחֲקוּ זֶה מִזֶּה.

וּבַהֶפֶךְ,
כְּשֶׁהֵם רְחוּקִים זֶה מִזֶּה
בְּדַעוֹתֵיהֶם,
הֵרִי הֵם שׁוֹנְאִים זֶה אֶת זֶה,
וְקִרְבַת הַמְּקוֹם
לֹא תִקְרַב אוֹתָם בְּמֵאוּמָה.

הֵרִי שְׁשִׁינוּי הַצּוּרָה שְׁבַדְעַתְּם,
מִרְחִיקֶם זֶה מִזֶּה,
וְקִרְבַת הַצּוּרָה שְׁבַדְעַתְּם,
מְקַרְבֵם זֶה אֶל זֶה.

אוֹ אִם לְמִשְׁלַב,
טְבָעוֹ שֶׁל הָאָחָד
הוּא הַפּוֹךְ בְּכֹל בְּחִינוֹתָיו
כְּנֶגֶד טְבָעוֹ שֶׁל הַשֵּׁנִי,
הֵרִי הֵם רְחוּקִים זֶה מִזֶּה
כְּרִחוּק מִזְרָח מִמְעָרֵב.

ראש השנה

מתוך ספר "כתבי רב"ט" כרך ב', חלק "אגרות", אגרת כ"ט, עמ' 1472

"ראש" נקרא
בְּחֵינַת שׁוֹרֵשׁ,
שְׁמִשׁוֹרֵשׁ זֶה
יוֹצֵא הָעֲנָפִים.

וְתַמִּיד הָעֲנָפִין נִמְשָׁכִים
לְפִי מָהוּת הַשׁוֹרֵשׁ,
כִּי מִשׁוֹרֵשׁ שֶׁל תְּפוּחֵי זֶהָב
לֹא יִמְשַׁךְ עֲנָפִים שֶׁל תְּפוּחֵי-עֵץ.

וְהַשׁוֹרֵשׁ וְהָרֵאשׁ
שֶׁהָאָדָם מְסַדֵּר לְעֲצָמוֹ
בְּתַחִלָּתוֹ,
כֵּן הוֹלֵךְ וּמְמַשִּׁיךְ
אֶת סֵדֶר הַחַיִּים שְׁלוֹ,

כִּי הַשׁוֹרֵשׁ
הוּא כֹל הַיְסוּד
שֶׁעָלָיו נִבְנָה
כֹּל הַבְּנֵינִי.

חוק חכמי הטבע

מתוך ספר "כתבי בעל הסולם", מאמר: "אהבת ה' ואהבת הבריות"

כל ענף
טבעו וחוקו
כשורשו.

וכל הענפים
הנהוגים בשורש,
יתרצה בהם הענף שלו
ויאהב אותם
ויחמדם
ויפיק מהם תועלתו.

ולעומתם,
כל הענפים
שאינם נהוגים בשורש,
גם הענף שלו מתרחק מהם,
ולא יוכל לסובלם
וניזוק מהם.

לְמַעַלָּה וּלְמַטָּה

מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת וישלח, מאמר "ויחבקהו ויפול על הארץ", אות קכ"ו

כָּל הַדְּבָרִים שֶׁבְּעוֹלָם הַזֶּה
תְּלוּיִים לְמַעַלָּה.

וּכְשֶׁמִּסְתַּכְּמִים לְמַעַלָּה תַּחֲלִיָּה,
מִסְתַּכְּמִים גַּם כֵּן לְמַטָּה.

וְכֵן אֵין מְמַשְׁלָה לְמַטָּה,
עַד שְׁנִיתְנָה הַמְּמַשְׁלָה מִלְּמַעַלָּה.

וְכֵן הַכֹּל תְּלוּי זֶה בְּזֶה.
שְׁכַל הַנַּעֲשֶׂה בְּעוֹלָם הַזֶּה,
תְּלוּי בְּמָה שֶׁנַּעֲשֶׂה מִלְּמַעַלָּה.

חֹתֶם וְנַחְתֶם

מתוך הקדמה של בעל הסולם לספר "תלמוד עשר הספירות" (אות קמ"ד)

ד' העולמות

הַנִּקְרָאִים בְּחֹכְמַת הַקְּבָלָה:
אֲצִילוֹת, בְּרִיאָה, יְצִירָה, עֲשִׂיָּה,

בְּעֵת שְׁנִשְׁתַּלְּשְׁלוֹ וַיֵּצְאוּ,
הִנֵּה יֵצְאוּ זֶה מִזֶּה,
בְּבַחֲיַנַת חֹתֶם וְנַחְתֶם,

כְּלוֹמֵר,
כְּמוֹ שֶׁכָּל מֵה שֶׁנִּמְצָא
רְשׁוּם בְּחֹתֶם

מִתְגַּלֶּה בְּהֶכְרַח וַיּוֹצֵא
בְּדַבַּר הַנְּחֹתֶם מִמֶּנּוּ,
לֹא פְחוֹת וְלֹא יוֹתֵר.

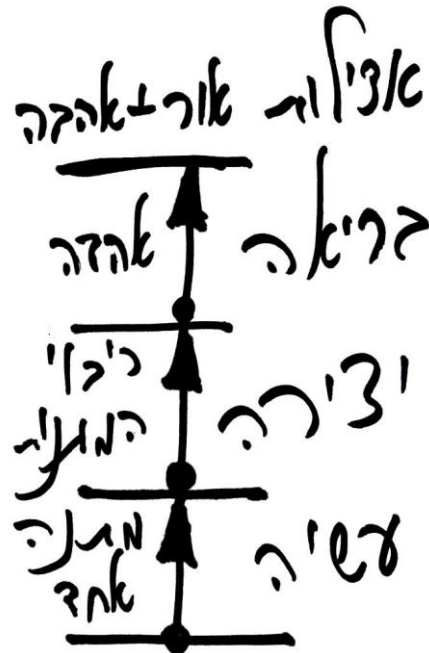
אין חדש

מתוך הקדמה של בעל הסולם לספר "תלמוד עשר הספירות" (אות קמ"ד)

אותם החידושים
המתחדשים ובאים היום
בעולם הזה,

הנה מוכרח כל חידוש
להתגלות מקודם
מלמעלה
בעולם האצילות,

ומשם
בא ומשתלשל
ונגלה לנו
בעולם הזה.

אוֹצֵר בְּכִיס

מתוך כתבי "הדור האחרון" חלק ב', פרק: "קונטקט עימו ית", עמ' 840

אָדָם שֵׁישׁ לוֹ אוֹצֵר בְּכִיסוֹ
וְאֵינוֹ יוֹדֵעַ
וּבֵא אֶחָד וְהוֹדִיעַ לוֹ
מָה שֵׁישׁ לוֹ בְּכִיסוֹ
אֲשֶׁר בְּאַמַּת עֵתָה נִתְעַשֵּׂר.

וְעַם כֹּל זֶה
אֵין כָּאֵן שׁוֹם חֶדֶשׁ לוֹ
וְאֵין מִמָּה לְהִתְרַגֵּשׁ
כִּי בְּמִצִּיאוֹת הַמַּמְשִׁי
לֹא נִתְחַדֵּשׁ דְּבָר.

כֵּן הַזֹּכָה לְחֻבִּיבוֹת יִתְיַרָה
לְדַעַת שֶׁהוּא בֵּן לְמָקוֹם,
אֵין לוֹ שׁוֹם שִׁינוּי מִשֶּׁהוּ
בְּהַמְצִיאוֹת הַמַּמְשִׁי,
אֲלֹא יְדִיעָה מָה שְׁלֹא יְדַע
מִקּוֹדֵם לְכֹן.

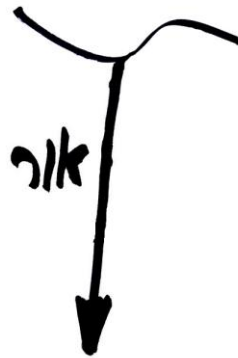
אור בורא את הכלי

מתוך מאמרו של בעל הסולם: "פתיחה לחכמת הקבלה", אות ד'

א

יש כלל גדול
בעניין הכלים:

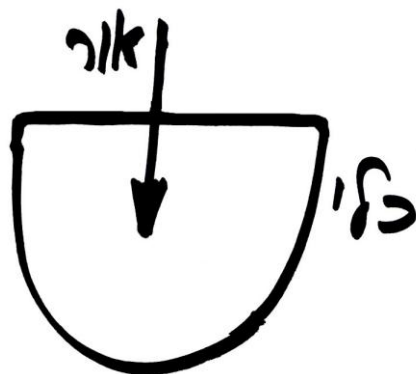
התפשטות האור
והסתלקותו
הוא עושה את הכלי
רצוי לתפקידו.

כי כל עוד הכלי
לא נפרד פעם מהאור שלו,
הרי הוא נכלל עם האור
"ובטל אליו"
כנר בפני האבוקה".

ב

וענין הביטול הזה הוא,
מפני שיש הפכיות ביניהם
הרחוקה מקצה אל הקצה.

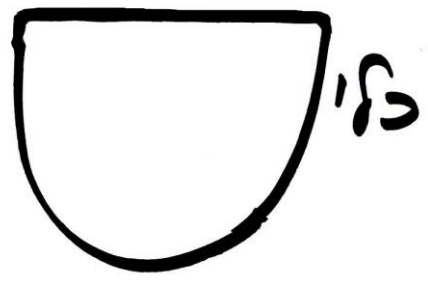

כי האור הוא שפע
הנמשך יש מיש.
והפכי אליו הוא הכלי,
שהוא הרצון הגדול

לקבל את השפע ההוא,
שהוא כל שורשו.

ולפיכך

בהיותם כרוכים זה בזה יחד,
מתבטל הרצון לקבל באור שבו,
ואינו יכול לקבוע את צורתו,
אלא אחר הסתלקות האור ממנו
פעם אחת.

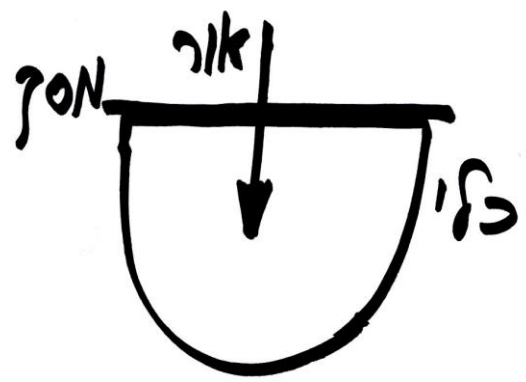

ג

כי אחר הסתלקות האור ממנו,
הוא מתחיל להשתוקק מאוד אחריו.
והשתוקקות הזאת
קובעת ומחליטה
את צורת הרצון כראוי.

ואחרי כן

כשהאור חוזר ומתלבש בו,
הוא נבחן מעתה
לב' עניינים נבדלים:
כלי ואור,
או גוף וחיים.

וזה עניין

עמוק מכל עמוק.

מַר וּמְתוֹק

מתוך שיעור (17.7.08) על מאמרים של "מתן תורה"

אֵין מַר בְּלִי מְתוֹק,
וְאֵין מְתוֹק בְּלִי מַר.

אֶלֶּא אַחֲרֵי הַמַּר
דְּוֹקָא טוֹב הַמְּתוֹק,

וְאַחֲרֵי הַמְּתוֹק
צְרִיךְ לְהוֹסִיף תְּמִיד
קִצְתַּת מַר.

מהו אוצר

מתוך ספר "שמעתי", מאמר ל"ח: "יראת ה' הוא אוצר"

אוצר נקרא הכלי,
ששם נותנים את הרכוש.
למשל, תבואות נותנים במחסן,
ודברים יקרי ערך
נותנים במקום יותר שמור.

ואין אנו יכולים לומר,
ש"יש לנו אוצרות יין,
השמורים שהיין לא יתקלקל,
שפכנו אותם בשקים חדשים".
או ש"לקחנו הרבה קמח בחביות".

אלא כמו שנהוג,
יין,
הכלי שלהם חביות וכדים.
וקמח, הכלים שלהם
הוא שקים ולא חביות.

כְּלִי מְנוּקָב

מתוך ספר "כתבי בעל הסולם", חלק "אגרות", אגרת נ"ז, עמ' 763

כְּמוֹ הַשּׂוֹאֵב

בְּכָלִי מְנוּקָב,

שְׁהוֹלֵךְ וְשׂוֹאֵב

כָּל הַיּוֹם,

וְאֵין לוֹ טִיפַת מַיִם

לְרוֹת צְמָאוֹנוֹ,

כִּד

כָּל מֵה שֶׁפָּעַל בְּעִבּוֹדָתוֹ

בְּיוֹם הָאֶתְמוֹל,

נִמְצָא כְּמוֹ נִשְׂרָף כָּלִיל

בְּיוֹם מָחָר.

וְכָל יוֹם

וְכָל רִגְעַ,

צָרִיךְ לְהִתְחִיל מְחֻדָּשׁ,

כְּמוֹ שֶׁלֹּא פָּעַל כְּלוּם מִיָּמָיו.

מסביב לעיגול

מתוך ספר "כתבי בעל הסולם", מאמר: "גוף ונפש", עמ' 47

כִּי עוֹבְדָה הִיא,
וְגֵלוֹי לְכָל,
אֲשֶׁר הָאָדָם, הוּא מִטְבְּעוֹ,
בְּעַל סְפִיקוֹת.

וְכָל מִסְקָנָה
שֶׁהַשָּׂכֵל הָאָנוּשִׁי,
קוֹבֵעַ אוֹתָהּ לְוַדָּאִית -
כְּעִבּוֹר זְמַן יִסְתַּפֵּק בְּזֶה!

וּמִכִּיּוֹן שָׁכֹן,
מִכְפִּיל חוֹזֵק עֵיוֹנוֹ,
וּמִמְצִיא לוֹ מִסְקָנָה אַחֶרֶת,
וְשׁוֹב קוֹבֵעַ אוֹתָהּ לְוַדָּאִית.

וְאִם הוּא בְּעַל עֵיוֹן אֲמִיתִי,
נִמְצָא הוֹלֵךְ וְסוֹבֵב
מִסְבִּיב לְעִיגוֹל הַזֶּה,
כָּל יְמֵי חַיָּו.

בְּאוֹפֵן שְׂאֵי אֶפְשָׁר לְקַבּוֹעַ
לְיוֹתֵר מִיּוֹם
מִסְקָנָה בְּגֵדֵר
שֶׁל וְדָאֵי הַמוֹחֶלֶט.

הַיּוֹת, שְׂוֹדָאוֹת שֶׁל אֶתְמוֹל,
נַעֲשֶׂה לוֹ לְסְפִיקוֹת הַיּוֹם.
וְוֹדָאוֹת שֶׁל הַיּוֹם,
נַעֲשֶׂה לוֹ לְסְפִיקוֹת מָחָר.

אִישׁ מְכוּעֵר

מתוך ספר "שמעתיו", מאמר נ"ו: "תורה נקרא יורה"

בְּאֵרֵב רַבִּי אֶלְיָעָזֵר
מִמְגָּדֵל גְּדוּר¹, מִבֵּית רַבּוֹ,
וְהָיָה רְכוּב עַל הַחֲמוֹר,
וּמְטַיִל עַל שֵׁפֶת נְהָר,
וְשִׁמַּח שְׂמֵחָה גְדוּלָּה.

נִזְדַּמֵּן לוֹ אָדָם אֶחָד,
שֶׁהָיָה מְכוּעֵר בְּיוֹתֵר.
אָמַר לוֹ:
"שְׁלוֹם עֲלֶיךָ, רַבִּי".
וְלֹא הִחְזִיר לוֹ.

אָמַר לוֹ: "רִיקָא (שׁוּטָה),
כִּמָּה מְכוּעֵר אוֹתוֹ הָאִישׁ,
שָׁמָּה כָּל בְּנֵי עִירָךְ
מְכוּעֵרִין כְּמוֹתְךָ?"

אָמַר לוֹ: "אֵינִי יוֹדֵעַ,
אֲלָא לָךְ וְאָמֹר
לְאוֹמָן שְׁעֵשְׂנִי:
'כִּמָּה מְכוּעֵר כְּלִי זֶה
שְׁעֵשִׁית'".

¹ מוקף גדר

כִּיּוֹן שִׁידַע בְּעֶצְמוֹ
שְׁחָטָא,²
יָרַד מִן הַחֲמוֹר.

² מתוך ספר "שמעתי" מאמר נ"ו: תורה נקרא יורה:

"...כיון שראה, שבא למצב, שאין הוא יכול לעלות מהמצב שבו הוא נמצא, נתגלה לו אותו כוח רוחני הנקרא "אליהו"
שאמר לו: "לך לאומן שעשאני", שפירושו: "כיון שהבורא ברא אותך כל כך מכוער, בטח שידע, שעם הכלים האלו יכולים
לבוא לשלימות המטרה. לכן אל תדאג, ולך קדימה, ותצליח. ..."

בְּחִינַת חִסְרוֹן

מתוך ספר "שמעתי", מאמר קכ"ד: "שבת בראשית - ודשיתא אלפי שני"

אם נמצא באיזה מקום
חיסרון,
יש מקום
לתקן את החיסרון.

וכל התיקונים נקראים,
שהם באו על שלימותם,
אם ממשיכים אור העליון
במקום החיסרון.

נמצא, שלא היה כאן
שום חיסרון מלכתחילה.
אלא כל החיסרון,
שחשבו מקודם,
שהוא בְּחִינַת חִסְרוֹן,

הוא בא מלכתחילה
בְּחִינַת תִּיקוּן,
היינו, שעל ידי זה יושפע
שפע עליון ממרום.

בדומה לאדם
המעייין באיזה ענין,

וּמְתִיגֵעַ אֶת עֲצָמוֹ
לְהַבִּין אֶת הָעֵנָן.

וּכְשֶׁמִּשִּׁיג אֶת הַפִּירוּשׁ,
אֲזִי לְהִיפּוֹד,
הוּא לֹא מְרַגֵּשׁ שְׂמֻדָּה
הִיא לוֹ יְסוּרִים,
שֶׁלֹּא הֵבִין אֶת הָעֵנָן.

אֵלֶּא הוּא שְׂמַח,
שֵׁשׁ לוֹ עֲכָשִׁיו שְׂמַחָה,
שֶׁהַשְּׂמַחָה נִמְדָּדֶת בְּעֶרֶךְ
לְפִי שִׁיעוּר הִגִּיעָה,
שֶׁהִיא לוֹ מְטָרָם
שֶׁהֵבִין אֶת הָעֵנָן.

מי הגנב?

משל של בעל הסולם מתוך ספר "שמעתי"

בְּזֶמַן שְׁאֲנָשִׁים רוֹדְפִים
אֲחֵרֵי הַגֶּנֶב לְתוֹפְסוֹ,
אִם גַּם הַגֶּנֶב רָץ וְצוּעֵק:
"תִּפְסוּ אֶת הַגֶּנֶב!"

אֲזַי אֵי אֶפְשֶׁר לְהַכִּיר
מִי הוּא הַגֶּנֶב הָאֲמִיתִי,
כְּדֵי לְתוֹפְסוֹ
וּלְהוֹצִיא אֶת הַגְּנִיבָה מִיָּדוֹ.

מְחִילוֹת מְבוֹצְרוֹת

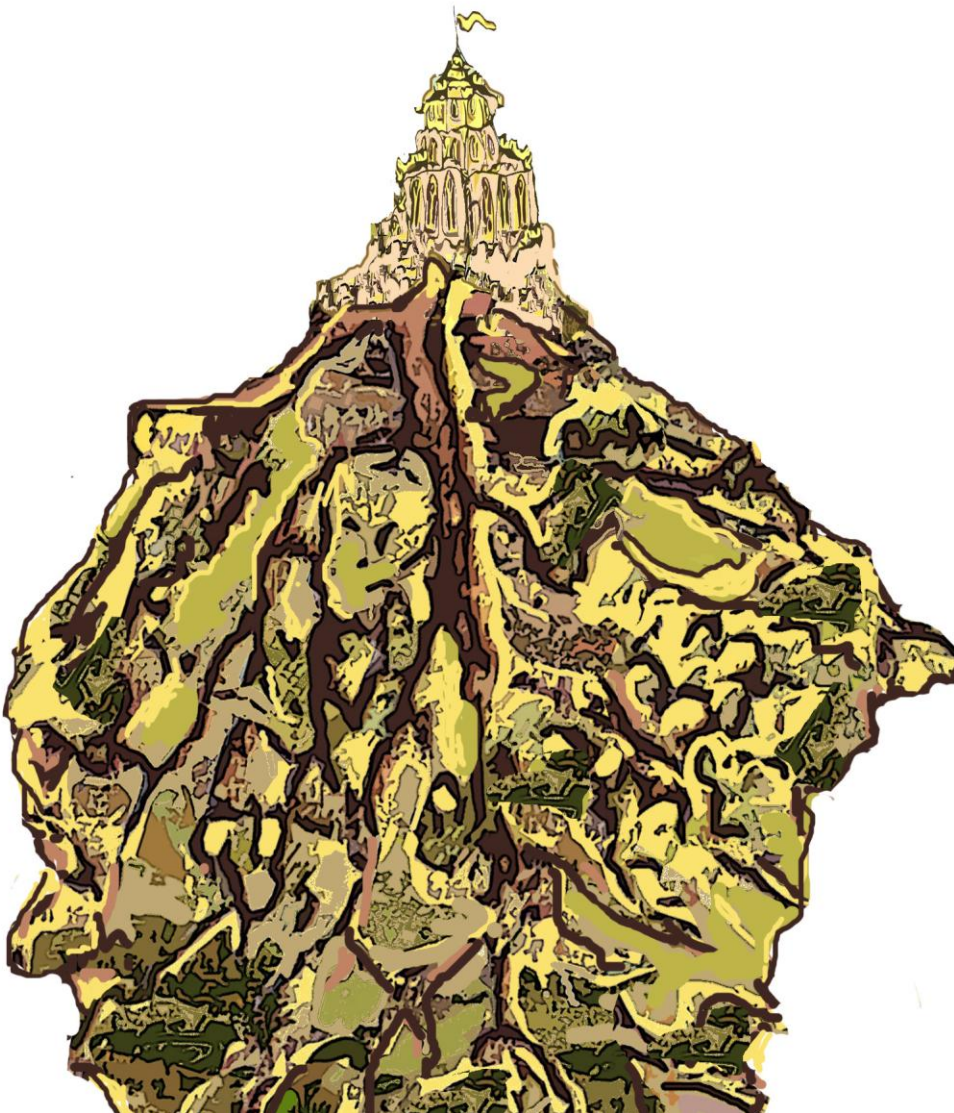
מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת נוח, מאמר: "ויבא נח התבה", אות קצ"ה

מֶלֶךְ בְּנֵה אֶרְמוֹן,
וְעָשָׂה מִתַּחַת קִרְקַע הָאֶרְמוֹן
מְחִבוֹאִים מְבוֹצְרִים.

לְיָמִים,
מְרִדוֹ בְּנֵי הָאֶרְמוֹן בְּהַמֶּלֶךְ,
וְהַקִּיף אוֹתָם הַמֶּלֶךְ
בְּחִילוֹתָיו.

מָה עָשׂוּ,
בָּאוּ וְהִסְתִּירוּ עֵצָמָם
תּוֹךְ הַמְּחִילוֹת
הַמְּבוֹצְרוֹת.

אָמַר הַמֶּלֶךְ:
"אֲנִי עָשִׂיתִי
אֶת הַמְּחִבוֹאִים הַלְלוּ,
וּמִלְפָּנַי אַתֶּם רוֹצִים
לְהִסְתַּתֵּר בָּהֶם."

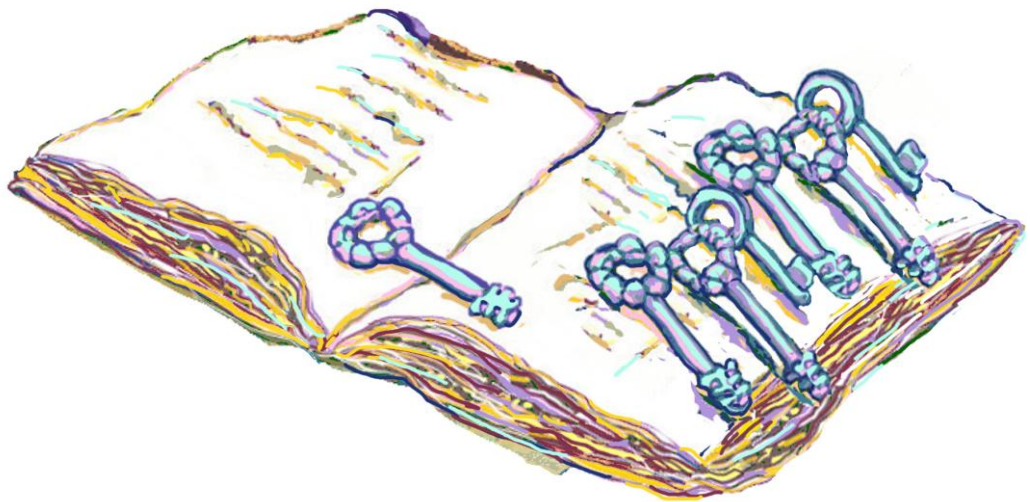

מפתחות העולם

מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת נוח, מאמר: "סתרי תורה", אות שנ"ג

ממונה אחד ברקיע,
ועמו נמצאים כל המפתחות
למעשי העולם.

והוא עומד מוכן לדורשיו
רק בשעות ורגעים
ידועים של היום.

והם היו יודעים,
בסוד החכמה
את הנסתרות
של ממונה הזה,

והיו פותחים וסוגרים
במאמר פיהם

אֶת הַשְּׁעָרִים
שֶׁל כָּל הַנְּסֻתוֹת.

וּמְצַלְחִים,
עַל יְדֵי הַשְּׁבָעוֹת
שֶׁעָשׂוּ בְּפִיהֶם
לְאוֹתוֹ הַמְּמוֹנָה,

הַצְּלִיחוּ בְּבִנְיָן
הָעִיר וְהַמְּגִדָּל,
לְהִיּוֹתוֹ הַשָּׂר
שֶׁל הָעוֹלָם וּמְנַהִיגוֹ.

כִּיּוֹן שְׁנֵת־בְּלִבָּל
מֵאָמַר פִּיהֶם,
הַכֹּל נִמְנָע מֵהֶם.

כִּי לֹא יִדְעוּ עוֹד
לְעֲשׂוֹת הַשְּׁבָעוֹת
לְאוֹתוֹ הַמְּמוֹנָה.

שֶׁכַר רוּחָנִי

מתוך ספר "שמעתי", מאמר ר"א: "רוחניות וגשמיות"

אָנוּ רוּאִים, שְׁעַל גְּשָׁמִיּוֹת

יֵשׁ הַרְבֵּה אָנָּשִׁים

שְׁעוֹבְדִים בְּמַרְץ רַב,

אֲפִילוּ בְּמָקוֹם

שֵׁישׁ סִכָּנַת נַפְשׁוֹת,

וּבְרוּחָנִיּוֹת

כֹּל אֶחָד וְאֶחָד

נוֹתֵן עַל נַפְשׁוֹ

שְׁמִירָה וּבְדִיקָה יָפָה.

וְעוֹד,

עַל גְּשָׁמִיּוֹת

יְכוּל אָדָם לְעִבּוֹד,

אֲפִילוּ שְׁלֹא נוֹתֵנִין לוֹ

מְחִיר רַב חֶלְף עֲבוֹדָתוֹ,

וּמָה שְׂאִין כֵּן בְּרוּחָנִיּוֹת

אֵין הָאָדָם

יְכוּל לְהִסָּפִים לְעִבּוֹדָה,

רַק שְׂיַדַע בְּבִטָח,

שֵׁישׁ לוֹ תְּמוּרָה הַגּוֹנָה

חֶלְף עֲבוֹדָתוֹ.

שָׁכַל

מתוך מאמרו של בעל הסולם: "הקדמה לספר הזוהר" (אות כ"א)

כֹּל חַי

שְׁנִיטָה פֶּעַם

לְקִנּוּת שָׁכַל,

יֹדֵעַ וּמְרַגֵּשׁ

שֶׁהַשָּׁכַל

הוּא קִנְיָן

וְאֵינוֹ

עֵצָם הַקּוֹנֶה.

פְּרָצוּף מְלוּכָךְ

ספר "שמעת", מאמר י"ט: "מהו, שהקב"ה שונא את הגופים, בעבודה"

השֵׁכֶל דוֹמָה לְאָדָם,
הַמְסִתֵּכֵל בַּמְרָאָה,
לְרֵאוֹת אִם הוּא מְלוּכָךְ.

וְכֹל הַמְקוֹמוֹת שֶׁהַמְרָאָה,
מְרָאָה לוֹ שֶׁהוּא מְלוּכָךְ,
הוּא הוֹלֵךְ לְהִתְרַחֵץ וּלְנִקּוֹת,

הַיּוֹת שֶׁהַמְרָאָה הִרְאָתָה לוֹ
שֵׁשׁ בְּפָנָיו שֶׁל אָדָם
דְּבָרִים מְכוֹעָרִים וְצָרִיכִים לְנִקּוֹתָם.

כִּד הַשֵּׁכֶל כְּדוֹגְמַת הַמְרָאָה,
אֵינּוּ יָכוֹל לְבָרֵר,
מֵהוּ מְכוֹעָר וּמֵהוּ יוֹפִי.

אֵלָא זֶה תְּלוּי הַכֹּל בְּהַחוּשִׁים,
שֶׁרַק הַחוּשִׁים הֵם קוֹבְעִים,
וְהַשֵּׁכֶל רַק מְשַׁמֵּשׂ אֶת הַחוּשִׁים

מהו השכל

ספר "שמעתי", מאמר י"ט: "מהו, שהקב"ה שונא את הגופים, בעבודה"

השכל אינו דן
אלא לפי מה שהחוששים
נותנים לו לעיין ולהמציא
איזה המצאות ותחבולות,
שיתאים לתביעות החוששים.

כלומר, מה שהחוששים תובעים,
השכל משתדל להמציא להם
את מבוקשם,
אולם השכל לפי עצמו
אין לו שום צורך עבור עצמו
לאיזה תביעה שהוא.

בין חיים למוות

ספר "שמעתו", מאמר י"ט: "מהו, שהקב"ה שונא את הגופים, בעבודה"

אדם הנמצא
בין החיים והמוות,
ומבקש מחברו
שיציל אותו ממיתה,
באיזה אופן
הוא מבקש מחברו?

בטח כל הכוחות,
שנמצא ברשותו של אדם,
הוא משתדל לבקש מחברו,
שירחם עליו,
ויציל אותו ממוות.

בטח שאינו שוכח אף רגע
מלהתפלל לחברו,
מטעם, אחרת האדם רואה,
שהוא אויב את חיו.

אין המבקש כל כך דבוק בחברו,
שיתן לו את מבוקשו,
עד כדי כך
שלא יסיח דעתו ממנו מלבקש.

נמצא,
בדברים שאין להם שייכות
לפקוח נפש,
אין המבקש כל כך דבוק
בהנותן.

מה שאין כן
מי שמבקש מחברו
דברים של מותרות,
שאיןם כל כך הכרחיים,

לְבוּשֵׁי כְבוֹד

מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת בא, מאמר: "שאור ומחמצת", אות קס"ח

מֶלֶךְ

עָשָׂה אָדָם אֶחָד

לְשׂוֹר.

כָּל אֱלֹהֵי הַיָּמִים

שָׁעֲלָה לַמְדֻרְגָה הַזֹּאת,

הָיָה שִׂמְחָה

וְלוּבֵשׁ לְבוּשֵׁי כְבוֹד.

לְאַחַר כֵּן,

לֹא הָיָה צָרִיךְ לָזֶה.

לְשָׁנָה הָאַחֲרֵית,

שָׁמַר אֱלֹהֵי הַיָּמִים

שָׁעֲלָה לְכְבוֹד הַזֶּה,

וְלָבַשׁ אֱלֹהֵי לְבוּשֵׁים.

וְכֵן

כָּל שָׁנָה וְשָׁנָה.

מִשַׁל הַמֶּגֶן וְהַחֶרֶב

מתוך "כתבי בעל הסולם", חלק "אגרות", אגרת ו', עמ' 687

מֶלֶךְ לְקַח בְּנוֹ אֶצְלוֹ
לְלַמְדוֹ תַּכְסִּיּוֹת מְלוּכָה.
וַיִּרְאֶהוּ אֶת כָּל הָאָרֶץ,
אֶת אוֹיְבָיו וְאֶת אוֹהֲבָיו.

וַיִּתֵּן הַמֶּלֶךְ לְבָנוֹ
חֶרֶב מִגִּנְזֵי אוֹצְרוֹתָיו.
וּסְגוּלָה נִפְלְאָה בְּחֶרֶב זֶה,
אֲשֶׁר בְּהִרְאוֹתוֹ הַחֶרֶב לְאוֹיְבָיִם -
כָּרְגַע יִפְלוּ לְפָנָיו
כְּדוֹמֵן עַל הָאֲדָמָה.

וַיִּלְךְ בֶּן הַמֶּלֶךְ
וַיִּכְבוֹשׂ מְדִינוֹת רַבּוֹת,
וַיִּשְׁלַח שְׁלָלָם
וַיַּעַשׂ חֵיל.

לְיָמִים אָמַר הַמֶּלֶךְ לְבָנוֹ:
עֲתָה אֶעֱלֶה לְמָרוֹם הַמִּגְדָּל
וְאֶסְתִּיר עַצְמִי שָׁם.
וְאֵתָה תֵּשֵׁב עַל כִּיסְאִי
וְתִנְהַיֵּג אֶת כָּל הָאָרֶץ
בְּחַכְמָה וּבְגִבּוֹרָה.

ועוד לך מגן זה
אשר עד היום
היה טמון בגנזי המלכות,
ושום אויב ומתנכל
לא יוכל להרע לך.
בהימצא המגן הזה ברשותך.

ויטול המלך את החרב
ויכרכו במגן,
ויתן לבנו.
והמלך עצמו עלה אל המגדל
ויסתתר שם.

ולא ידע בן המלך
כי החרב והמגן פרוכים זה בזה.
וכיון שהמגן
לא היה חשוב כלל בעיניו -
לא שמר אותו,
ונגנב ממנו המגן,
ועימו החרב.

וְכַהֲשִׁמַּע בַּמְדִּינָה
אֲשֶׁר בֶּן הַמֶּלֶךְ מְנַהֵיג הָאָרֶץ,
וְגַם נִגְנְבוּ מִמֶּנּוּ הַחֶרֶב וְהַמָּגֵן,
מִיַּד הָעִיזוֹ פְּנִיָּהֶם,

וְהִתְחִילוּ אוֹיְבָיו לַעְרוֹךְ עִימוֹ מִלְחָמָה,
עַד שֶׁנִּפְל בְּיָדָם בְּשָׂבִי.
הוּא וְכָל הָרְכוּשׁ הָרֵב.

וְעַתָּה שְׂאוּיָבֵם בְּיָדָם -
שָׁפְכוּ כָּל חֲמַת נִקְמַתְם עָלָיו.

וּנְפָרְעוּ מִמֶּנּוּ
עַל כָּל מֵה שֶׁהִתְעַלַּל בָּהֶם
בְּיָמֵי הַנְּהַגַת אָבִיו.

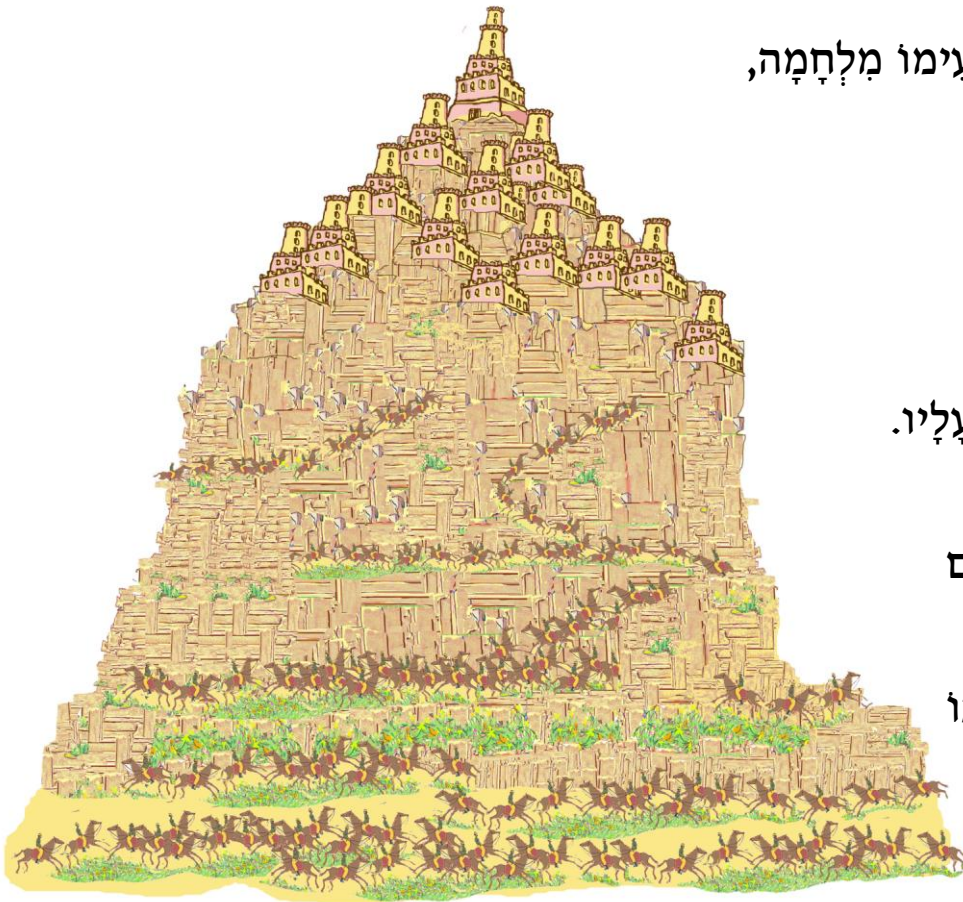
וּבְכָל יוֹם וַיּוֹם הֵיכּוּ אוֹתוֹ
מִכּוֹת נִמְרָצוֹת.

וַיִּתְבַּיֵּשׂ בֶּן הַמֶּלֶךְ מֵאָבִיו,
כִּי צָרַת אָבִיו כָּאֲבָה לּוֹ יוֹתֵר מִצָּרָתוֹ.

וַיִּשֶׁת עֲצוֹת בְּנִפְשׁוֹ
לַעֲשׂוֹת חֶרֶב וּמָגֵן כְּרֵאשׁוֹנִים
כְּדֵי לְפַיֵּס אֶת אָבִיו
וּלְהִרְאוֹתוֹ חֲכָמָתוֹ וּגְבוּרָתוֹ.

וּבִתְחִבּוּלוֹת עָשָׂה מִיַּן חֶרֶב,
דּוֹמָה לְחֶרֶב הָרֵאשׁוֹן.

וְכֵן עָשָׂה מָגֵן,
דּוֹמָה לְמָגֵן הָרֵאשׁוֹן.

וְכַאֲשֶׁר נִכּוֹנוּ כָּלֵי מַלְחַמְתּוֹ בַּיָּדוֹ,
קָרָא בְּקוֹל אֶל אָבִיו שְׁבֹרֵאשׁ הַמְּגֹדֵל:
"הִתְפָּאֵר עֲלַי, כִּי בֶן חָכָם יִשְׁמַח אָבִי!"
וְעַד שֶׁהוּא קוֹרֵא אֶל אָבִיו,
אוֹיְבָיו הוֹלְכִים וּפּוֹצְעִים אֶת מוֹחוֹ וּכְבֹדוֹ.

וְכָל שִׁרְבוֹ עָלָיו הַמְּכּוֹת -
כֵּן יִתְגַּבֵּר וַיִּחַזַּק אֶת עַצְמוֹ
כְּדֵי לִפְיִיס אֶת אָבִיו.
וְצוּעֵק: "עֲתָה אֵינִי יָרָא מִכָּל.
וּמִי יוֹכֵל לְהִלָּחֵם בִּי
בְּזַמַּן שֶׁהַחֶרֶב וְהַמְּגֵן שְׁלִי בַּיָּדִי".

וְכָל כֶּמָּה שֶׁהוּא מִתְפָּאֵר -
אוֹיְבָיו מְרַבִּים עָלָיו מְכּוֹת וּפְצָעִים.
אָבָנִים וּמְקִלוֹת פּוֹרְחִים עַל רֹאשׁוֹ.
וְדָמוֹ שׁוֹתֵת עַל לְחָיו.
וְהוּא מִתְאַמֵּץ לְזָקוֹף קוֹמְתּוֹ בְּגֵאוֹה,
כְּגִיבוֹרִים,
לְהִרְאוֹת לְאָבִיו שֶׁעֲתָה אֵינּוּ יָרָא מִכָּל.

וּכְשֶׁחַק מְאֻזְנִים נִחְשְׁבוּ
לְעוֹמֵת גְּבוּרָתוֹ.
כִּי הַחֶרֶב עָמַד לוֹ,
אוֹ הַמְּגֵן עָמַד לוֹ.

אָבֵל זֶה יִתְעַב הָאֵב,
שְׁעוֹשִׁים בְּכֹחַ עֲצָמָם חָרֵב
וְעוֹד רוֹצִים לְהִתְפַּאֵר
בְּמִלְאָכָה זו כְּמוֹהוּ.

אוּ בְּמַעֲשֵׂי אָנוּשׁ
שֶׁבָנוּ עוֹשֶׂה מְגוֹ,
וּמִתְפַּאֵר שְׂאִינוּ מְרַגֵּשׁ
שׁוּם כְּאֵב.

וְעוֹד אוֹמֵר
שׁ"הוּא בְּעַל חוֹכְמָה וּגְבוּרָה
וְאִינוּ יָרָא מִפֶּל",
וְיַחַד עִם זֶה מְלֵא מְרָמָה
וּמְבַקֵּשׁ תַּחֲבוּלוֹת.

המחשבה היא תולדה מהרצון

ספר "שמעתי", מאמר קנ"ג: "המחשבה היא תולדה מהרצון"

לְדַבֵּר שֵׁשׁ לוֹ רְצוֹן,
בְּזֶה הוּא מְהַרְהֵר.
וְלֹא יְהַרְהֵר בְּדַבֵּר
שְׂאִינוֹ לְרְצוֹנוֹ.

לְדוֹגְמָא, מִיּוֹם הַמִּיתָה
לֹא יְהַרְהֵר אֶף פְּעַם.
אֶלֶּא לְהִיפֹךְ,
שֶׁהוּא תַמִּיד יְהַרְהֵר בְּנִצְחִיּוֹתוֹ,
מִטַּעַם שֶׁכֶּךָ הוּא רוֹצֵה.
נִמְצָא, שֶׁתַּמִּיד מְהַרְהֵר בְּדַבֵּר
שֶׁהוּא לְרְצוֹנוֹ.

אֲבֵל יֵשׁ תַּפְקִיד מִיּוֹחַד
לְהַמְחַשְׁבָּה,
שֶׁהוּא מְגַדֵּל אֶת הָרְצוֹן,
שֶׁהָרְצוֹן נִשְׁתַּקֵּעַ בְּמִקוֹמוֹ
וְלֹא הָיָה לוֹ כּוֹחַ לְהִתְפַּשֵּׁט
וְלִפְעוֹל פְּעוֹלָתוֹ.

אֶלֶּא מְשוּם
שֶׁחֹשֵׁב וּמְהַרְהֵר בְּהַדְבָּר,
שֶׁהָרְצוֹן מִבְּקֵשׁ מֵהַמְחַשְׁבָּה,
שִׁיתֵן לְהָרְצוֹן

אַיִזָּה עֲצוֹת וְתַחבּוּלוֹת,
שׁוֹצֵא הַרְצוֹן לַפּוֹעֵל,

אַז הַרְצוֹן מִתְגַּדֵּל וּמִתְפַּשֵּׁט
וּפּוֹעֵל אֶת פְּעוּלָתוֹ בְּפּוֹעֵל מִמֶּשׁ.
הַיּוֹצֵא מִזֶּה,
שֶׁהַמְחַשְּׁבָה הוּא מְשַׁמֵּשׁ הַרְצוֹן,
וְהַרְצוֹן הוּא הָעֵצָם שֶׁל הָאָדָם.

וַיֵּשׁ עֵצָם גָּדוֹל,
וַיֵּשׁ עֵצָם קָטָן.
וְעֵצָם גָּדוֹל הוּא הַשּׁוֹלֵט
עַל הָעֵצָמִים הַקָּטָנִים.

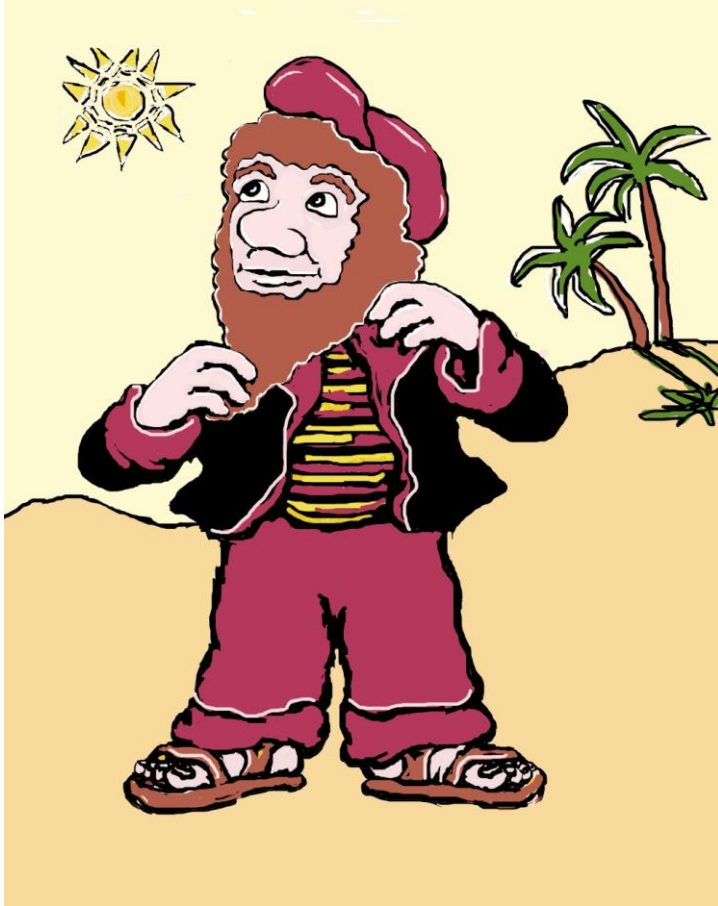
וּמִי שֶׁהוּא עֵצָם קָטָן,
וְאֵין לוֹ שׁוֹם שְׁלִיטָה,
הָעֵצָה הִיא שְׁיוּכָל
לְהַגְדִּיל אֶת הָעֵצָם,
הוּא עַל יְדֵי
הַתְּמַדַּת הַמְחַשְּׁבָה עַל הַרְצוֹן.

שֶׁהַמְחַשְּׁבָה,
בְּשִׁיעוֹר שְׁמֵהֲרַר בָּהּ,
כִּכָּה הִיא מִתְגַּדֶּלֶת.

מי ומה

מתוך ספר "כתבי רב"ש" כרך ג', חלק "דרגות הסולם", מאמר (554): "כוח המחשבה", עמוד 1890

הָאָדָם,
כִּשְׁהוּא חוֹשֵׁב
נִקְרָא "מִי",
הוּא שׂוֹאֵל מִי הוּא.

וּכְשֶׁהָאָדָם
מְשִׁיג תְּשׁוּבָה לְשִׂאֵלָתוֹ,
אֲזִי הַתְּשׁוּבָה נִקְרָא
בְּחִינַת "מֵה".

וְהֵנָּה "מֵה"
נִקְרָא בְּחִינַת חֻכְמָה,
שֶׁהוּא בְּחִינַת
לַח-מָה,

הוּא מוֹכֵר לומר,
שֶׁהוּא כּוֹחַ אֱלוֹקִי,
הַמְּלוֹבֵשׁ בוֹ,
פוֹעֵל אֶת כָּל אֵלֶּה הַפְּעוּלוֹת
בְּלִי יְדִיעָתוֹ.

הֵינּוּ, שֶׁה"מֵה"
מְתַלְבֵּשׁ בוֹ בְּבְחִינַת כּוֹחַ,
שֶׁהוּא כּוֹחַ הַמְּחַשְׁבָּה.

וּכְשֶׁהָאָדָם מֵתְחִיל לְחַשׁוֹב
עַל הַכּוֹחוֹת הַנִּפְלְאִים,
הַנִּמְצָאִים בוֹ,

כוח הרצון

ספר "שמעת", מאמר י"ט: "מהו, שהקב"ה שונא את הגופים, בעבודה"

אדם שרוצה לשבור
אבן גדול.
ולקח פטיש גדול,

והוא דופק דפיקות הרבה
כל היום,
אבל הם חלשים,

כלומר,
שאינו דופק על האבן
בתנופה אחת,
אלא שמוריד את הפטיש הגדול
לאט לאט.

והוא בא בטענה,
שהעבודה הזו
לשבור את האבן,
זה לא בשבילו:
"בטח צריכים גיבור,
שיהיה בידו היכולת
לשבור את האבן הגדול".

והוא אומר,
שהוא לא נולד עם כוחות

כה גדולים,
שיהיה בידו
לשבור את האבן.

מה שאין כן
מי שמרים את הפטיש
הגדול הזה,
ונותן בתנופה גדולה
על האבן,
ולא לאט לאט,
אלא בהתאמצות,

תיכף האבן נכנע לפניו
ונשבר תחתיו.
וזהו "כפטיש החזק
פוצץ את הסלע".

רצון חזק

ספר "שמעתיו", מאמר י"ט: "מהו, שהקב"ה שונא את הגופים, בעבודה"

רצון חזק נמדד לפי
ריבוי השהיות והמנוחות
שבינתיים.

כלומר,
ההפסק זמן
שבין התגברות
להתגברות.

כי לפעמים
האדם מקבל באמצע
הפסק של רגע,
או שעה, או יום,
או חודש.

ואחר כך שוב
מתחיל לעבוד
בענין התגברות
ולהשתדל.

ורצון חזק נקרא,
שההפסק
אינו לוקח אצלו
הרבה זמן,
ותיכף נתעורר שוב לעבודה.

מִשְׁחָק עִם לְוִיָּתָן

מתוך ספר "שמעתי", מאמר: "מהו יום ה' וליל ה', בעבודה"

הַהֶבְדֵּל בֵּין שְׂחֹק לְרָצוֹן הוּא,
שְׁכַל מַה שְׂבָא בְרָצוֹן הוּא בְהִכָּרַח,
וְאִם אֵינוֹ מְשִׁיג אֶת רָצוֹנוֹ
הוּא בְעַל חִסְרוֹן.

מַה שְׂאִין כֵּן בְּשְׂחֹק,
אֲפִילוֹ כְּשְׂאִינוֹ מְשִׁיג אֶת הַדָּבָר,
לֹא נֶחְשָׁב זֶה לְחִסְרוֹן.

כְּמוֹ שְׂאוּמְרִים:
"מַה שְׁלֹא הִשְׁגַּתִּי מַה שְׁחֲשַׁבְתִּי,
אֵין דָּבָר".

שְׂזֵהוּ לֹא כֹךְ חָשׁוּב,
מִטַּעַם שְׁכַל הָרָצוֹן
שְׁהִיָּה לוֹ לְהַדָּבָר,
הִיָּה רַק בְּשְׂחֹק וְלֹא רָצִינּוֹת.

מיעוט כוחות

מתוך ספר "כתבי בעל הסולם", חלק "אגרות", אגרת נ"ז, עמ' 763

כל ענין
היגיעה והעבודה
שאנו מחוייבים,

אינם אלא
לגלות את מיעוט כוחותינו
ושפלותנו,
שאין אנו ראויים לכלום
מכוחנו עצמנו,

כי אז
אנו מוכשרים לשפוך
תפילה שלימה.

מַצֵּב מְאוֹשֵׁר

מתוך ספר "כתבי בעל הסולם", חלק "אגרות", אגרת נ"ז, עמ' 763

אֵין מַצֵּב יוֹתֵר מְאוֹשֵׁר
בְּעוֹלָמוֹ שֶׁל הָאָדָם,
אֵלָא בְּשַׁעָה שְׂמוֹצָא עֲצָמוֹ
כְּמִיּוֹאֵשׁ מְכוּחֹתָיו עֲצָמוֹ,

כְּלוּמֵר, כִּי כָּבֵר יִגַּע וְעָשָׂה
כֹּל מֵה שְׂמֻצוּיֵר בְּכוּחוֹ לַעֲשׂוֹת
וּתְרוּפָה אֵין.
כִּי אַז רְאוּי לְתַפִּילָה שְׁלִימָה.

שְׁהֵרִי יוֹדֵעַ בְּבִטְחָה
שְׁעִבּוּדָתוֹ עֲצָמוֹ
לֹא תִבִּיא לוֹ הַתּוֹעֵלָת,

כִּי כֹל עוֹד שְׂמֵרְגִישׁ
אֵיזָה כּוּחַ עִבּוּדָה
מְצָדוֹ עֲצָמוֹ,
אֵין תְּפִילָתוֹ שְׁלִימָה.

לֹאט לֹאט וְלֹא בְּפַעַם אַחַת

מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת וישלח, מאמר: "שלחני כי עלה השחר", אותיות צ"א - צ"ב

אָדָם הַנִּתּוֹן בַּחוּשׁךְ
וְתִמִּיד בַּחוּשׁךְ הָיָה מִשְׁכָּנוֹ,
בְּעֵת שְׂרוּצִים לְהָאִיר לוֹ,
צְרִיכִים לְפִתּוּחַ לוֹ תַּחֲלִיחָה
אוֹר קָטָן,
כְּפִתּוּחוֹ שֶׁל מַחֲט.
וְאַחַר כֵּךְ מְעַט גָּדוֹל מִמֶּנּוּ.

וְכֵן בְּכֹל פַּעַם יוֹתֵר,
עַד שְׁמַאֲרִים לוֹ כֹּל הָאוֹר כְּרָאוּי.
כִּי לְמִי שֶׁבָּאָה רְפוּאָה,
הִיא אֵינְנָה בָּאָה בְּשַׁעַה אַחַת,
אֶלָּא בָּאָה מְעַט מְעַט
עַד שְׁמִתְרַפָּא.

חֲשִׁיכָה כְּאוֹרָה יְאִיר

מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת וישלח, מאמר: "שלחני כי עלה השחר", אותיות צ"ג - צ"ח

א

שַׁחַר,

הוא שַׁחֲרִית הַבּוֹקֵר,

הַחֲשִׁכָה הַמִּתְחַזְּקֶת

שֶׁמְטָרֵם אוֹר הַבּוֹקֵר.

וְזֶה הוּא אוֹר הַדֵּק מִדֵּק הַנִּזְכָּר.

וְאַחַר כֵּן, יָפָה כְּלָבָנָה.

כִּי הִלְבְּנָה,

אוֹרָה מְרוֹבֵבָה יוֹתֵר מִשַּׁחַר.

וְאַחַר כֵּן, בָּרָה כַּחֲמָה,

אֲשֶׁר אוֹרָה חֲזָק

וּמְאִיר יוֹתֵר מִלְבָּנָה.

וְאַחַר כֵּן,

אֵיוֹמָה "כְּנִדְגָלוֹת"³,

שֶׁפִּירוּשָׁה,

חֲזָקָה בְּאוֹר חֲזָק כְּרֵאוּי.

ב

בְּעוֹד שֶׁחֲשֵׁךְ הַיּוֹם,

וְהָאוֹר מְכוּסָה,

וְהַבּוֹקֵר בָּא לְהָאִיר,

³ כְּנִדְגָלוֹת, הם ד' דגלים, הכוללים י"ב שבטים, שהם תכלית מילואה של הנוקבא.

יָאִיר מִתְחִילָה
מְעַט מְעַט כְּמוֹ שַׁחַר,
שֶׁהוּא שַׁחֹר,

וְאַחַר כֵּן יָפָה כְּלָבָנָה,
וְאַחַר כֵּן בָּרָה כַּחֲמָה,
וְאַחַר כֵּן "אֵיוֹמָה כְּנֹדְגָלוֹת",
כְּלוּמָר, בְּכֹל מִילוּאָה.

ג

כְּאֲשֶׁר "עוֹלָה הַשַּׁחַר",
וְלֹא כְּאֲשֶׁר "בָּא הַשַּׁחַר",
אֶלָּא כְּאֲשֶׁר
אוֹתָהּ שַׁחֲרִית שֶׁל הַשַּׁחַר עוֹלָה,
אֶז בָּא הָאוֹר.

כִּי אֶז הַזְמַן לְהָאִיר.
אֶז "וַיִּזְרַח לוֹ הַשֶּׁמֶשׁ",
הַשֶּׁמֶשׁ שֶׁל זְמַן הַמְּנוּחָה.

דְּבִקוֹת הָעֶבֶד

משל מתוך ספר "כתבי בעל הסולם", חלק "אגרות", אגרת י"ח, עמ' 706

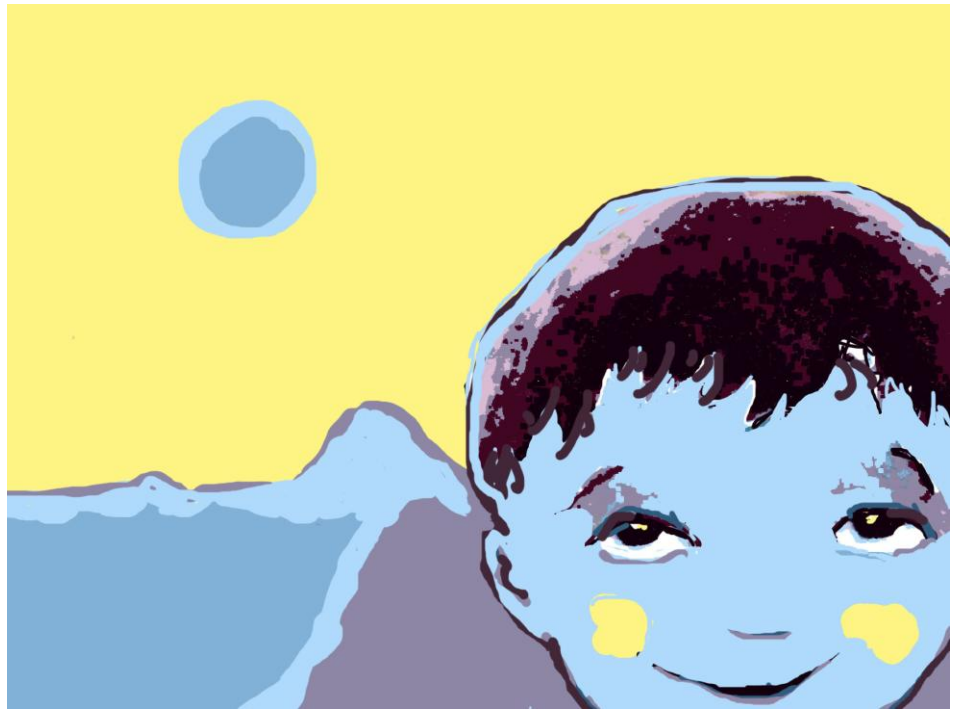

עֶבֶד שְׂרוּצָה לְהִתְדַבֵּק בְּמֶלֶךְ
מֵתוֹךְ תְּשׁוּקַת לְבוֹ,
וּמִתְחִיל לְלַכֵּת בְּנִימוּסֵי הַמְּלָכוֹת.
וּמְסִדֵּר לוֹ הַמֶּלֶךְ אֵיזָה בְּקֶשָׁה.
וְהַמֶּלֶךְ דוֹחָה אוֹתוֹ.

אִם פִּיקַח הוּא,
הָרִי הוּא אוֹמֵר לְמֶלֶךְ,
אֲמִיתִיּוֹת נְקוּדַת לְבוֹ,
שְׂאִינוּ חֶפֶץ בְּשׁוּם מִתְנֻנּוֹת,

אֲלֵא שֶׁהַמֶּלֶךְ יְסַדֵּר לוֹ
אֵיזָה שְׂרוּת,
הַפְּחוֹת שֶׁבַּפְּחוֹתִים,
וַיְהִי בְּאֵיזָה צוּרָה שִׁיְהִי,
רַק לְהִיּוֹת דְּבוּק.
בְּאֵיזָה שִׁיעוּר עִם הַמֶּלֶךְ.

מַה הַטַּעַם בְּחַיִּי?

מתוך שיעור (06.04.08) על ספר "שמעתי", מאמר ר"ג: "ענין גילוי החסרון"

השאלה:

"בשביל מה אני חי?"

באה מלמעלה

על ידי האור

שפועל על הכלים,

ולא שאני במקרה

מרגיש כך.

אלא

כל מה שמורגש בנו,

הוא תוצאה

מפעולת האורות

על הכלים.

חבל הצלה

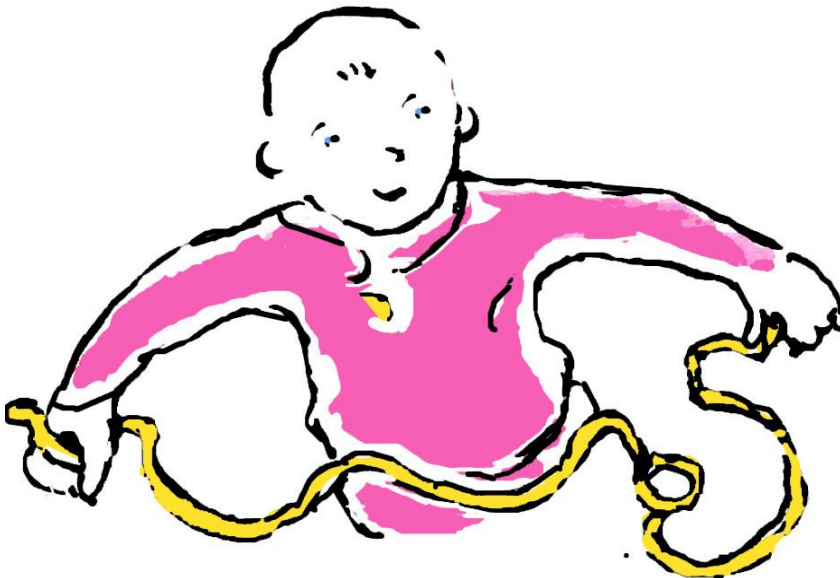
מתוך "מאמר לסיום הזוהר" בספר "כתבי בעל הסולם"

אדם הטובע בנהר
חברו זורק לו חבל
כדי להצילו.

ואם הטובע
תופס את החבל
בחלקו הסמוך אליו,
יכול חברו להצילו
ולהוציאו מן הנהר.

אף חוכמת הקבלה
היא בדומה לחבל
הסמוך לכל בני האדם
שנזרק אליהם
להוציאם ולהצילם.

קצהו של החבל,
שאין אדם בעולם
שלא יוכל להחזיק בו.
ואם תופס בו בחזקה,
אז זוכה בכל שאר החבל.

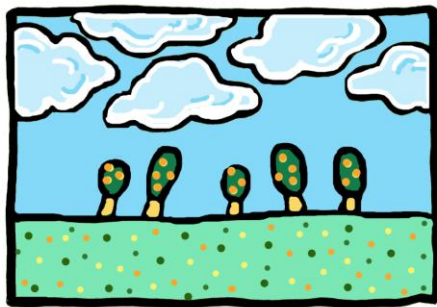
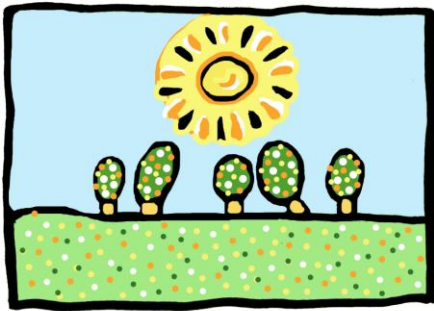

הַכְּשָׁרָה לְגִידוֹל הַנֶּשֶׁמָה

מתוך ספר "כתבי בעל הסולם", מאמר "מבשרי אחזה אלוקי"

כְּמוֹ שֶׁלֹא יוֹכֵל לְקַיֵּים גּוֹפוֹ בְּעוֹלָם
מִבְּלִי שִׁיְהִיּוּ בִידּוֹ יְדִיעוֹת
בְּשִׁיעוֹר מְסוּיָם מְסַדְרֵי הַטֶּבַע הַגִּשְׁמִיִּים,

כְּמוֹ שִׁיְדִיעוֹת אֵלוֹ הֵמָּה סְמִים מְמִיתִים,
וְאֵלוֹ דְּבָרִים שׁוֹרְפִים וּמְזִיקִים,
וְכֵן יְדִיעָה וְאוֹמֵד מֵה שֶׁבֶלֶב חֲבָרוֹ
אֲשֶׁר בִּלְעַדִּיהֶם
אֵין לוֹ זְכוּת קִיּוּם בְּעוֹלָם הַחוּמְרֵי,

כְּמוֹ כֵּן מִמֶּשׁ נִשְׁמָתוֹ שֶׁל אָדָם
אֵין לָהּ זְכוּת קִיּוּם בְּעוֹלָם הַבָּא,
זוֹלַת בְּהֶרְכֵשׁ לָהּ שִׁיעוֹר יְדִיעוֹת
מְסַדְרֵי טֶבַע מְעַרְכוֹת עוֹלָמוֹת הַרוּחָנִיִּים
וְשִׁינוּיֵיהֶם וְזִיווּגֵיהֶם וְתוֹלְדוֹתֵיהֶם.

ספירות ופרצופים

מתוך ספר "כתבי בעל הסולם", מאמר: "מהותה של חכמת הקבלה"

אם תיקח איזה גוף
של בעל חיים קטן,
שכל תפקידו אינו
אלא להזין את עצמו,
כדי שיוכל להתקיים בעולם
זמן מה המספיק
כדי להוליד ולקיים את מינו,

תראה ותמצא בו הרבה מסובכת
מאלף אלפי פיברילים (סיבים) וגידים,
כפי שדרשו ומצאו
בעלי הפיזיולוגיה והאנטומיה,
ועוד אלפי רבבות יש שם
ממה שלא נודע עדיין לעין האנושית,

ומכאן תוכל להקיש
כמה מיני ריבוי הרבבות
של עניינים וצינורות
הצריכים להתחבר
בכדי להמציא ולגלות
את המטרה הנשגבה.

אַמַת הַמִּידָה לְבַעְלֵי הַחֹכְמָה

מתוך ספר "כתבי בעל הסולם", מאמר: "תכונתה של חכמת הנסתר בכללה", עמ' 39

הָאָדָם הַבְּלִי מְפֹתָח כָּל צָרְכּוֹ,
לֹא יוּכַל לְחַכּוֹת לְפָרְעוֹנוֹ זְמַן רַב,
וְהוּא בּוֹחֵר בְּעִבּוּדוֹת הַמְּשִׁתְּלָמוֹת לוֹ מִיָּד,
וְאִם יִהְיֶה בְּמַחֲרִים נְמוּכִים יוֹתֵר.

וְהָאָדָם הַמְּפֹתָח בְּיוֹתֵר,
יּוּכַל לְהִתְאַפֵּק וּלְבַחֵר בְּעִבּוּדוֹת
שְׂמַחֲרִם גְּבוּהָ,
גַּם אִם זְמַן פְּרַעוֹנָם מְמוּשָׁךְ וְאָרוּךְ מְאֹד.

וְתִדַּע, שְׂזוּהִי אַמַת הַמִּידָה לְבַעְלֵי הַחֹכְמָה,
כִּי דָבָר זֶה תְּלוּי בְּהִתְפַּתְּחוֹת חוּמְרֵי שָׁל כָּל אֶחָד.
וְכָל מִי שְׂיִכּוֹל לְהֶאָרִיךְ זְמַן פְּרַעוֹנוֹ
יִכּוֹל לְהַשְׁיֵג מַחֲרִי יוֹתֵר גְּדוֹל.

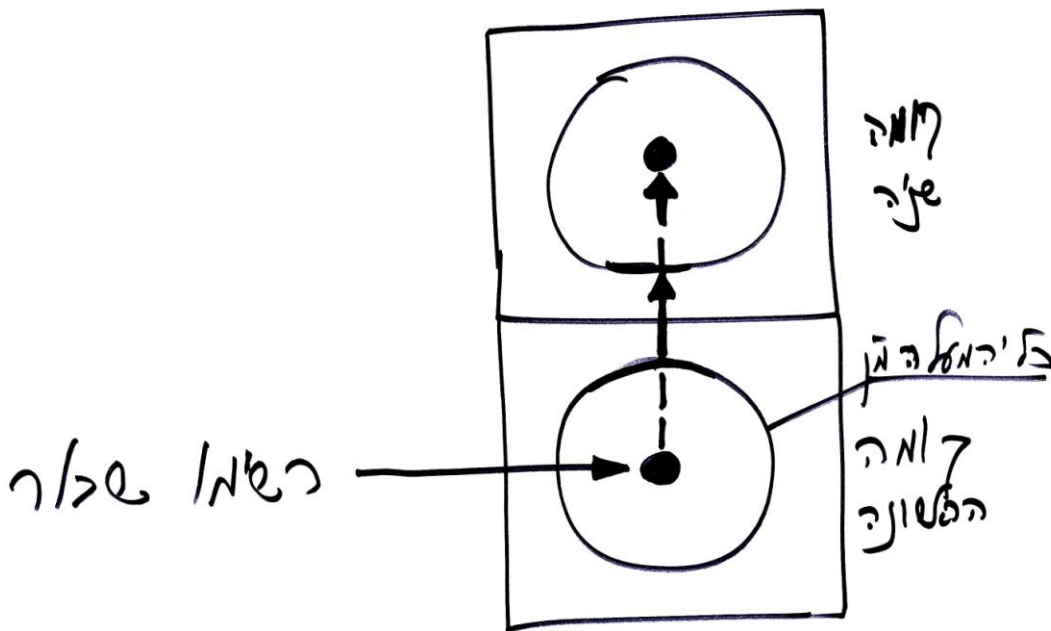
קומת המלך

משל מתוך ספר "כתבי רב"ש" כרך א', חלק "שלבי הסולם", מאמר: "בא אל פרעה" - ב"

מקודם האדם מוכרח
לעלות לקומה א',
מטרם שעולה לקומה ב'
שהיא קומת המלך.

כי על ידי זה שהאדם
עולה לקומה א',
הוא לומד
איד לדבר עם המלך
פנים בפנים.

ויהא ביכולתו
לבקש מהמלך
כל מה שליבו חפץ.

גַּמְלַת נֹשֵׂא מִשִּׁי

לפי הקדמה של בעל הסולם לספר "פנים מאירות ומסבירות" (אות י')

הַחֹכְמָה הַזֹּאת

לֹא נִתְּנָה אֶלָּא

לְאִנְשֵׁי לֵבָב.

כִּי הִתִּיבוֹת כְּגִוִיּוֹת,

וְהִטְעָמִים כְּנִשְׁמוֹת.

וְאִם לֹא יִבִּין הִטְעָמִים

כֹּל עֲמָלוֹ שׁוֹא

וְעֵמֶל וְרוּחַ,

כְּמוֹ הַמַּיִיגֵעַ עֲצָמוֹ

לְסִפּוֹר הַדְּפִים וְהִתִּיבוֹת

שֶׁבְּסִפּוֹר רְפוּאָה,

שֶׁמִּזֹּאת הִיגִיעָה לֹא יוּכַל

לְרַפְּאוֹת מְזוֹר.

שׁוֹדָאֵי לֹא יוֹשְׁלִם בּוֹ הַרְפוּאָה,

מְטָרֵם שֶׁמִּבֵּין פִּירוּשָׁה

שֶׁל הַרְפוּאָה הַכְּתוּבָה.

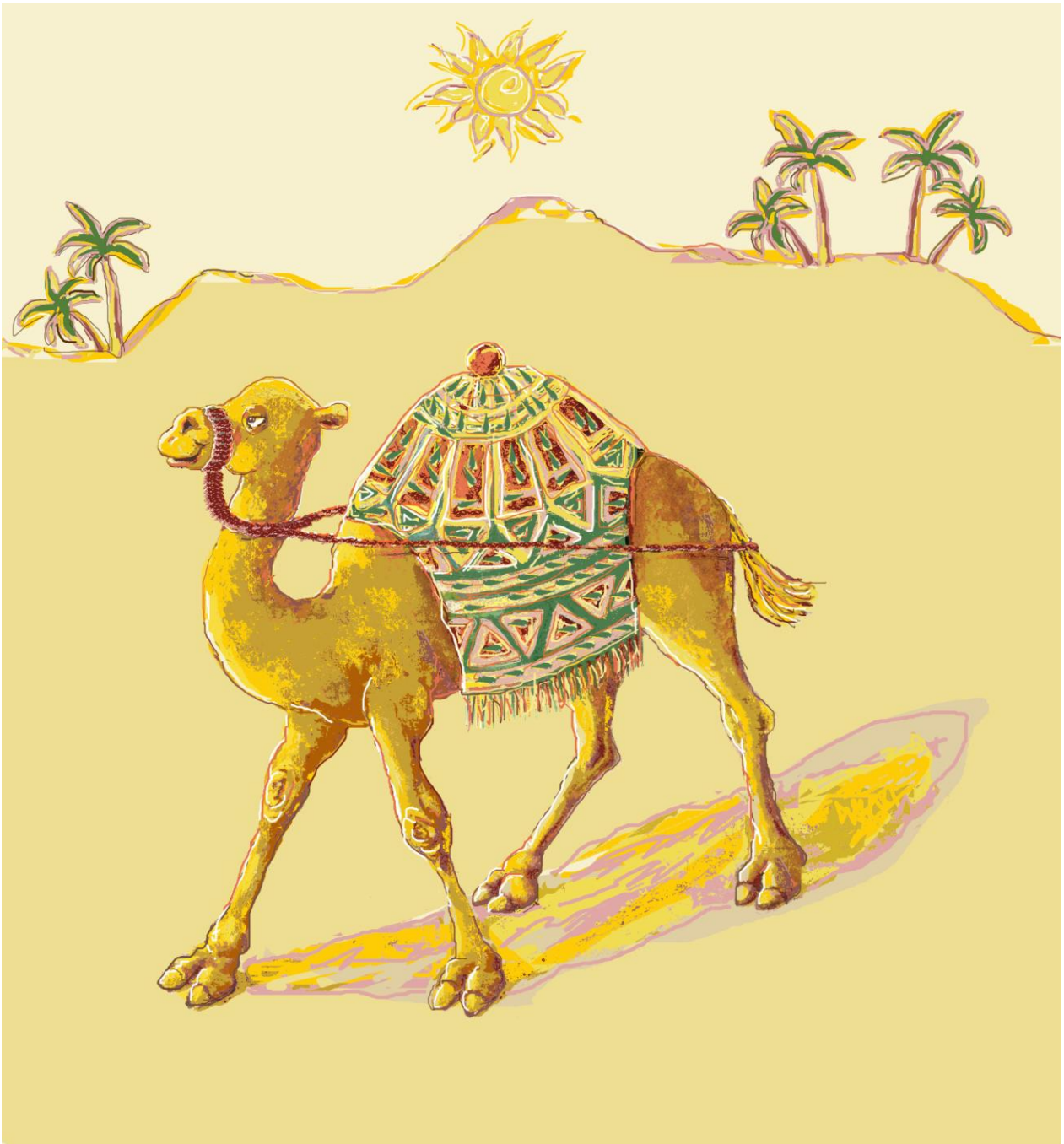
וְגַם אַחַר שֵׁיִלַךְ וַיִּקְנֶה אוֹתָהּ

בְּכֹל הַדָּמִים שֶׁיִּפְסְקוּ עָלֶיהָ.

וְאִם סִדְרֵי הַלִּמּוּד וְהַמַּעֲשֵׂה

אֵינָם מְסוֹדְרִים לְהַבִּיאֶהוּ לָזֶה,

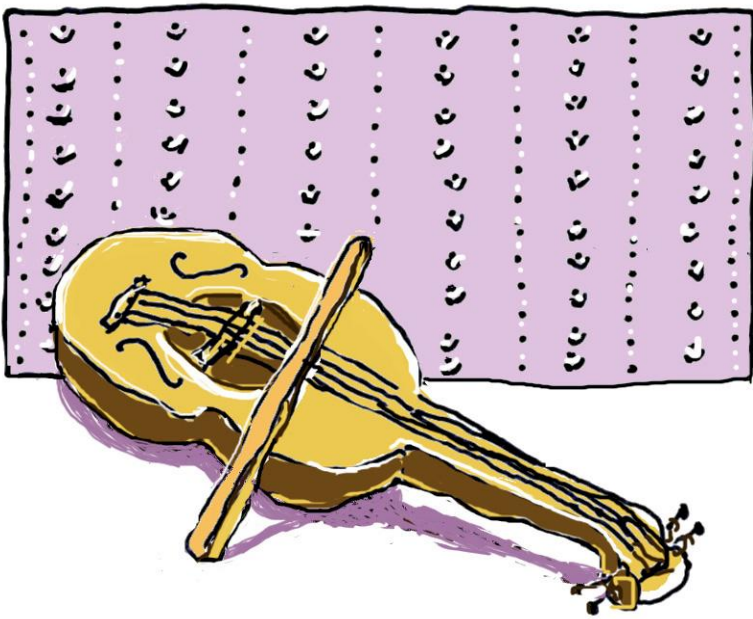
דומה הוא לגמל נושא משי,
שהוא אינו מועיל להמשי
והמשי לא יועיל לו,
להביאו אל שלמות הפונה
שבבילה נברא.

חֹכְמַת הַנִּיגוֹן

משל מתוך ספר "כתבי בעל הסולם", מאמר: "ב' נקודות", עמ' 54

מִי שְׁמַרְגִּישׁ בְּנַפְשׁוֹ
אֵיזָה נְטִייה לְחֹכְמַת הַנִּיגוֹן,
וְהוּא מְצוּי בְּחִסְרוֹן
טָרָם קִנְיֵתָהּ,

הוּא לֹא יִשְׁקוּט
וְלֹא יִנוּחַ
עַד שֶׁיִּשְׁיג אֵיזָה שִׁיעוֹר
מְחֹכְמַת הַנִּיגוֹן,

וְאֶפִּילוּ יֹאמְרוּ לוֹ
שָׂאִין לוֹ תִקְוָה
לְהִיּוֹת מְנַגֵּן בְּעַל שִׁיעוֹר,
אֶלָּא מְנַגֵּן פְּשוּט,

מִכָּל מְקוֹם,
לֹא יִפְסִיק מְשֹׂאֵיפְתוֹ
וְיִסְתַּפֵּק בְּמִיעוּט,
וְיִפְזֹר כּוֹחוֹתָיו לְהִשְׁיג
לְכָל הַפְּחוֹת הַמִּיעוּט
שֶׁבִּיכּוֹלְתוֹ לְהִשְׁיג.

מה שאין כן,
מי שאין בו נטייה מלידה
לנגינה,
ומרגיש את עצמו במזג
השובע מחוכמה זו,

אם יבוא אליו איזה מנגן
ויאמר לו שיפזר כוחותיו
על חוכמה זו,
עוד טרם יגמור שאלתו,
יענה לו:

"אני מרגיש ויודע בנפשי,
שלא אהיה כלל גדול הדור
בחוכמה זו,
ולחיות נמנה בין ההמון
המנגנים הפשוטים,
האם יש חיסרון לעולם בלעדי?"

תיק קטן

משל מתוך ספר "שמעתי", מאמר ח': "לשמה זהו אתערותא דלעילא, ולמה צריכים אתערותא דלתתא"

איזה עשיר יצא מהרכבת,
והיה לו תיק קטן,

והעמיד זה אצל המקום
שכל הסוחרים
מעמידים שם חבילותיהם,
והסבלים לוקחים את החבילות,
ומביאים אותם למלון
ששם נמצאים הסוחרים.

והסבל חשב שפוטח תיק קטן,
היה הסוחר בעצמו לוקח,
ולא צריכים לזה סבל,
לכן לקח חבילה גדולה.

והסוחר,
רוצה לתת לו סכום קטן
כפי שהוא רגיל לשלם.
והסבל לא רוצה לקחת,
והוא אומר:

"הַכְּנִסְתִּי לְהַמְחִסֵּן שֶׁל הַמְּלוֹן
חֲבִילָה גְדוּלָה שֶׁנִּתְעַיְפְתִּי מְאֹד,
וּבְקוֹשֵׁי סַחְבָתִי אֶת הַחֲבִילָה שֶׁלְּךָ,
וְאַתָּה רוֹצֵה לְתַתּ לִי
סְכוּם פְּעוּט עֲבוּר זֶה?!"

וְהַנְּמָשֶׁל הוּא:
בְּזִמְנֵן שֶׁהָאָדָם בָּא וְאוֹמֵר
שֶׁהוּא נָתַן יְגִיעָה גְדוּלָה
אוֹמֵר לוֹ הַבּוֹרָא:
"לֹא הַחֲבִילָה שְׁלִי לְקַחְתָּ.
אֱלֹא, חֲבִילָה שֶׁשִּׁיכַת לְמִישָׁהוּ אַחֵר.

הֵייתָ שְׂאֵתָה אוֹמֵר
שֶׁיֵּשׁ לְךָ הַרְבֵּה יְגִיעָה,
בְּטַח שֶׁהִיָּה לְךָ בַּעַל בַּיִת אַחֵר
שֶׁבְּשָׁבִילוֹ עֲבַדְתָּ,
לְכֹן לְךָ אֵלָיו שֶׁהוּא יִשְׁלַם לְךָ.

כִּי מִי שֶׁעוֹבֵד אֶצְלִי,
אֵין לוֹ שׁוּם יְגִיעָה
אֱלֹא לְהִיפֹךְ
תַּעֲנוּג וְהַתְּרוּמָמוֹת רוּחַ".

הַהִשְׁגָּה הַרוּחָנִית

מתוך ספר "שמעתי", מאמר: "ענין ההשגה הרוחנית"

א - הָאוֹר הָעֲלִיּוֹן

אוֹר הָעֲלִיּוֹן
מוֹרְכָב מְשִׁי בְּחִינּוֹת:
מְשִׁיג וּמוֹשָׁג.

וְכֹל מֵה שְׂמֵדבָּרִים בְּעֲנִיּוֹן
אוֹר הָעֲלִיּוֹן
הוּא רַק מִמֶּה שֶׁהַמְּשִׁיג
מִתְפַּעֵל מִהַמוֹשָׁג.

אֲבָל כֹּל אֶחָד בְּפָנָי עֲצֻמוֹ,
הַמְּשִׁיג לְבַד
אוּ הַמוֹשָׁג לְבַד,
אֵינָם מְכוּוֹנִים בְּשֵׁם.

ב - מְשִׁיג וּמוֹשָׁג

הַשְׁגָּה רוּחָנִית הִיא
כְּאֶשֶׁר הַמְּשִׁיג וְהַמוֹשָׁג
בְּאֵימ יַחַד.

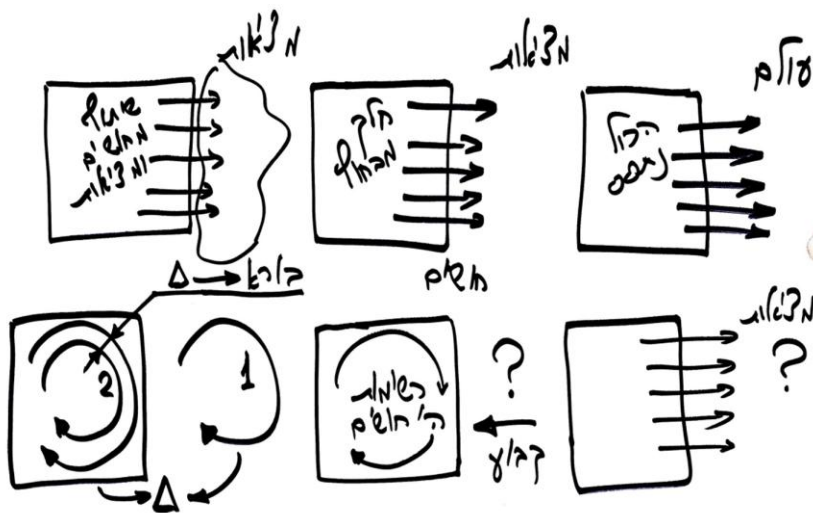
כִּי בְּאֵין מְשִׁיג -
אֵין שׁוֹם צוֹרָה לַמוֹשָׁג,
כִּיּוֹן שְׂאֵין מִי שִׁקְבֵּל
אֶת צוֹרְתוֹ שֶׁל הַמוֹשָׁג.

ג - המשיג

כְּדֵי שְׁנוּכַל לְהַשִּׁיג
מֵה שְׂרָצָה
שֶׁנִּשְׁיג וְנִבִּין,

בְּרָא וְנָתַן לָנוּ
אֶת הַחוּשִׁים הָאֵלֶּה,

וְחוּשִׁים אֵלּוּ מְשִׁיגִים
מֵה שְׂמֵת־פְּעֻלִים
מֵהָאֹר הָעֲלִיּוֹן.

שרטוט מתוך שיעור (19.8.08) על "מבוא לספר הזוהר"

ד - הַשִּׁינוּיִים רַק בְּמִקְבָּל

אֵין הַשְּׁתַנּוּת בְּאוֹר,
אֶלֶּא כֹּל הַשִּׁינוּיִים הֵם בְּכֵלִים,
הַיֵּינוּ, בְּחוּשֵׁינוּ,
שֶׁהַכֹּל נִמְדָּד לְפִי הַדְּמִיוֹן שֶׁלָּנוּ.

וּמִזֶּה תִּשְׁפִּיל אֶשֶׁר
בְּאֵם יִסְתַּכְּלוּ אֲנָשִׁים רַבִּים
עַל דְּבַר רוּחָנִי אֶחָד,
אֲזַי כֹּל אֶחָד יִשִּׁיג
לְפִי הַדְּמִיוֹן וְהַחוּשִׁים שֶׁלוֹ.

וְלִכֵּן כֹּל אֶחָד
רוֹאֶה צוּרָה אַחֶרֶת.
וּכְמוֹ כֵּן בְּאָדָם עֲצֻמוֹ
יִשְׁתַּנֶּה הַצּוּרָה לְפִי
מִצְבֵּי עֲלִיּוֹת וִירִידוֹת שֶׁלוֹ,

כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב:
שֶׁהָאוֹר הוּא אוֹר פְּשוּט,
וְכֹל הַשִּׁינוּיִים הֵם רַק
בְּמִקְבָּלִים.

תולעת יַעֲקֹב

מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת וישלח, מאמר: "אל תיראי תולעת יעקב" אותיות ר"נ - רנ"ד

כֹּל עַמֵּי הָעוֹלָם
נָתַן אוֹתָם תַּחַת שָׂרִים
מְמוֹנִים יְדוּעִים.
וְכוֹלֵם הוֹלְכִים
אַחַר אֱלוֹהֵיהֶם.

וְיִשְׂרָאֵל,
אֵין לָהֶם גְּבוּרָה וְכוֹחַ
לְנַצַּח אוֹתָם,
אֵלֶּא רַק בְּפִיהֶם,
בַּתְּפִלָּה.

כְּמוֹ תוֹלְעַת,
שֶׂאִין לָהּ גְּבוּרָה וְכוֹחַ,
אֵלֶּא בְּפֶה.
וּבְפֶה הִיא שׁוֹבֶרֶת הַכֹּל.

ועל כן נקראים ישראל
"תולעת",
"אל תיראי תולעת יעקב".

אין לשום בריה בעולם,
כמו לתולעת הזו
של טוית המשי,
שממנה יוצאים כל
לבושי כבוד,
תלבושת המלכים.

ולאחר טויתה
זורעת זרע
ומתה.

ואחר כך,
מאותו זרע שנשארו ממנה,
קמה לתחיה במקודם לכן,
ושוב היא חיה.

כך הם ישראל,
כאותה התולעת,
שאף על פי שמתים,
יחזרו ויחיו בעולם,
במקודם לכן.

וכן נאמר:
 כי "כחומר ביד היוצר",
 כן אתם בידי בית ישראל.

זהו חומר של אותה זכוכית,
 אשר אף על פי שנשברת,
 חוזרת ומתקנת,
 ויש לה תקנה כמקודם לכן.

כך ישראל,
 אף על פי שמתים,
 חוזרים לתחיה.

שְׁלוּחֵי הַמֶּלֶךְ

מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת שמיני, מאמר: "וכמה שליחים יש לו לקב"ה", אות כ"ג

בְּנֵי אָדָם שְׁחָטְאוּ לַמֶּלֶךְ.
נִתְעוֹרַר הַשּׁוֹטֵר אֵלֵיהֶם
לְתוֹפְשָׁם וּלְהַעֲנִיֵּשׁם.

קָם חָכָם
אֶחָד מִבְּנֵי הָעִיר,
וְנִתְעַרַב בֵּין הָעוֹזְרִים
שֶׁל הַשּׁוֹטֵר.

נִשָּׂא הַשּׁוֹטֵר עֵינָיו
וְרָאָה אוֹתוֹ.
אָמַר לוֹ:
"מִי נָתַן אוֹתְךָ אֶצְלָנוּ,

לְקַחוֹ אוֹתוֹ
וְהִרְגוּהוּ.
וְנִמְצָא שֶׁהוּא
נֶעֱנֵשׂ בְּתַחֲלָה.

וְאִין אֶתָּה מְאוֹתָם
שְׁחָטְאוּ לַמֶּלֶךְ,
הֲרִי אֶתָּה
תֵּעֲנֵשׂ בְּתַחֲלָה".

בְּרֵכַת הַצְּדִיק

מתוך ספר "כתבי בעל הסולם", מאמר: "אחור וקדם צרתני"

עֲנֵן הַבְּרָכוֹת שֶׁל הַצְּדִיקִים,

שֶׁבְּדַבְּרֵי פִיהֶם

מִיד מְגַלִּים יוֹתֵר,

מִמָּה שֶׁיֵּשׁ כּוֹחַ לְאָדָם פְּשוּט

לְגַלוֹת בְּיָדָיִם וְרַגְלָיִים,

כִּי אָדָם פְּשוּט

הַרוֹצֶה לְגַמּוֹל חֲסָדִים עִם חֵבְרוֹ,

נוֹתֵן לוֹ כֶּסֶף מְרוֹבֵּה בְּיָדוֹ בְּפוֹעַל

וּמַעֲשָׂרוֹ,

מִכָּל מְקוֹם אֵינוֹ יוֹדֵעַ

אִם יִתְקַיֵּים בּוֹ זְמַן מְרוֹבֵּה.

אָבֵל הַשָּׁלֵם,

הַרוֹצֶה לְגַמּוֹל חֲסָדִים לְחֵבְרוֹ,

הוּא נוֹתֵן לוֹ בְּרָכָה בְּפִיו,

דְּהֵינּוּ,

אֵיזָה דִּיבּוּרִים קְצָרִים

שֶׁל עֲשִׁירוֹת

וּמִיד מִתְגַּלֶּה מַעֲשֵׂה הָעֲשִׁירוֹת

עַל חֵבְרוֹ.

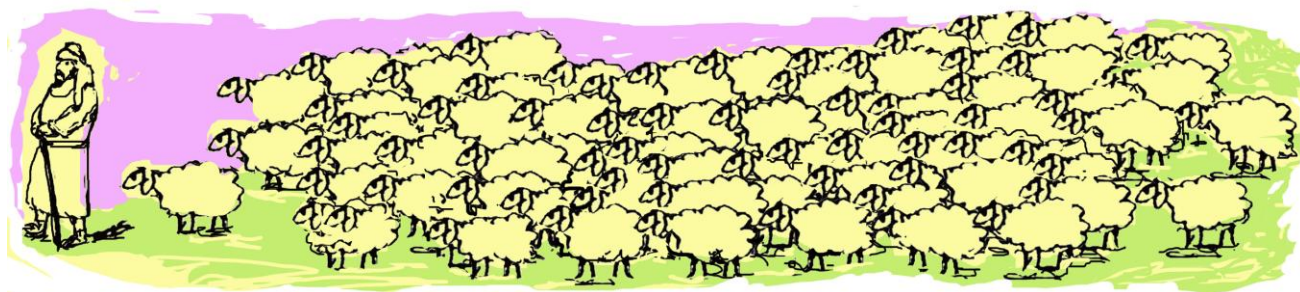
רוּעָה צֹאן

מתוך ספר "כתבי בעל הסולם", מאמר: "הקדמה לספר הזוהר", אות נ"ז

אם שוּרָה
שֶׁל אֱלֹף אֲנָשִׁים סוּמִים,
הוֹלְכִים בְּדֶרֶךְ,
וַיֵּשׁ לָהֶם לְפָחוֹת,
פִּיקַח אֶחָד בְּרֹאשׁם,

הָרִי הֵם בְּטוּחִים כּוֹלֵם,
שׂוֹלְכוּ בְּדֶרֶךְ הַיָּשָׁר,
וְלֹא יִפְּלוּ בְּפָחִים וּמְכַמּוֹרוֹת,
לְהִיּוֹתָם נִמְשָׁכִים
אַחַר הַפִּיקַח, שֶׁבְּרֹאשׁם⁴.

אַבֵּל, אִם חָסַר לָהֶם
אוֹתוֹ הָאֶחָד,
בְּלִי סִפְקָא, שֶׁיִּכְפְּשׁוּ בְּכֹל דְּבַר,
הַמוּטָל בְּדֶרֶךְ,
וַיִּפְּלוּ כּוֹלֵם לְבוֹר שַׁחַת.

⁴ מתוך שיעור ילדים (17.10.09) בקונגרס שהתקיים בבאפלו ארה"ב:

"אנחנו נמצאים בעולם מדומה, וכלל לא מודעים לכך שאנו חולמים חלום. כדי שנתעורר מהחלום לחיים טובים ומאשרים, אנחנו זקוקים לאנשים כמונו שיגלו לנו על החלום הזה, וידריכו אותנו איך להתעורר ממנו. המורים שמספרים לנו איך להתעורר לחיים, מחלום למציאות, הם נקראים "מקובלים".

אומן גדול

מתוך ספר "כתבי בעל הסולם", חלק "אגרות", אגרת נ', עמ' 504

כל אומן

הטרוד באומנותו
להשלים מלאכתו,
באופן היותר נאות,

אין לאיש זר
להסתכל עליו
באמצע מלאכתו,

כי לא יבין
מנהגו במלאכתו,
זולת אומן
הגדול כמותו.

זְקוֹן חָכְמָה

מתוך שיעור "זוהר לעם" (21.12.09) פרשת וישלח, מאמר: "תפלותיהם של צדיקים", אות נ"ב - אות ע"ד

"זְקוֹן בָּא בְּשָׁנִים"

נִקְרָא בְּרוּחַנִיּוֹת

"בָּא בְּחוֹכְמָה".

"שָׁנִים" נִקְרָא

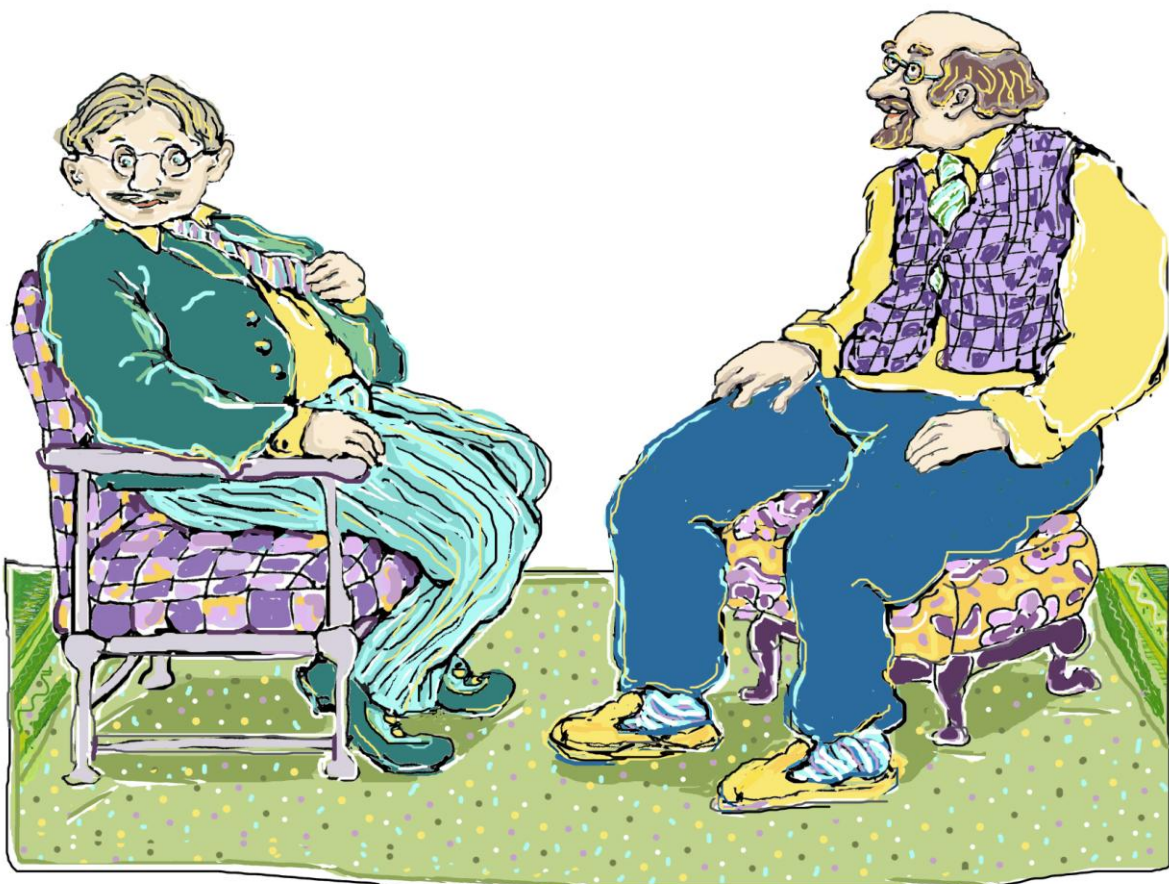
מִסְפֵּר מַדְרָגוֹת הַחֲכָמָה

שְׂקִיבֵל.

וְאִם לֹא מְשִׁיג חֲכָמָה

לֹא נִקְרָא שֶׁהוּא "חַי",

שְׂעֵבֵר אֶת הַחַיִּים.

אור פשוט

מתוך ספר "כתבי בעל הסולם", מאמר: "תורת הקבלה ומהותה", פרק: "ביטויים רוחניים"

הרוחני אין לו דמיון
ועל כן אין לו אותיות
להגות בהם.

ואפילו אם נאמר עליו בכללות,
שהוא "אור פשוט",
היורד ונמשך למבקש,
עד שמלבישו ומשיגו,
בכל השיעור, המספיק לגילוי,

הרי גם זה לשון מושאל:
היות שכל המכונה
בעולם הרוחני בשם "אור"
אינו דומה לאור השמש
או לאור היר,

שטבעו,
בשעה שמופיע באדם
בהתרת הספיקות,
הוא מגלה כעין שפע
של אור ותענוג,
בכל קומת הגוף.

ומה שאנו מכנים
בעולם הרוחני
בשם "אור",
הוא מושאל
מהשכל האנושי,

ספר הוא גילוי

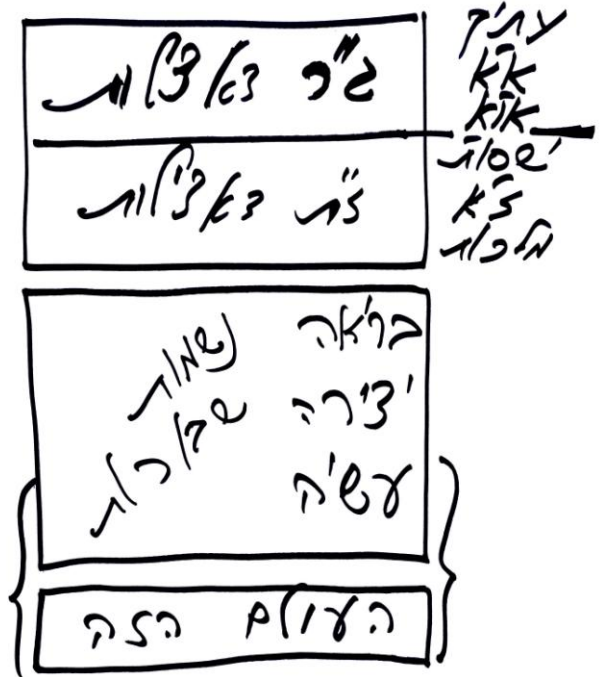
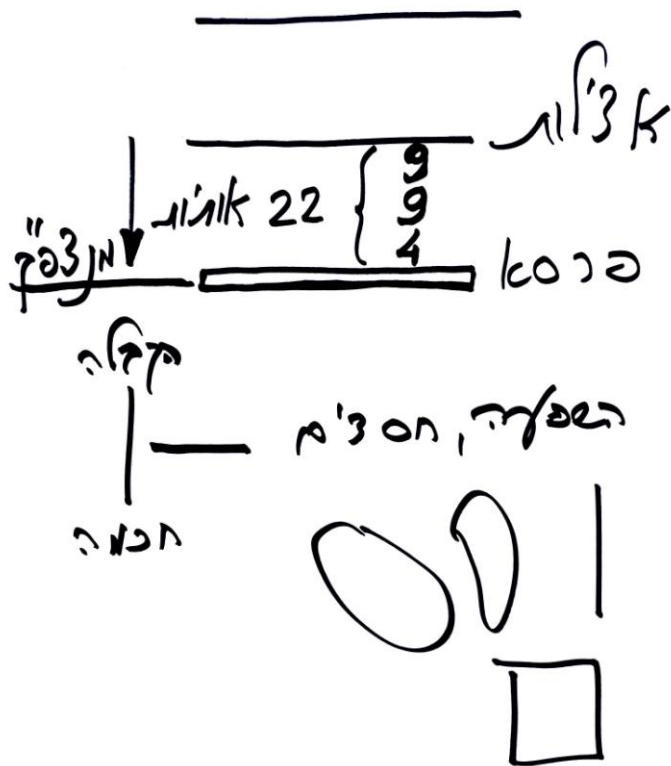
מתוך תוכנית הטלוויזיה "מקובלים כותבים" מתאריך 20.05.09

בְּצוֹרֵת הָאוֹתִיּוֹת⁵ שְׁלוֹ,
בְּחִיבוֹר שְׁלֵהֶם לְמִילִים,
בְּחִיבוֹר הַמִּילִים לְמִשְׁפָּטִים,
בְּחִיבוֹר הַמִּשְׁפָּטִים לְפָרְקִים,
בְּחִיבוֹר הַפָּרְקִים לְכָלֵל סֵפֶר,
הַסֵּפֶר מְגַלֶּה מָסַר שְׁבִנוּי
לְפִי טִבַּע הָאָדָם.

⁵ מתוך שיעור "זוהר לעם" (28.01.10), פרשת בא, אות קמ"ח:

מילים הם סימנים שמורכבים מאותיות. אותיות הם הסימנים בלבד, סימן של איזו תכונה רוחנית. סכום של תכונות רוחניות היוצרות איזו מערכת קטנה הנקראת "אות". וסכום של אותיות מעביר לנו איזו פעולה, מבנה רוחני, רצון משתנה, שמקבל אופנים שונים.

שרטוט מתוך הרצאה בבית "קבלה לעם" (27.10.09) על "מבוא לספר הזוהר"

שִׁפְת הַשְּׁמִים

מתוך "מבוא לספר הזוהר" (אות ב'), ספר "כתבי בעל הסולם"

בְּדוּמָה לְכ"ב הָאוֹתוֹת
 שְׁבִשְׁפָה הַמְדוּבָרֶת,
 שְׁצֻרופִיָהוּן מְסַפִּיקִים לָנוּ
 לְגִלוֹת כָּל חֶפֶץ וְכָל חֲכָמָה,

כֵּן הָעֲרָכִים וְצֻרופִי עֲרָכִים
 שְׁבַעֲשֵׁר הַסְּפִירוֹת,
 מְסַפִּיקִים לְגִלוֹת כָּל הַחֲכָמָה
 שְׁבַסְפֵּר הַשְּׁמִים.

סֵפֶר הַשָּׁמַיִם

מתוך "מבוא לספר הזוהר" (אות י'), ספר "כתבי בעל הסולם"

בְּסֵפֶר הַחֹכְמָה בְּעוֹלָם הַזֶּה
הוּא הַלְבָּן וְהוּא הַדִּיּוֹ שֶׁבְּאוֹתֵינוּ,
אֵין בָּהֶם רוּחַ חַיִּים,

וְגִילּוֹי הַחֹכְמָה שֶׁבְּסִיבְתָם,
אֵינוֹ בְּמַהוּתָם עֲצָמָם
אֶלָּא מְחוּץ לָהֶם,
כְּלוּמַר, בְּמוֹחַ שֶׁל הַמְּעִיין בּוֹ.

מַה שְּׂאִין כֵּן בְּסֵפֶר הַשָּׁמַיִם,
כֹּל הַמוֹחִין שֶׁבְּמַצִּיאוֹת
הַרוּחָנִית וְהַגְּשָׁמִית
נִמְצָאִים בּוֹ וְנִמְשָׁכִים מִמֶּנּוּ.

האותיות

מתוך "מבוא לספר הזוהר" (אות ח') של בעל הסולם

הלבן שבספר

הוא עיקר הנושא של הספר.

והאותיות כולן

הן "נשואות"

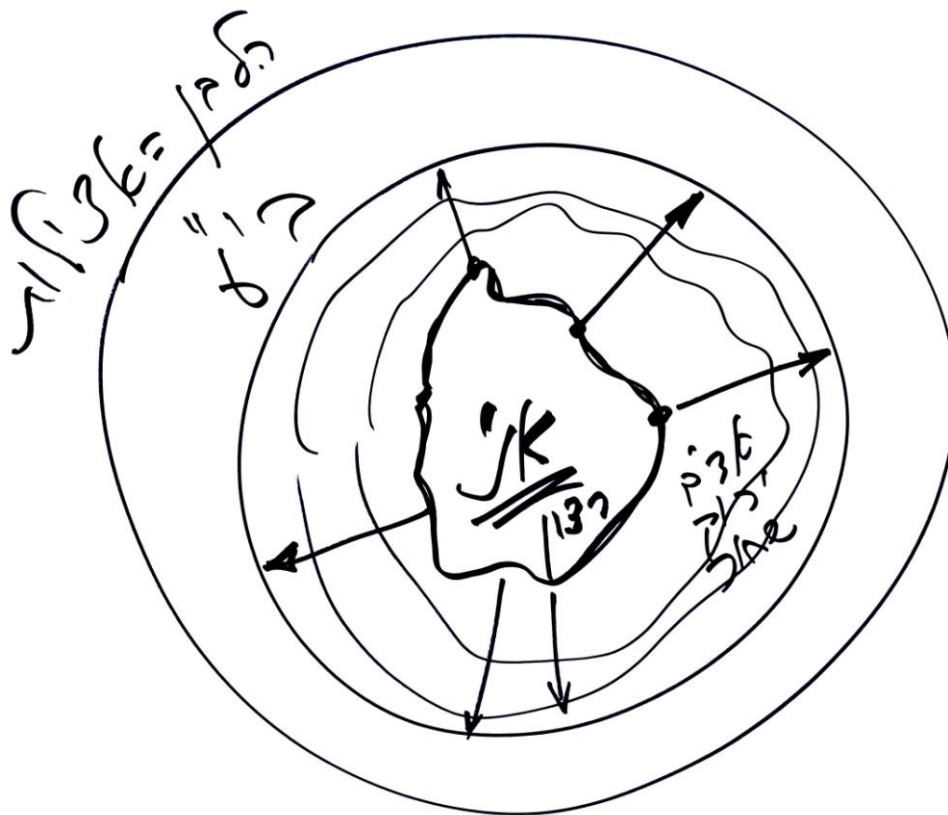
על הלבן שבספר,

ולוא הלבן

לא היתה אפשרית

שום מציאות לאותיות,

וכל גילוי החכמה שבהן.

השפה איננה רק התקשרות בין האור לכלי,
אלא הבנת האור, קבלת התבניות של האור, הצורות שלו.
תוכנה שנכנסת לחומר שלי
וכל פעם בונה ממנו תבניות עם צורות חדשות,
מסודרות בצורה אחרת.
אותן כ"ב האותיות, לפי איך שמסתדרות ביניהן,
הן משפיעות על החומר שלי - מכופפות אותו,
ועושות ממנו כל פעם יותר ויותר דומה למאציל.

מתוך הרצאה (20.10.09) על המאמר "מבוא לספר הזוהר"

נְקוּדַת הַלֵּב

אותיות א' ב'

מושגים והגדרות על תפיסת המציאות

משחק קלפים
משלי מקובלים

בעל הסולם ורב"ש

משחק לוטו

התחקות אחר הטבע

(לפי מאמר של בעל הסולם)

אותיות א' ב'

מושגים והגדרות על תפיסת המציאות

כלי ואור יחד נקראים "אות", סימן. צורות האלף בית הן תבניות שונות של כלי ואור יחד. כל אות ואות מבטאת תכונת קשר אחרת בין האור לכלי.

מתוך שיעור (26.10.09) על מאמר "מהותה של חכמת הקבלה"

אות א

אני

אני לא יכול לגלות מי אני שהוא ברא, אם אני לא מגלה מי הוא שברא אותי.

מתוך תוכנית הטלוויזיה (08.09.09) "שלי הסולם"

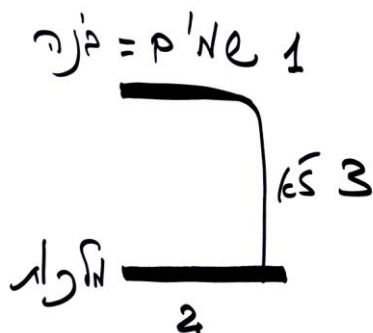
שרטוט מתוך הרצאה בבית "קבלה לעם" (11.11.09)

אות ב

בורא

השורש שלי שממנו אני

בורא הוא משהו שאני מגלה בתוכי. מצב פנימי שאני מרגיש אותו כשורש שלי שממנו אני. אני מתעמק ומתעמק בתוכי בכל העולמות, בכל הבריאה, ומגיע להרגשה פנימית מיוחדת מאוד, להרגשה העמוקה ביותר, להבנה העמוקה ביותר, להרגיש את תכונת האהבה, הנתינה, את מקור כל החוכמה, מקור כל התענוגים. (מתוך שיעור רב (17.10.09) בקונגרס באפלו ארה"ב)

שרטוט מתוך שיעור "זוהר לעם" (11.01.10)

מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת שמיני, מאמר: "בתורה נברא האדם", אות ה' ואות ו':

"ב' היא צורת שני גגות, וקו אחד המחברם. גג אחד למעלה לשמים, זעיר אנפין. גג אחד למטה לארץ, מלכות. יסוד, אחוז בהם ומקבל אותם. והם רומזים על ג' קוים האחוזים יחד, והם פותחים פתחים ומשפיעים לכל, והם ב'ית לכל."

אות ג

גילוי

הבוֹרָא פָּרָא הַפֶּל עַל יְדֵי הָאֲהָבָה.
וְאִנְחָנוּ סֶךְ הַפֶּל מְגַלִּים אֶת הָאֲהָבָה הַזֹּאת,
אֶת כּוֹחַ הָאֲהָבָה.

מתוך שיעור (5.8.09) על "הקדמה לתלמוד עשר הספירות"

שרטוט מתוך שיעור
"זוהר לעם" (28.12.09)

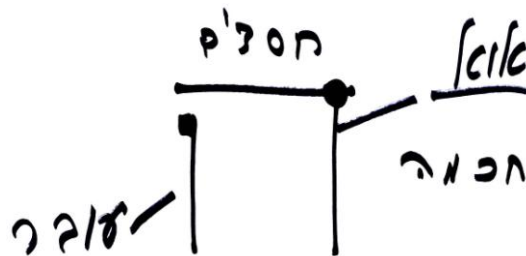
אות ד

דרגה

הַדְרָגָה הַרוּחָנִית הִיא דְרָגַת מְדַבֵּר

בדרגות דומם, צומח, חי, הרצון לגדול מתפתח בדרך הטבע, בדומה לתינוק שלא יודע דבר על מציאותו, ורק נמצא בידיה הנאמנות של אימא שמספקת לו כל צרכיו כדי להתפתח ולגדול. ובדרגת מדבר, בדרגה הרוחנית, האדם בעצמו על פני כל הרצונות הגופניים והאנושיים שלו דוחף ומגדל את הנקודה שבלב להתפתחות.

מתוך שיעור "זוהר לעם" (4.1.10)

שרטוט מתוך הרצאה
בבית "קבלה לעם" (11.11.09)

אות ה

הסתרה

אֵין הַסְתָּרָה מְצַד הָאוֹר, יֵשׁ הַסְתָּרָה מְצִדֵּי.

האור שמאיר לרצון בצורה שהם הפוכים זה לזה, ההארה שלו מופיעה ברצון כהרגשה של הסתרה. אבל האור לעולם איננו נסתר, אלא אני בעצמי מסתיר אותו ברצון ההפוך שלי.

מתוך שיעור (9.8.09) על "הקדמה לתלמוד עשר הספירות"

אות ו

ויתור

מְרַגֵּשׁ אֶת הַכֶּלֶל, לֹא מְרַגֵּשׁ אֶת עֲצָמֵי, כִּמָּה שְׂפָחוֹת אָנִי.

התמורה על ויתור מכל וכל, היא להגיע לתכונת הויתור, שהפעולה שלי נשארת ואני נעלם.

מתוך שיעור (7.8.07) על מאמר "אהבת חברים" של רב"ש

⁷ מתוך השיעור היומי על הספר "זוהר לעם" (30.01.10)

אות ד' היא דלת, דלת וציר, דלה וענייה, סימן של מלכות, שני ויום - קשר דרך "אחוריים", בזמן שאי אפשר להגיע לאותה דרגה גבוהה דרך קשר בצורת ה"פנים".

אות ז זולת

אני בונה דמותו בי

מתוך שיעור (16.12.08) על מאמר "מהותה של חכמת הקבלה"

באותה מידה שאני מתחבר עם ה**זולת** - שכל העולם, כל הדומם, צומח וחי, נעשים בשבילי כאחד, כאני עצמי - באותה מידה עולה ומתגלה בי מבפנים הכוח "בוא" ו"ראה".

מתוך שיעור 15.11.08

אות ח חיבור

רק לשם החיבור רוצים את האור

רק על ידי מנגנון ה**חיבור** יחד, אפשר להיפתח לכוח של ספר הזוהר, לכוון ולהיכנס ל קרן האור הדק, שמגיע להחזיק ולקיים את ה**חיבור** בין כל החלקים שלי, שנראים לי בינתיים לא שלי.

מתוך שיעור (11.11.09) על מאמר "תורת הקבלה ומהותה"

אות ט טבע

חוקי הטבע הם חוקי ההתקשרות בין בני האדם.

מתוך שיעור (06.11.08) על מאמר "השלום"

כל הטבע נמצא בי, רק שהוא הפוך ממני - מתכונתי, ממחשבותי. אבל שתי הצורות קיימות בי, גם אני וגם אחדות כולם. ו אני צריך להתחיל להבין את שתי הצורות הללו, לקרב ולגלות אותן זו מול זו.

מתוך שיעור (19.7.09) על "הקדמה לתלמוד עשר הספירות"

אות י יחוד

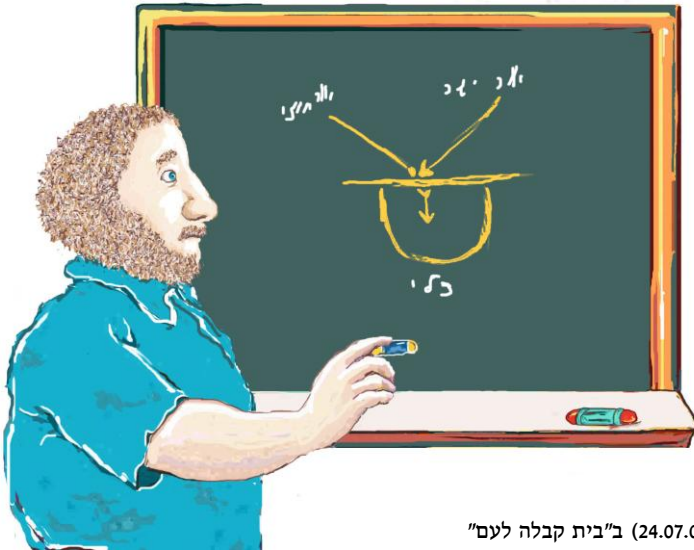
כל אֶחָד וְאֶחָד הוא מְיוֹחָד, כִּי הַבּוֹרָא הוא מְיוֹחָד.

משבירת הכלי הכללי להרבה חלקים קטנים, כל חלק וחלק קיבל את **ייחודיותו**. ועכשיו הוא צריך להתחבר עם יתר החלקים על ידי הכ וונה המשותפת, מבלי לוותר על **ייחודיותו**, ומבלי שהם מבטלים זה את זה.

מתוך שיעור (13.01.09) על מאמר "כל שרוח הבריות נוחה הימנו"

⁸ מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת מקץ, מאמר: "וליוסף יולד - בטרם תבוא שנת הרעב", אות רמ"א:

"כיון שנתגלגלו האותיות ובאו באלף-בית, ששם מתחברים ב' אותיות ט' ר' ביחד, עלתה הט' ולא נתיישרה עם הר'. עד שגער בה הקב"ה ואמר לה: "ט' ט', על מה את עולית ואינך מתיישבת במקומך?" אמרה לפניו: "הרי עשיתני להיות אות בראש המילה "טוב", והתורה פתח בי "כי טוב", "וירא אלוקים את האור כי טוב". איך אתחבר להתיישב באות ר', שהיא ראש המילה "רע"? אמר לה: "שובי למקומך, כי את צריכה לאות רע. כי האדם, שאני רוצה לברוא בכן, תכללו בו שניכן יחד. ואז יהיה נברא. אבל את לימין והיא לשמאל". ואז חזרו האותיות ט' ר', ונתיישבו זה בזה ביחד."

מתוך הרצאה (24.07.07) ב"בית קבלה לעם"

אות כ כָּלִי

הְעוֹלָם הוּא כָּלִי שְׁלִי

אות ל לֵב

הְעֵבוּדָה שְׁלָנוּ הִיא לְסֵדֵר אֶת הַלֵּב

אות מ מָסַךְ

הַתְּכוּנָה שֶׁל הָאוֹר בְּתוֹךְ הַרְצוֹן

האור שמוזמן מצד האדם על הרצון, הוא מייצר בתוך הרצון תוצאה מיוחדת הנקראת "מסך". המסך הזה הוא לא אור ולא רצון, אלא תוצאה מהחלטת האדם, מהבקשה שמבקש, שרוצה ומצפה לה מתוך הנקודה החופשית שלו. רק היווצרות המסך היא נקראת "אדם".

מתוך הכנה לשיעור בוקר (18.6.09)

מְצִיאוֹת

אוֹתוֹ מְשֶׁהוּ מְשׁוֹתֵף בֵּינֵי לְבִין הָאוֹר

יש "אני" ויש "עולם", אבל הכל רק תופעות בתוך הרצון שלי, כדי לעזור לי בצורה הטובה ביותר להבין את האור ולהשיג אותו.

מתוך שיעור (31.7.08) על מאמר בעל הסולם: "גוף ונפש"

אות נ נִיצוּץ

הַנִּיצוּץ מְמַצֵּב הַחִיבוּר הוּא אֶצְלִי בְּמַצֵּב הַשְּׁבוּר

שרטוט משיעור "זוהר לעם" (28.12.09)

אות ס סֵפֶר

מְכַשֵּׁר לְגִילוּי הָאוֹר

סֵפֶר הוּא הָאִמְצָעִי לְהִיכַנֵּס לְמַעַרְכַּת הַהַפְעֵלָה שֶׁל הָעוֹלָמוֹת, כְּדֵי לְהַפְעִיל אוֹתָהּ וּלְגַלּוֹת אֶת כָּל "הַמַּלְכוּת דָּאִין סוּף", הַקֶּשֶׁר הַשְּׁלָמִים וְהַהֲרַמוּנִי בֵּין כּוֹלָם.

מתוך שיעור "זוהר לעם" (3.1.2010)

אות ע עולם

העולם החיצון סביבי,
הוא העולם הפנימי שלי.

האדם הוא עולם קטן. הוא כולל בתוכו את כל המציאות. כל העולם מחוץ לו, זה העתקה של העולם הפנימי שלו, כוחות הנפש שלו.

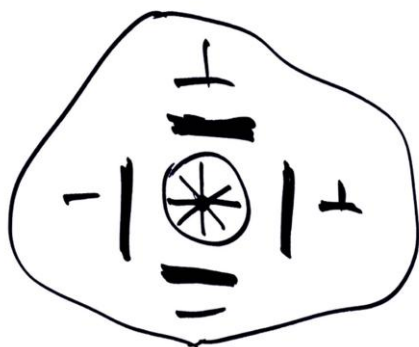
מתוך שיעור "זוהר לעם" (12.12.09)

אות פ

פנימי

אותו מקור שממנו אני,
הוא נסתר בי בפנים,
בתוכי, בתוכי, בתוכי.

מתוך שיעור (19.7.09) על "הקדמה לתלמוד עשר הספירות"

שרטוט מתוך שיעור "זוהר לעם" (28.12.09)

אות צ

צורה

צורת האור בתוך הרצון זה אני

אני זה צורת האור בתוך הרצון. אם האור יוצא, הרצון נשאר ריק ואין אני. הצורה נעלמת ולא קיימת יותר. אם הצורה הזאת משתנה, אני משתנה.

מתוך שיעור (15.09.09) על מאמר "שכל הפועל"

אות ק

קשר

כל ההיסטוריה של האדם
היא גילוי מערכת הקשר בין הנשמות

אות ר

רצון

אור בורא את הרצון

כל החומר של עולמנו: כוכבים, אבנים, עצים, חיות, אדם - הכל זה רצון, רצון להתקיים. הדומם הוא רצון שמחזיק את עצמו בלבד. הצומח הוא רק במעט רצון להתפתח; לספוג דברים טובים

ולפלוט דברים רעים. החי הוא יותר רצון להתפתח, לכן יש לו תנועות עצמאיות והולדת צאצאים. המדבר הוא רצון שמתפתח בהתאם לסביבה. " הלב" הם רצונות של דומם, צומח וחי, אבל בתוך הלב מתעוררת מעל העולם הצר הזה, נקודת רצון חדשה הנקראת "נקודה שבלב".

מתוך שיעור (27.11.09) על מאמרי "שמעתי"

ש
אות

שְׁפָה

הַקֶּשֶׁר שֶׁל הָאָדָם עִם הָעוֹלָם נִקְרָא "שְׁפָה"

ההתקשרות הנכונה שלי לכל המציאות, ערוצי התקשורת עם העולם סביבי, "הדיבור" עם הטבע, הבנת הטבע, הבנת האלוקות, היא על ידי שפת הקבלה, שהיא תוכנת ההתקשרות הזאת.

מתוך שיעור (11.11.09) על מאמר: "תורת הקבלה ומהותה"

שפה היא תוכנית ההתקשרות בין הרצון לאור. איך הלב שלי מגיב על הבורא ומדבר עם הבורא, מה הביטוי עכשיו בכלי הרוחני שלי כלפיו, מה התבנית עכשיו שהכלי שלי מקבל כדי להידמות לאור.

ת
אות

תְּפִילָה

הַתְּנוּעָה לְהִידְמוּת לְאוֹר

רק התנועה להידמות לאור, היא נקראת "תפילה". כי הנברא לא מסוגל להיות כמו האור ולעשות אותה פעולה כמוהו, ואפילו לא לרצות כמו האור. אלא האור הוא שמפתח את הרצון לאט לאט, לפי סדר המדרגה, בצורה איטית, הדרגתית, מטרתית, להידמות אליו.

מתוך שיעור (27.11.06) על מאמרי "שמעתי"

מ
נ
צ
פ
ך

כל העבודה שלנו היא להבדיל ב"אותיות", בכלים, בחסרונות. "לקרוא" אותם, להבין אותם, ללמוד את התכונות של כל אות ואות. מה משמעותן של כ"ב האותיות ו"המנעולים", הצורות הסופיות מנצפ"ך, המציירות את הגבול שדרכו לא יכול לעבור האור. מהיכן נובעת צורתה של כל אות ואות ולמה.

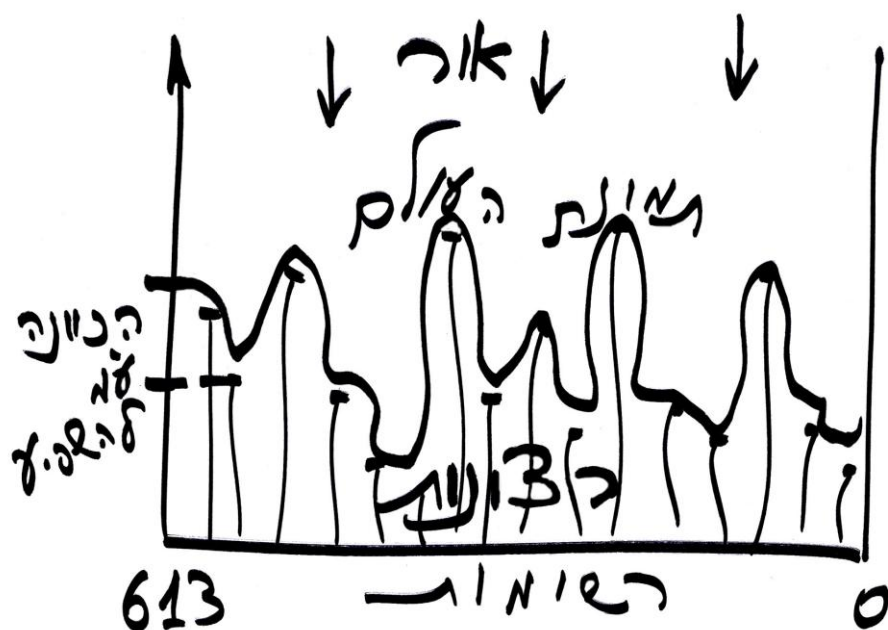
מתוך הרצאה ב"בית קבלה לעם" (20.11.09) על "מבוא לספר הזוהר"

האותיות בעצמן הם הכלים, הפעולות עצמן שעליהן מספרים.

מתוך שיעור בניו יורק (12.10.09) על מאמר "מהותה של חכמת הקבלה"

העולם הרוחני נקרא "נסתר", כי הוא נסתר מהחושים שלנו. אבל אם האדם משתוקק להרגיש אותו, נפתחים בו חמישה חושי הנשמה: כתר, חכמה, בינה, זעיר אנפין, מלכות - לשמוע, לראות, להרגיש, להריח, ולטעום. ואז הוא גם מבין מה הוא מרגיש.

מתוך שיעור הכנה לקונגרס (16.10.09) באפלו בארה"ב

מתוך שיעור (31.08.08) על אגרת בעל הסולם

משחק קלפים

משלי מקובלים

בעל הסולם ורב"ש

אבק המרפא
משל של בעל הסולם

1 מלך גדול טוב ומטיב

מלך גדול טוב ומטיב, אשר כל מגמתו היתה רק להנות את בני מדינתו, עלה ברצונו להנות בשיעור מופלג את הקשרים שבבני מדינתו.

1. מלך גדול טוב ומטיב
2. נתן צו לבני המדינה
3. המציא המצאה נפלאה
4. אבק המרפא לאוהבי המלך
5. טעם מר למחרפי המלך

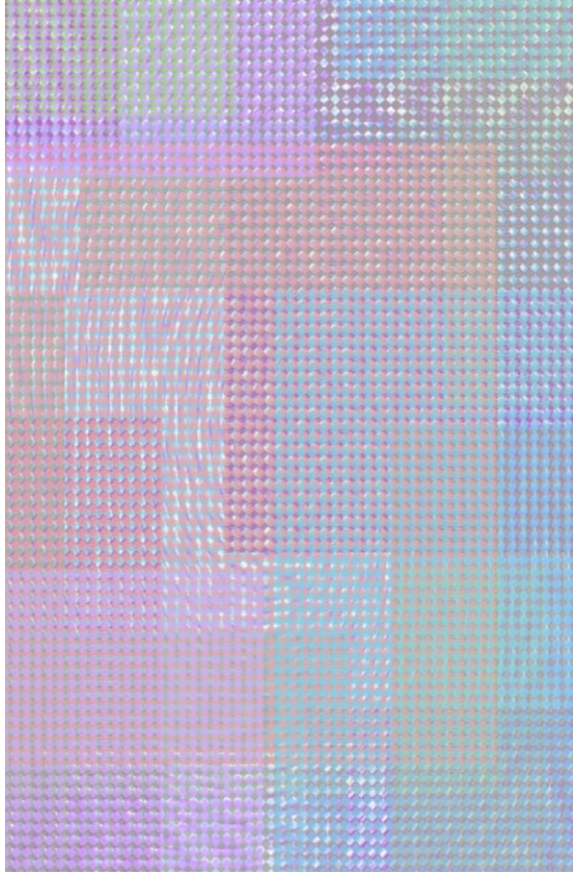
משל אבק המרפא

משל החתולים

משל על בן העשיר במרתף

משל המגן והחרב

משל העבד והשרים

המגן והחרב

משל של בעל הסולם

2 המגן נגנב ועמו החרב

לימים עלה המלך למרום המגדל להסתיר עצמו שם. ובן המלך התיישב על כסאו להנהיג את הארץ בחכמה וגבורה. אבל לא ידע כי החרב והמגן כרוכים זה בזה. וכיון שלא החשיב את המגן נגנב ממנו המגן ועמו החרב.

1. מלך נתן לבנו מגן וחרב
2. המגן נגנב ועמו החרב
3. נקמת האויבים בבן המלך
4. בכוח עצמו עושה מגן וחרב
5. מתפאר במעשי אנוש

משל החתולים

משל של רבי"ש

2 חתולים בבגדי מלצר

לקח הכומר כמה חתולים לימד אותם להיות מלצרים, הלביש אותם בבגדי מלצר, והביא את המלך והשרים לסעודה. והחתולים הכינו את השולחן והגישו את כל המנות לכל אחד ואחד.

1. טבע אי אפשר לשנות
2. חתולים בבגדי מלצר
3. המלך והשרים מופתעים
4. עכברים בקופסת טבק
5. טבע של חתולים

העבד והשרים

משל של בעל הסולם

1 מלך שעבדו נשא חן בעיניו

מלך שעבדו נשא חן בעיניו, ביקש לגדלו ולנשאו על כל השרים, אבל אין זה מנימוסי המלכות לרומם אדם לרום המעלות בפעם אחת, ובלי סיבה נראית לעין.

1. מלך שעבדו נשא חן בעיניו
2. השר התחפש למורד במלכות
3. העבד מציל את המלך
4. העבד נלחם בגזלן אוצר המלך
5. שחוק ושמחה בהיכל המלך

בן העשיר במרתף

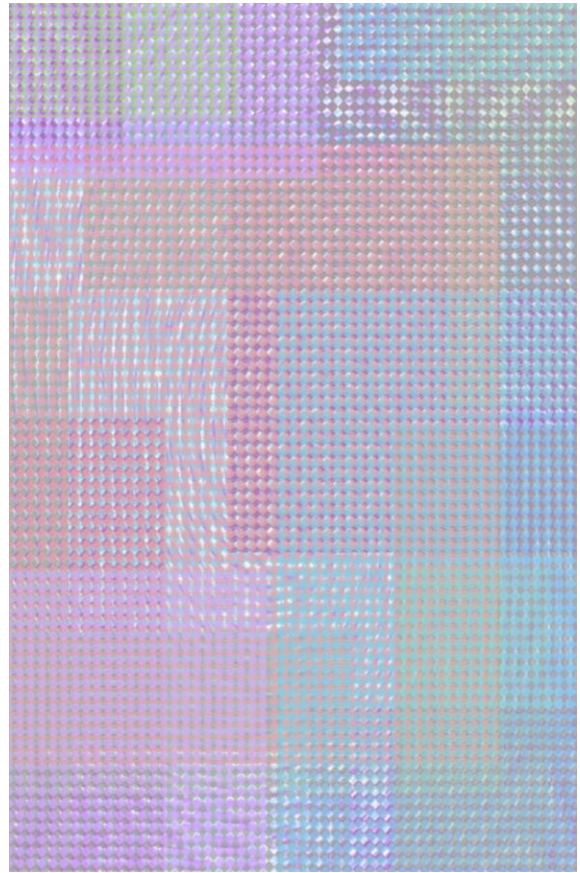
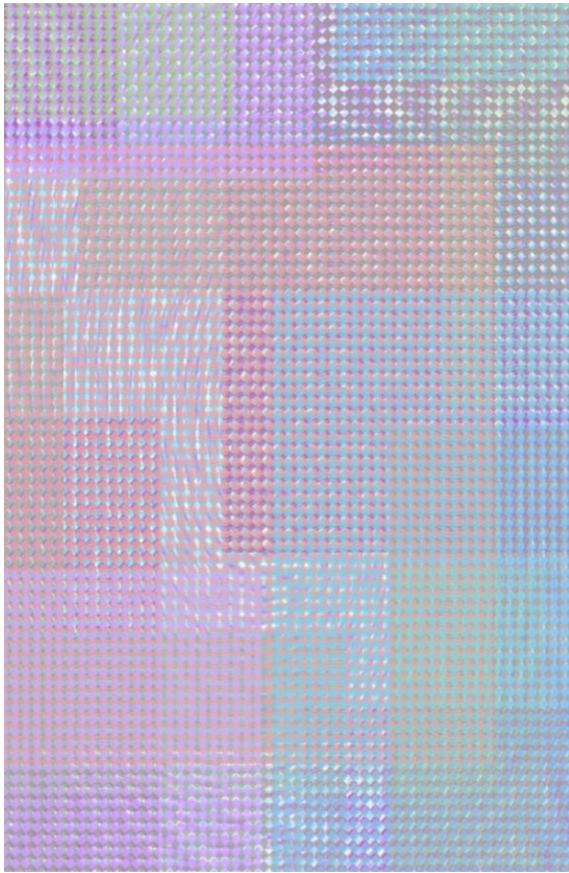
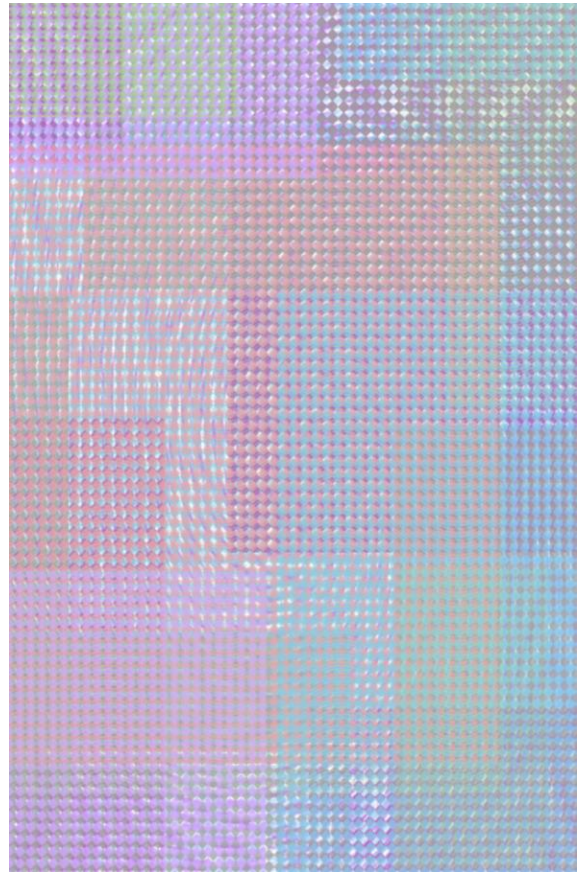
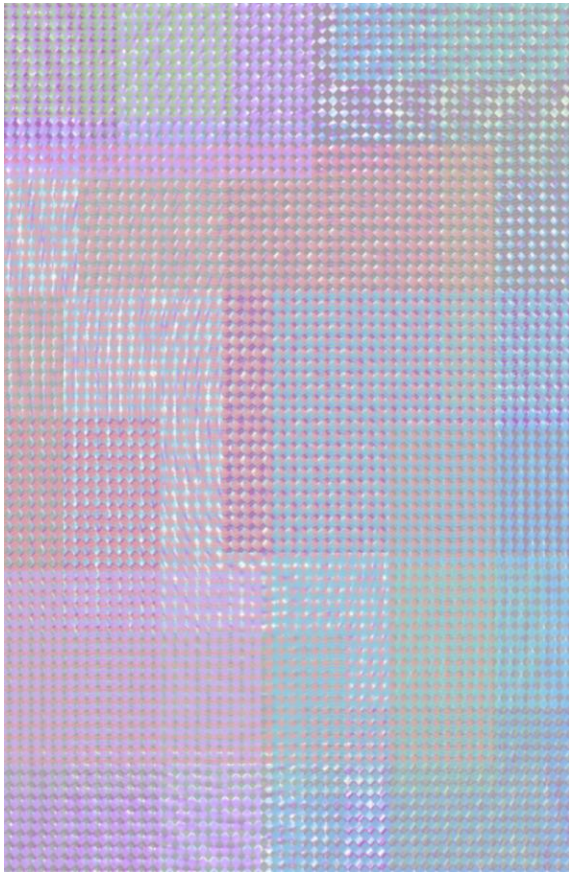
משל של רבי"ש

3 שעה אחת בחוצות העיר

כל יום הוציאו אותו לטייל בחוצות העיר, אבל בשמירה מעולה שלא יברח. והוא רואה איך כולם אוכלים ושותים בלי שמירה, והוא עצמו נתון בבית כלא ורגעי אורה ספורים לו.

1. עשיר גדול סגר את בנו
2. מרתף חשוך בלי קרן אור
3. שעה אחת בחוצות העיר
4. צער עד אין קץ
5. עשיר על כל עשירי ארץ

אבק המרפא

משל של בעל הסולם

3 המציא המצאה נפלאה

נראה היה בעיניהם שאין שום השגחה, ואיש הישר בעיניו יעשה. ולא ידעו מההמצאה הנפלאה, אשר נתן מין אבק רע במעדנים ובמגדנות, וכנגדו נתן אבק מרפא בבית של העבודה.

1. מלך גדול טוב ומטיב
2. נתן צו לבני המדינה
3. המציא המצאה נפלאה
4. אבק המרפא לאוהבי המלך
5. טעם מר למחרפי המלך

אבק המרפא

משל של בעל הסולם

2 נתן צו לבני המדינה

נתן צו לכל בני המדינה כולם, אחד לא יחסר, לבוא לשנה תמימה אל עבודת המלך. וכולם כאחד באו לעיר המלך המוקפה חיל וחומה, ונסגרו שם במשך השנה הנועדה.

1. מלך גדול טוב ומטיב
2. נתן צו לבני המדינה
3. המציא המצאה נפלאה
4. אבק המרפא לאוהבי המלך
5. טעם מר למחרפי המלך

אבק המרפא

משל של בעל הסולם

5 טעם מר למחרפי המלך

אלה שלא שמרו את מצות המלך כראוי וזלזלו במקום המיועד לעבודה, הם טעמו במגדנות טעם מר, ולכן המציאו מיני מזונות ממגרש העיר. ולא ידעו החמדה שבשולחן המלך המצוי לעיניהם.

1. מלך גדול טוב ומטיב
2. נתן צו לבני המדינה
3. המציא המצאה נפלאה
4. אבק המרפא לאוהבי המלך
5. טעם מר למחרפי המלך

אבק המרפא

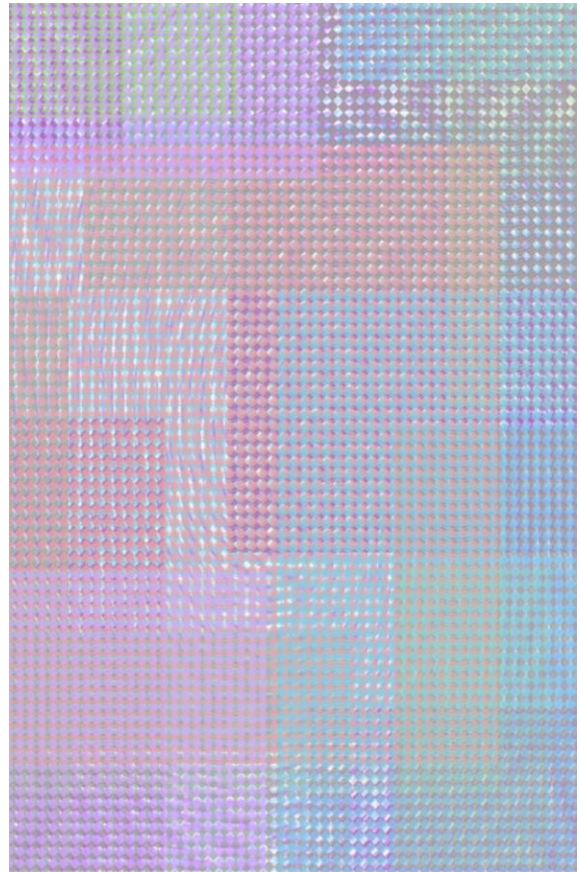
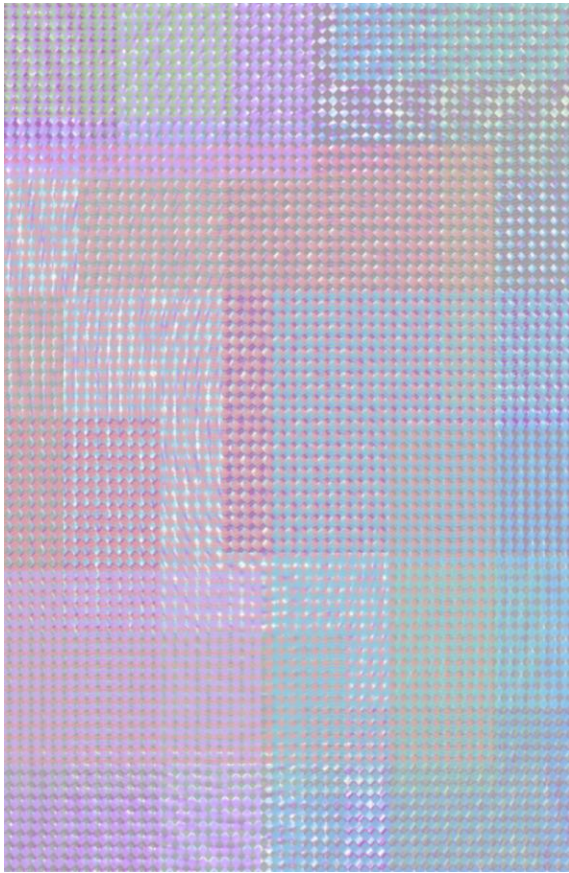
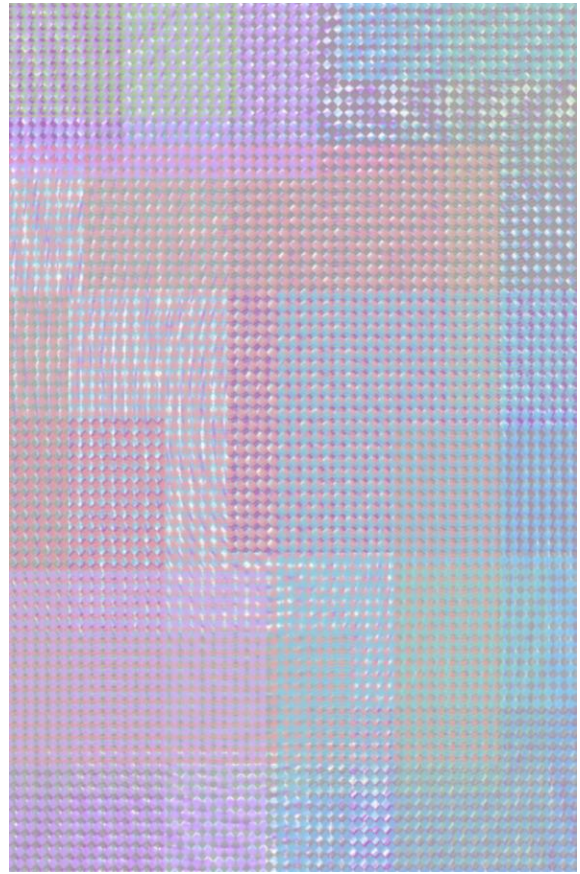
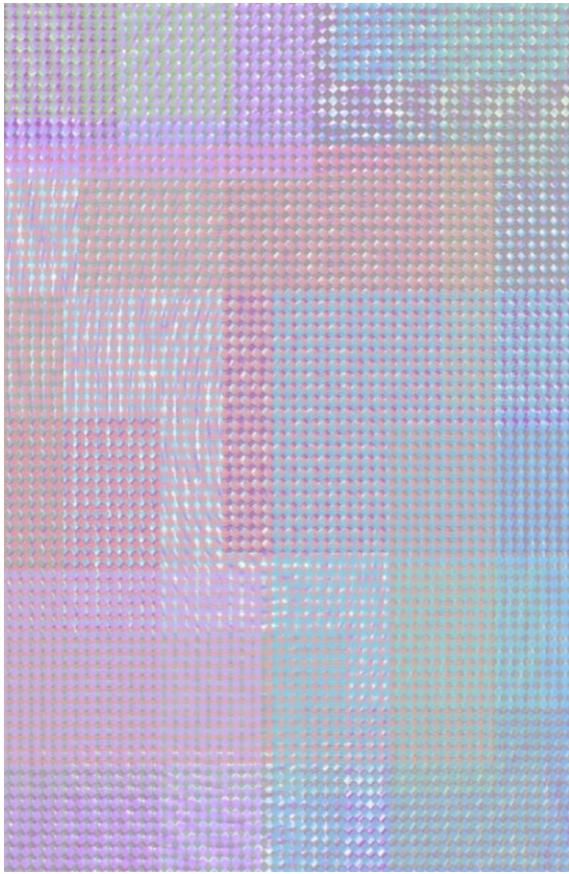
משל של בעל הסולם

4 אבק המרפא לאוהבי המלך

האוהבים הנאמנים ששמרו מצוות המלך בדקדוק, ועבדו דווקא במקום המיועד, הם שאבו לגופם את אבק המרפא. ובזמן האכילה טעמו במגדנות ובמעדנים אלף טעמים ומתיקות שלא הרגישו מעודם.

1. מלך גדול טוב ומטיב
2. נתן צו לבני המדינה
3. המציא המצאה נפלאה
4. אבק המרפא לאוהבי המלך
5. טעם מר למחרפי המלך

משל החתולים

משל של רבי"ש

3 המלך והשרים מופתעים

המלך והשרים ראו ותמהו על מעשה הפלאים הזה עם החתולים המלצרים, והסכימו פה אחד שאין יותר שום מקום לויכוח, כי המעשה מוכיח שחור על גבי לבן. שאפשר לשנות את הטבע.

1. טבע אי אפשר לשנות
2. חתולים בבגדי מלצר
3. המלך והשרים מופתעים
4. עכברים בקופסת טבק
5. טבע של חתולים

משל החתולים

משל של רבי"ש

1 טבע אי אפשר לשנות

לרבי יונתן היה ויכוח עם כומר שטען, שבכוחו לשנות את הטבע. חלק עליו רבי יונתן ואמר: "הטבע שהבורא ברא אי אפשר לשנות, אלא רק הבורא יכול לשנות והאדם בעצמו לא מסוגל".

1. טבע אי אפשר לשנות
2. חתולים בבגדי מלצר
3. המלך והשרים מופתעים
4. עכברים בקופסת טבק
5. טבע של חתולים

משל החתולים

משל של רבי"ש

5 טבע של חתולים

מקופסת הטבק קפצו כמה עכברים. והמלצרים החתולים שראו את העכברים יוצאים ובורחים, תיכף עזבו את האורחים ורצו אחרי העכברים, כמו שמחייב אותם הטבע.

1. טבע אי אפשר לשנות
2. חתולים בבגדי מלצר
3. המלך והשרים מופתעים
4. עכברים בקופסת טבק
5. טבע של חתולים

משל החתולים

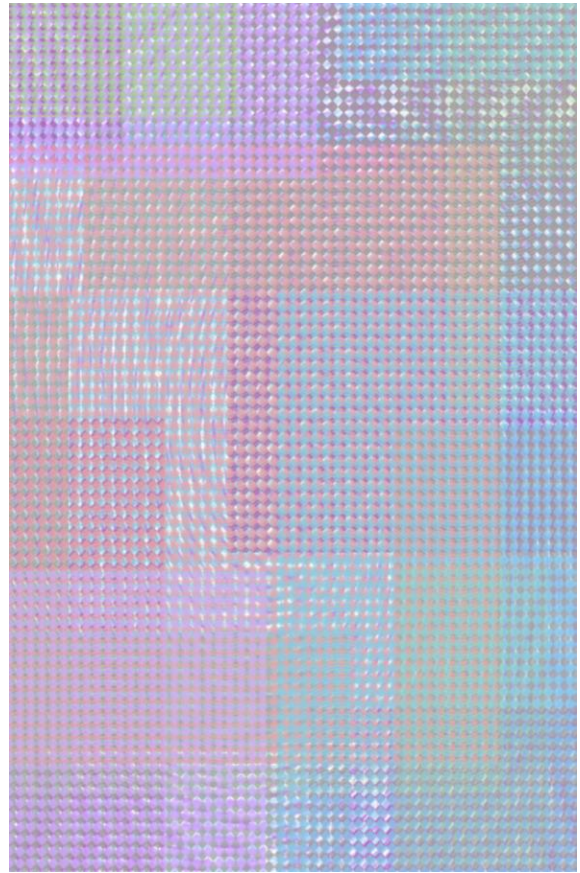
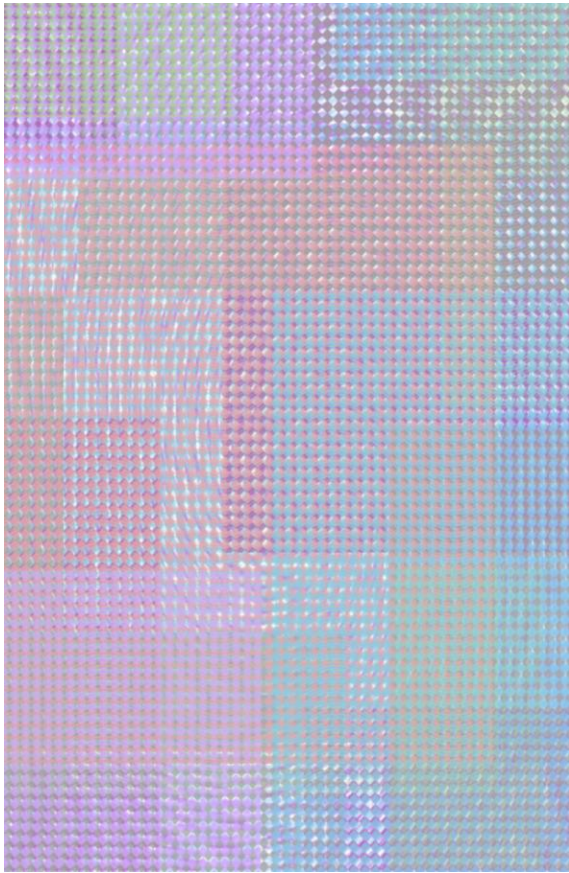
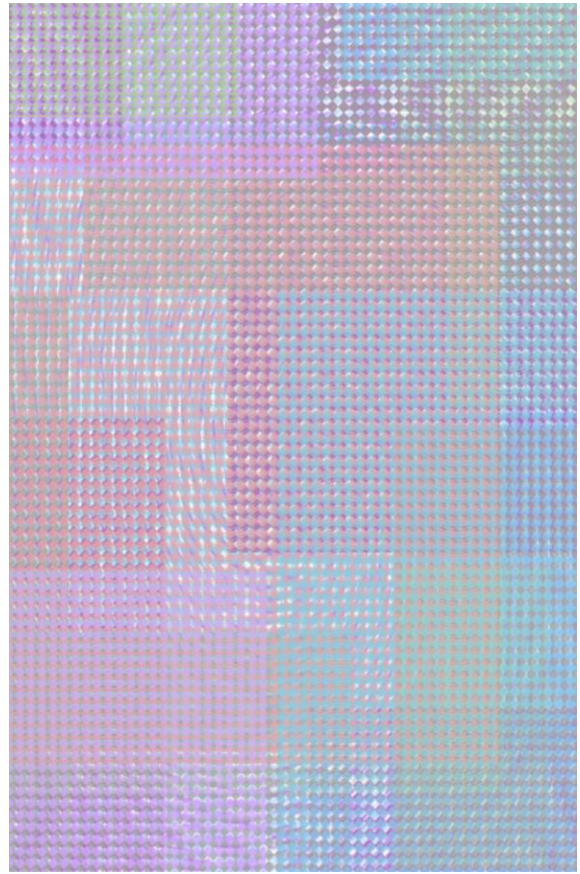
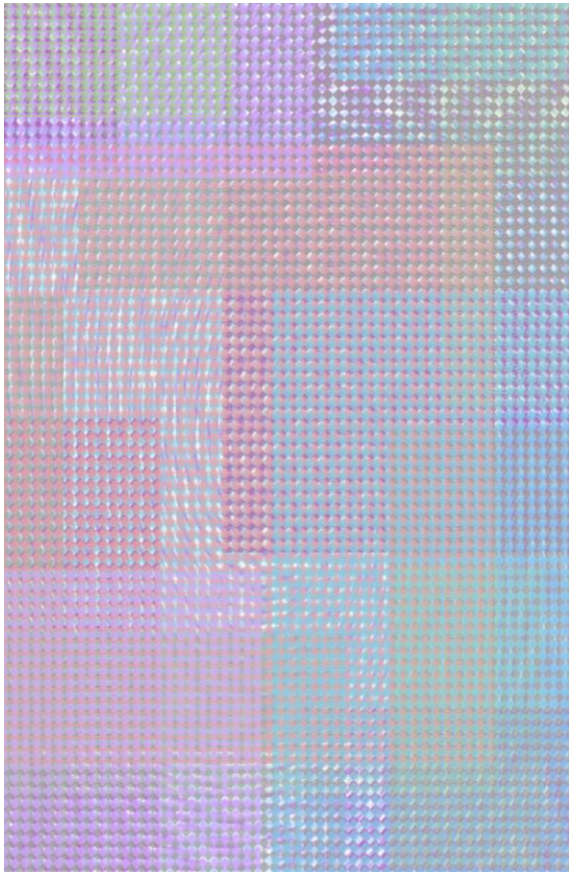
משל של רבי"ש

4 עכברים בקופסת טבק

וכולם התפלאו על רבי יונתן, איך הוא יושב כל כך בשלווה, ואינו מתפעל מהמעשה. ומה עשה אז רבי יונתן? בעוד החתולים המלצרים עומדים ומחכים לשרת את הכלל, פתח רבי יונתן קופסה של טבק.

1. טבע אי אפשר לשנות
2. חתולים בבגדי מלצר
3. המלך והשרים מופתעים
4. עכברים בקופסת טבק
5. טבע של חתולים

בן העשיר במרתף

חשל של רבי"ש

2 מרתף חשוך בלי קרן אור

פקד על עבדיו הנאמנים שישמרו את בנו, שלא יצא מן המרתף, עד מלאות לו עשרים שנה. ובכל יום יורידו לו מאכל ומשקה, אך בשום אופן לא יורידו לו אש ונרות.

- 1 עשיר גדול סגר את בנו
- 2 מרתף חשוך בלי קרן אור
- 3 שעה אחת בחוצות העיר
- 4 צער עד אין קץ
- 5 עשיר על כל עשירי ארץ

בן העשיר במרתף

חשל של רבי"ש

1 עשיר גדול סגר את בנו

עשיר גדול נאלץ לנסוע למרחקים. וירא שבנו יפזר את רכושו בעניין רע. על כן החליף אותו בזהב ואבנים טובות, והטמינו בתוך מרתף עמוק באדמה, וגם את בנו הכניס שם.

- 1 עשיר גדול סגר את בנו
- 2 מרתף חשוך בלי קרן אור
- 3 שעה אחת בחוצות העיר
- 4 צער עד אין קץ
- 5 עשיר על כל עשירי ארץ

בן העשיר במרתף

חשל של רבי"ש

5 עשיר על כל עשירי ארץ

ביום שמלאו לו עשרים שנה, שלשלו נר למרתף, והנה סביבו שקים מלאים זהב וכל סגולות מלכים, והוא עשיר נעלה על כל עשירי ארץ. ואז הבין שאביו רחמן אמיתי ולא טרח אלא בשביל טובתו.

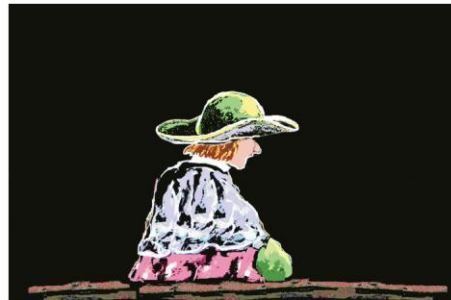
- 1 עשיר גדול סגר את בנו
- 2 מרתף חשוך בלי קרן אור
- 3 שעה אחת בחוצות העיר
- 4 צער עד אין קץ
- 5 עשיר על כל עשירי ארץ

בן העשיר במרתף

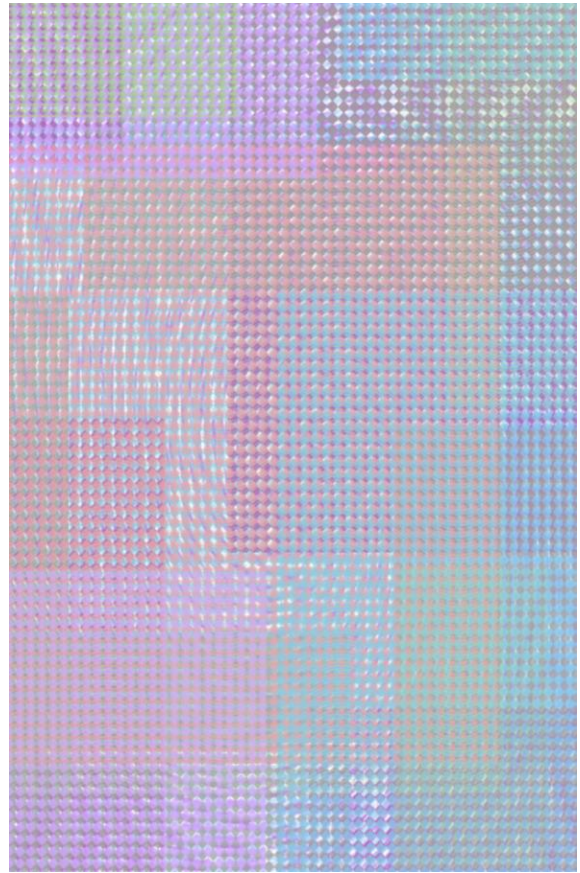
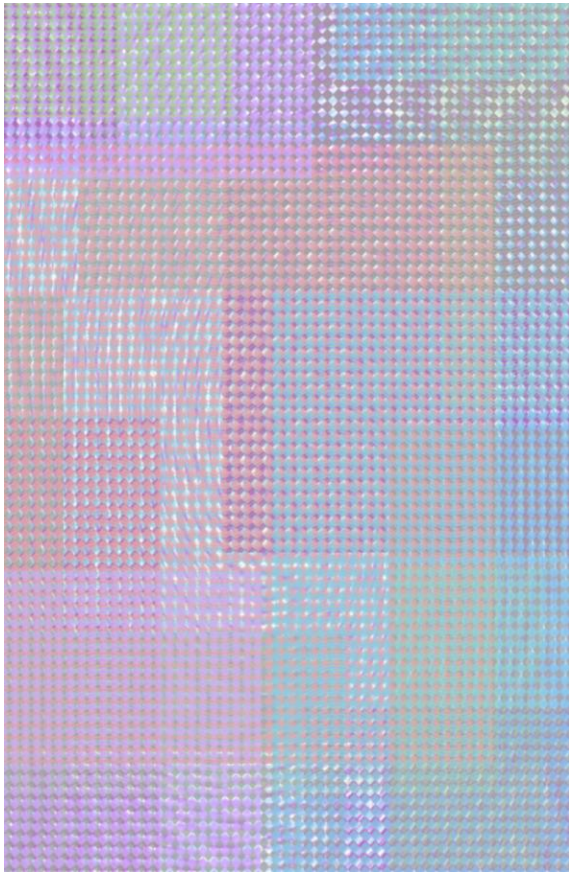
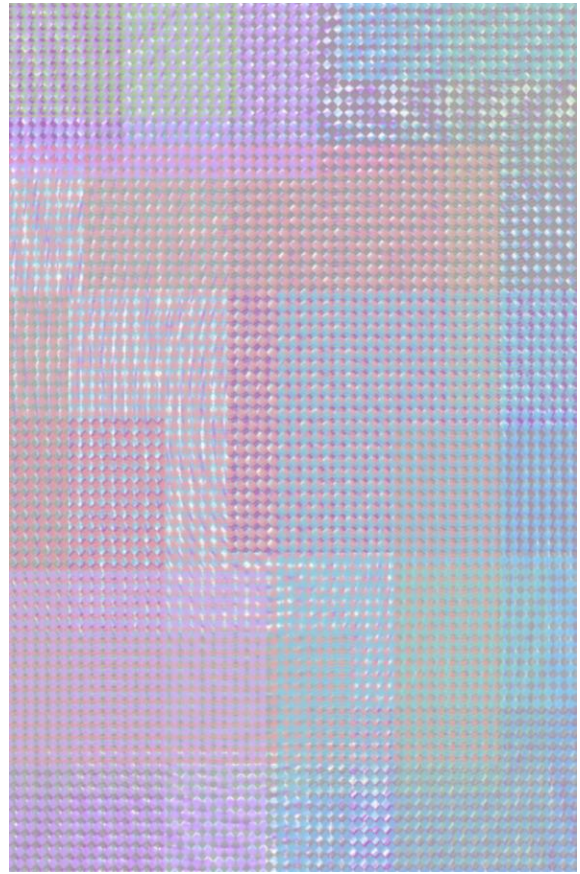
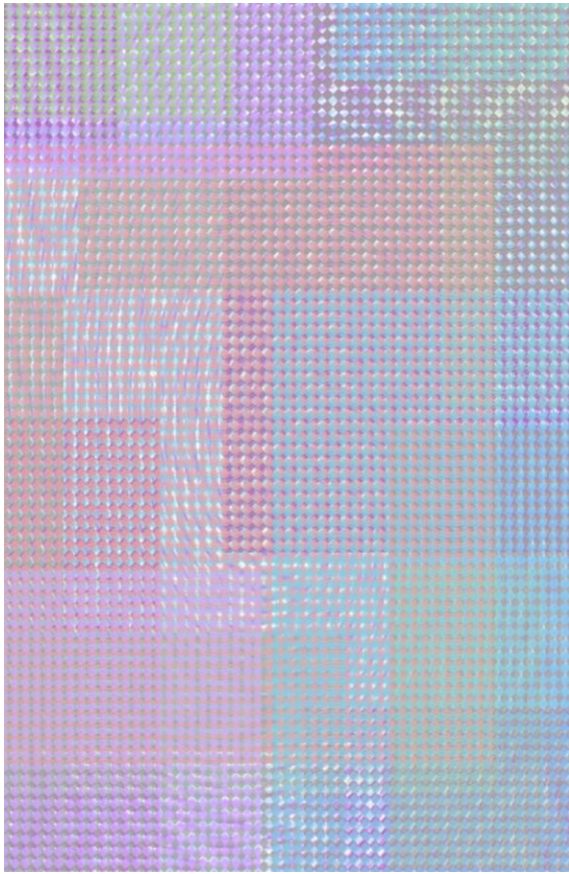
חשל של רבי"ש

4 צער עד אין קץ

צערו של הבן היה עד אין קץ, כי שמע שאביו עצמו הסיב לו כל היגון הזה, כי המה עבדי אביו עושים פקודת אביו. וכמובן שחשב שאביו הוא האכזר הגדול ביותר מכל האכזרים.

- 1 עשיר גדול סגר את בנו
- 2 מרתף חשוך בלי קרן אור
- 3 שעה אחת בחוצות העיר
- 4 צער עד אין קץ
- 5 עשיר על כל עשירי ארץ

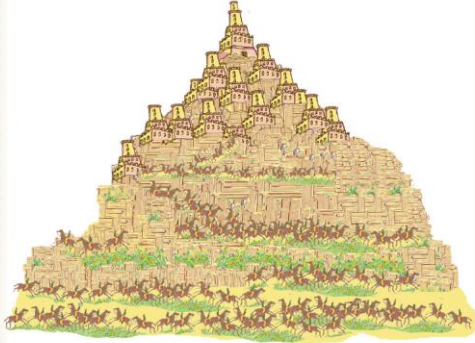

המגן והחרב

משל של בעל הסולם

3 נקמת האויבים בبن המלך

לאחר שנודע במדינה, שנגנבו מבן המלך המגן והחרב, החלו אויביו לערוך עימו מלחמה, עד שנפל בשבי עם כל הרכוש. ושפכו עליו חמת נקמתם ונפרעו ממנו על כל מה שהתעלל בהם בימי הנהגת אביו.

1. מלך נתן לבנו מגן וחרב
2. המגן נגנב ועמו החרב
3. נקמת האויבים בبن המלך
4. בכוח עצמו עושה מגן וחרב
5. מתפאר במעשי אנוש

המגן והחרב

משל של בעל הסולם

1 מלך נתן לבנו מגן וחרב

מלך נתן לבנו חרב מגוני אוצרותיו. ובחרב סגולה נפלאה - בראות אויביו את החרב כרגע יפלו לפניו. וילך בן המלך ויכבוש מדינות רבות, וישלול שללם ויעש חיל. לימים כך המלך בחרב מגן ויתן לבנו.

1. מלך נתן לבנו מגן וחרב
2. המגן נגנב ועמו החרב
3. נקמת האויבים בبن המלך
4. בכוח עצמו עושה מגן וחרב
5. מתפאר במעשי אנוש

המגן והחרב

משל של בעל הסולם

5 מתפאר במעשה אנוש

כאשר נכזבו כלי מלחמתו בידו, קרא בקול אל אביו שבראש המגדל. ולמרות שאויביו מרבים עליו מכות ופצעים, ואבנים ומקלות פורחים על ראשו, הוא מתאמץ לזקוף קומתו בגאווה, כגיבורים, להראות שאיננו ירא.

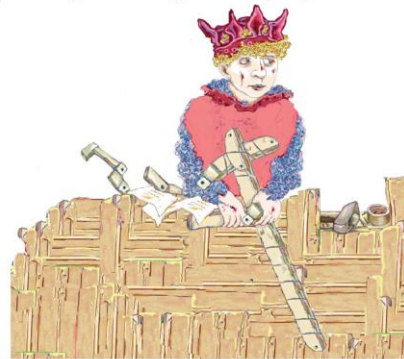
1. מלך נתן לבנו מגן וחרב
2. המגן נגנב ועמו החרב
3. נקמת האויבים בبن המלך
4. בכוח עצמו עושה מגן וחרב
5. מתפאר במעשי אנוש

המגן והחרב

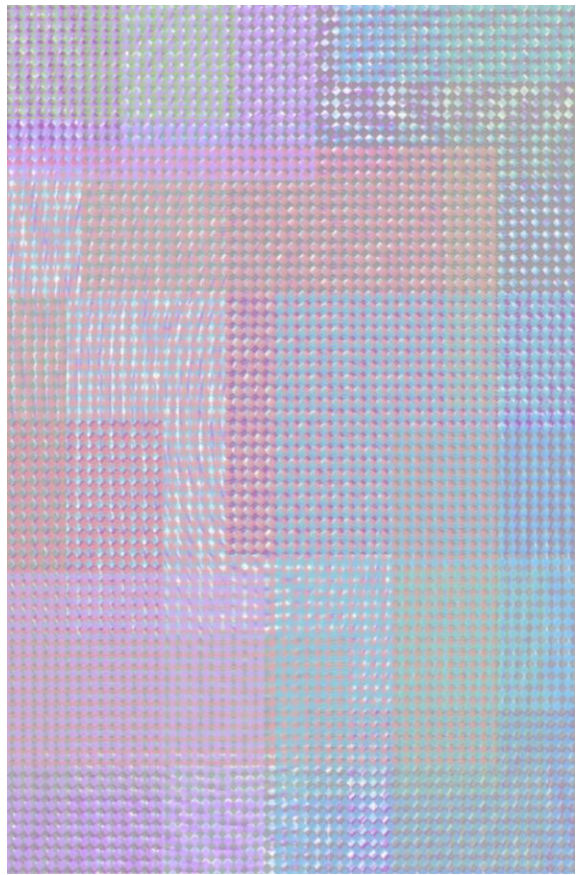
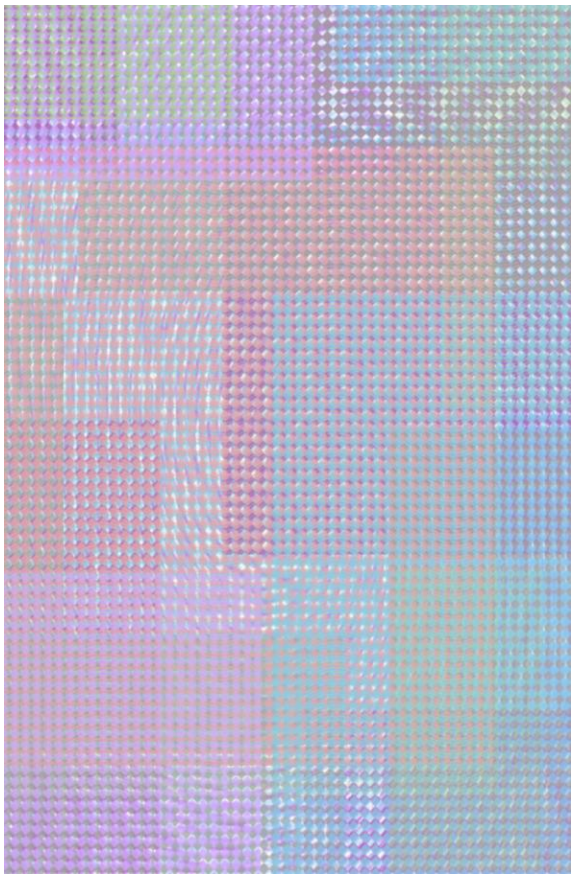
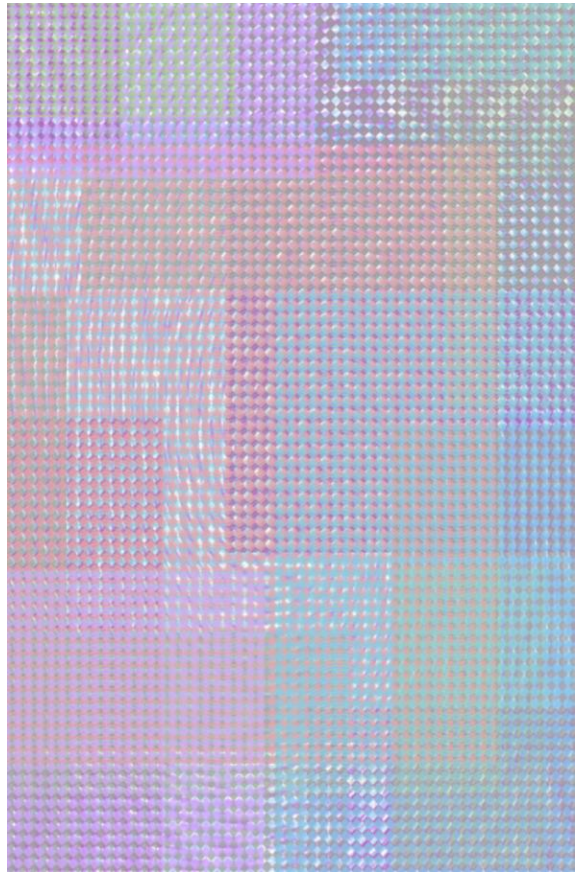
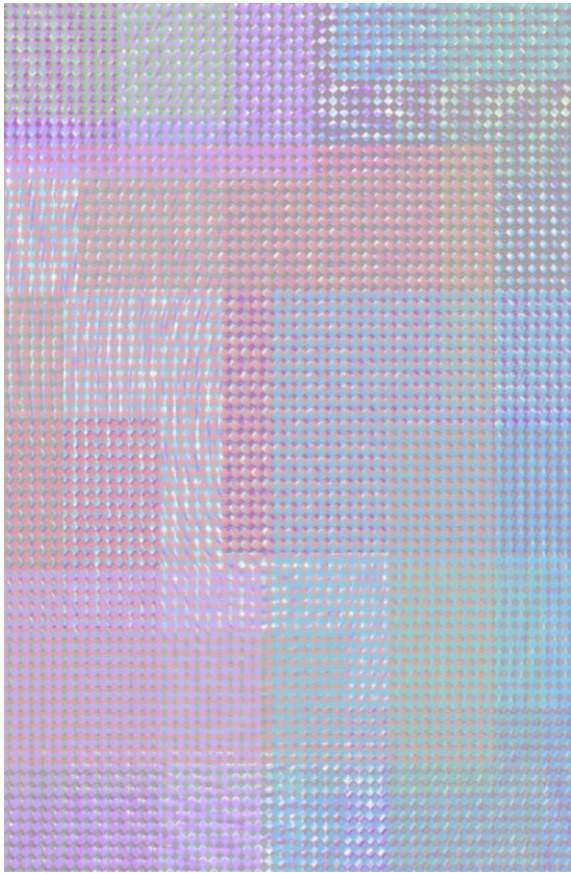
משל של בעל הסולם

4 בכוח עצמו עושה מגן וחרב

התבייש בן המלך מאביו, ויחפש עצות בנפשו איך לעשות חרב ומגן כראשונים כדי לפייס את אביו. ואז בתחבולות ומעשי אנוש עשה מין חרב, דומה לחרב הראשון. וכן עשה מגן, דומה למגן הראשון.

1. מלך נתן לבנו מגן וחרב
2. המגן נגנב ועמו החרב
3. נקמת האויבים בبن המלך
4. בכוח עצמו עושה מגן וחרב
5. מתפאר במעשי אנוש

העבד והשרים

משל של בעל הסולם

3 העבד מציל את המלך

העבד שומר הסף שם נפשו בכפו, ומילט את המלך, ולחם נגד השר בגבורה נפלאה ומסירות נפש עצומה, עד שנגלה לעין כל אהבת לבו למלך.

1. מלך שעבדו נשא חן בעיניו
2. השר התחפש למורד במלכות
3. העבד מציל את המלך
4. העבד נלחם בגזלן אוצר המלך
5. שחוק ושמחה בהיכל המלך

העבד והשרים

משל של בעל הסולם

2 השר התחפש למורד במלכות

המלך הפקיד את העבד לשומר הסף על בית המלך ואמר לשר אחד חכם בחוכמת הבדחנות, להתחפש ולשים עצמו כמורד במלכות, ולצאת למלחמה לכבוש את הבית בשעה שאין אנשי החיל מוכנים.

1. מלך שעבדו נשא חן בעיניו
2. השר התחפש למורד במלכות
3. העבד מציל את המלך
4. העבד נלחם בגזלן אוצר המלך
5. שחוק ושמחה בהיכל המלך

העבד והשרים

משל של בעל הסולם

5 שחוק ושמחה בהיכל המלך

השר פשט את לבושו ונעשה שמחה גדולה ושחוק עצום בהיכל המלך, עוד יותר מקודם. כי מעשי תחבולות השר עד פרטיהם מעוררים צחוק רב, מחמת שהיה צריך השר להתחכם יותר מלפנים.

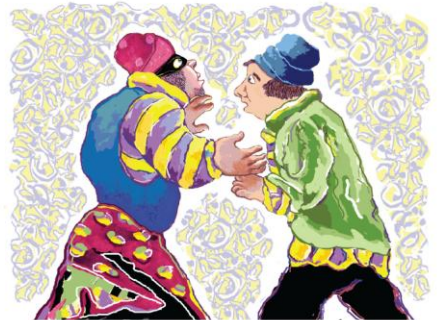
1. מלך שעבדו נשא חן בעיניו
2. השר התחפש למורד במלכות
3. העבד מציל את המלך
4. העבד נלחם בגזלן אוצר המלך
5. שחוק ושמחה בהיכל המלך

העבד והשרים

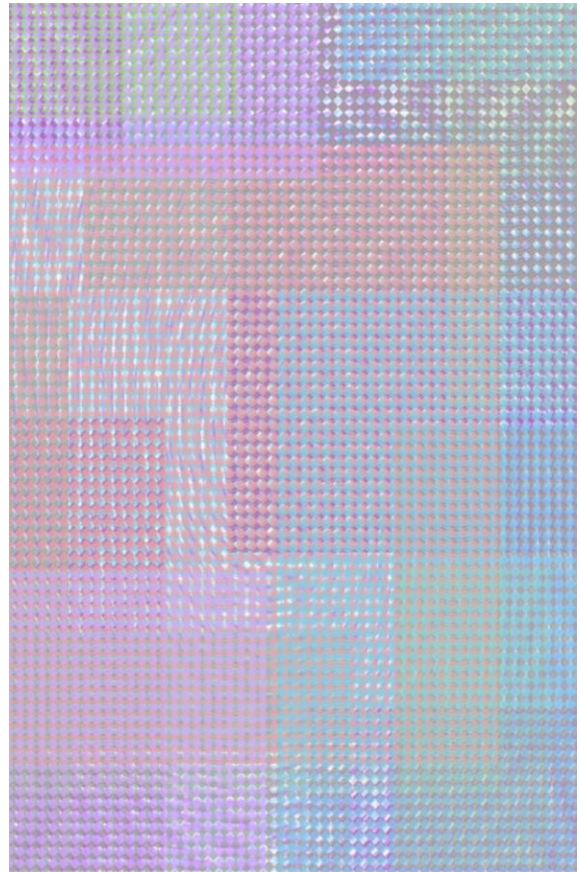
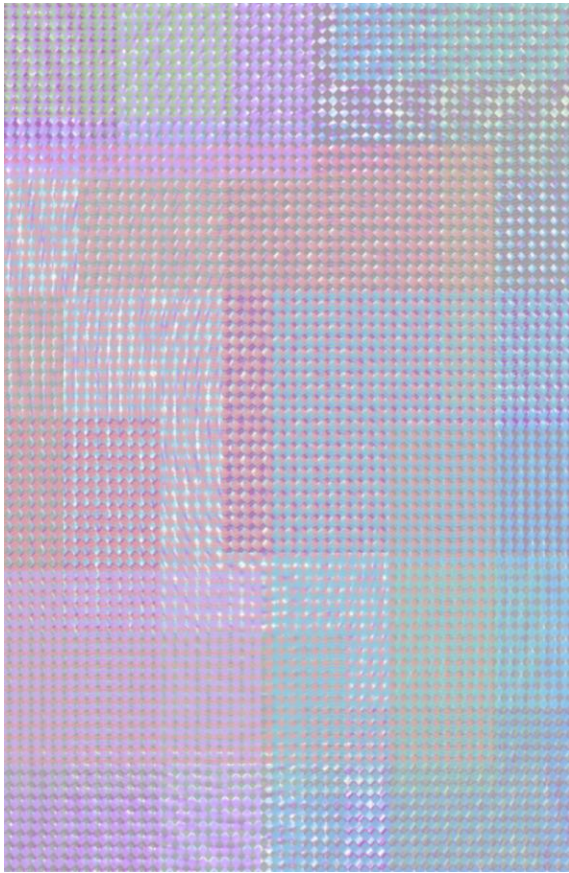
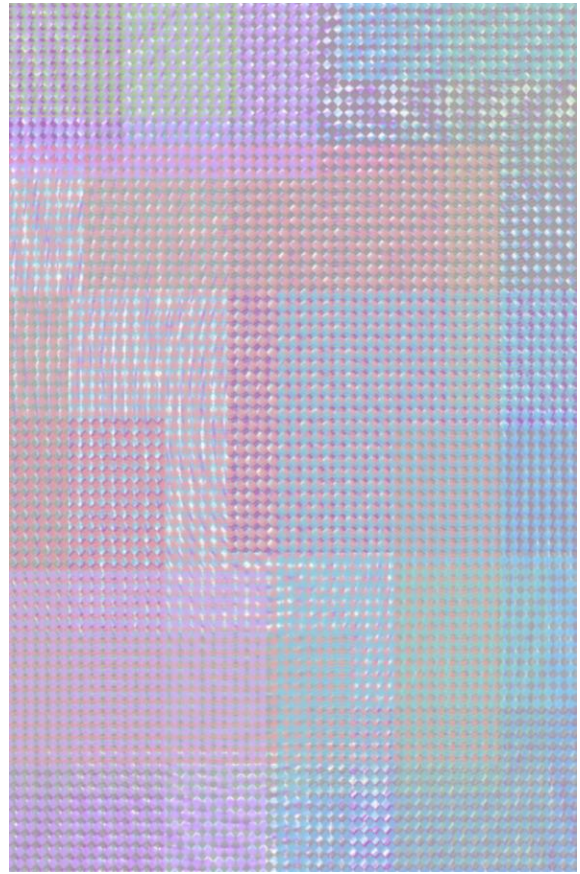
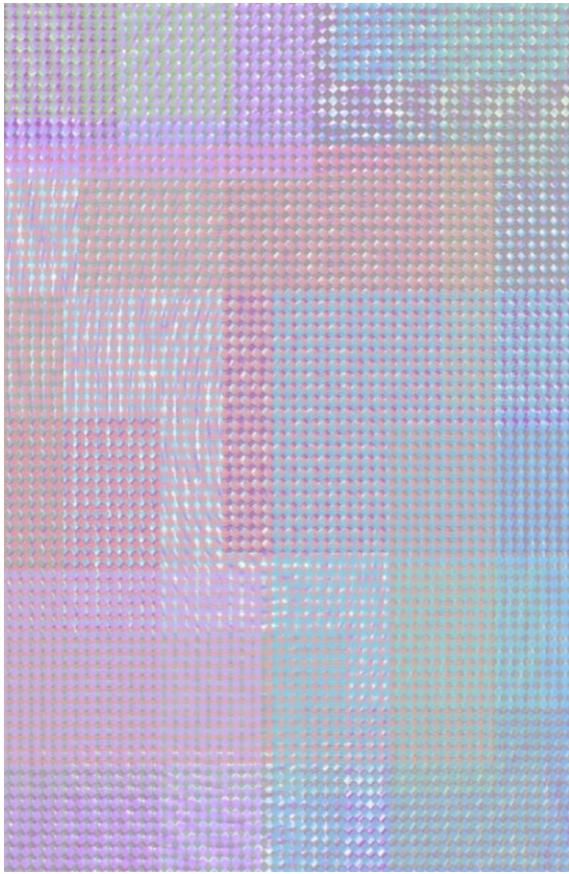
משל של בעל הסולם

4 העבד נלחם בגזלן אוצר המלכות

ושוב מינה המלך את העבד, אבל הפעם לממונה על אוצר המלכות. ואמר לאותו שר להתחפש בלבושי גזלן ורוצח ולבזוז את גזני המלך. העבד האומלל נלחם עמו בכל עוז ובמסירות נפש, עד שנתמלאה הסאה.

1. מלך שעבדו נשא חן בעיניו
2. השר התחפש למורד במלכות
3. העבד מציל את המלך
4. העבד נלחם בגזלן אוצר המלך
5. שחוק ושמחה בהיכל המלך

משחק לוטו

כל התפתחותנו היא רק התחלות אחר הבריאה

בני האדם מסתכלים ולומדים על המציאות הערוכה לפניהם ואחר כך מתחילים לעשות כדוגמתה

איך הנגר יודע לעשות שולחן בן ארבע רגליים?

ממה כל טעם וזופי האבנים שאנו משתמשים?

הוא התחקה אחר טאקת הנוסא
שצפה רחוק עוקות על ארצו ראלים

למה לאוירון יש כנפיים?

אתהך מתבטאת זאקאת הנריאת,
זעז אורירון כנאקת הנזל זעז כנפיים

אתהך התחקת אחר הנצנים טאאי הנעסן והופי
שאנן אולצאוס כפרחוס

איך הנגר יודע לשלב שפי עצים זה בזה?

הוא התחקה אחר אופרי הנזל מתאופריון נה זנת,
ומנך ותיקן את הנעסן כנאקתם

לידת האנושות המאושרת

מתוך מאמר "סוד העיבור לידה", ספר "כתבי בעל הסולם"

כל התפתחותנו בבריאה היא,
אינה אלא רק ההתחקות אחריה.
כי כל טעם ויופי הצבעים
שאנו מתקנים ומחדשים,
אינם אלא התחקות אחר הצבעים מלאי הטעם
שאנו מוצאים אותם בפרחים.

וכן הנגר,
מאין הוא יודע לעשות שולחן בן ארבע רגלים,
אם לא שהתחקה אחר מלאכת הבורא
שעשה בריות עומדות על ארבע רגלים,
או מאין הוא יודע לשלב שני עצים זה בזה,
אם לא שהתחקה באברי הגוף המלופדים זה בזה,
והלך ותיקן את עציו כדוגמתם.

וכן הולכים בני אדם,
מסתכלים ולומדים היטב
להבין את המציאות הערוכה לפנינו
בתכלית הטעם והיופי,
ואחר-כך כשמבינים אותם,
המה מתחקים לעשות כדוגמתם.

והדוגמה הזו נעשית בסיס לדוגמא אחרת,
עד שכבר ברא האדם עולם נאה,
ומלא המצאות.
מתוך הסתכלות במלאכת הבריאה,
בנו אורון עם כנפיים כדוגמת העוף בעלי הכנפיים.
בנו רדיו שקולט גלי קול כדוגמת האוזניים.

בקיצור
כל הצלחותינו מוצעת לפנינו בבריאה
ובמציאות כמו שהוא,
ולא חסר לנו
אלא להתחקות אחריה
ולעשות.

במדע הקבלה האדם מגלה
שהמציאות היא פשוטה.
שאין בעולם כלום חוץ ממנו.
שהוא אחד, כלי אחד,
כלפי אותה התופעה האחת
שממלאה אותו באור.
וגם כל יתר האנשים, הם הוא, הם שלו.

הוא מתחיל לעבוד עם התכונות הפנימיות שלו,
עם הכוחות הפנימיים שלו, כלפי הקשר עם הזולת.
ואז הוא מתחיל לראות איך התכונות שלו שמתמלאות,
הופכות לספירות, והספירות שמתחברות הופכות ל"פרצוף",
למצב, לאיזו מין מציאות, התמצאות.

והמכניקה הפנימית הזאת
היא נקראת "חוכמת הקבלה".

מתוך שיעור (15.06.08) על מאמרי ספר "שמעתי"

**"...כלפי הרוחניות כולנו שווים,
כ ו ל ם !!!
כי זה מדע אחר, מדע של הלב..."**

מתוך שיעור הקבלה היומי מתאריך 06.02.09

קבלה לעם
www.kab.co.il